
ရွှေဒီပဲပိမှတစ်ဆင့် : ရေခဲ

တရားမပြု

ကြက်ခြေခတ်နဲ့
ကောင်းမလေး

[၁]

တယ်လိုသစ်သီးလဲ၊

အထဲမှာ ‘ရနဲ့’ ပဲပါသတဲ့။

[၂]

မကျေနပ်လို့ ဆက်ထွေးပါတယ်၊

တယ်လိုသစ်ပင်လဲ၊

တယ်လိုဥယျာဉ်လဲ၊

တယ်လိုမြေပြင်လဲ၊

[၃]

နောက်တော့လည်း.....

ဝေခွဲမရဖြစ်လာပြန်တယ်၊

‘ရနဲ့’ ထဲမှာ

တစ်ခုခုများပါလာမလား။

[၄]

တဲ့ဒီလိုနဲ့ပဲ.....၊

သစ်သီးကို ခွဲရပါလေရော.....။

အပိုင်း [၁]

များစွာလိုက်တဲ့မာယာတွေ

ကမ္ဘာမြေက

ဘာလို့များ လက်ခံထားရတာပါလိမ့်

မနော်ဟာရီ

(ပန်းလှလမ်းခွဲ)

တရားမပြု

ရွှေဖိနပ်မှာအစိမ်းရောင်ကြက်ခြေခတ်နဲ့
ကောင်မလေး

ကျွန်တော့်လို ညစ်ကျယ်ကျယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖို့ ရုံးခန်းထဲဝင်ပြီး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရှေ့မှာ လက်မှတ်သွားသွားထိုးရတာ ဆန်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်တော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခေါက် လာခဲ့ရတာမှာတော့ ရင်ခုန်လှပတဲ့ ထူးခြားမှုလေးတစ်ခုကို (နောင်အခါ အရူးအမူးဖြစ်ရတဲ့အထိ) ငြိတွယ်ကြည့်လေ့့ခဲ့ရပါတော့တယ်။

“နေပါဦး.....၊ မင်းကို ငါမေးပါဦးမယ်၊ မင်း ငါ့ဆီ လာလာပြီး နောင်ကို ဆင်ခြင်ပါတော့မယ်လို့ လက်မှတ်ဓာတ်ရထားလားနော်ရတာ မရှုက်ဘူးလား”

“ဟာ ရှက်တာပေါ့ဆရာကြီးရာ”

ဆရာကြီးကိုကြောက်လို့သာ ကြည့်ကောင်းအောင် ဖြေလိုက်ရတာပါ။ အမှန်တော့ သိပ်မရှက်လှပါဘူး။

“ဆရာကြီးက ငါ့လက်မှတ်တွေကို အနုကတည်းက စုနေတာ၊ နောင် ငါ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာရင် သူ ပြန်ရောင်းစားမလို့” လို့ ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော်လျှောက်ပြောနေတာကိုလည်း ဆရာကြီး မသိဘူး။

“ငါ ဆုံးမတိုင်းလည်း မင်းလိမ္မာပြီး လှည့်ပြန်သွားတယ်။ နောက်ပြီး အစက ပြန်မိုက်လို့ ငါ အစက ပြန်ဆုံးမရတာပဲ။ တစ်ခါလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ခါလည်းမဟုတ်။ အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

အကောင်းဆုံးကတော့ စိမ်းပြေးတမ်း ထ၊ ကစားကြပို့ပဲ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒါကလည်း မဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့် မျက်နှာဆာလေးနဲ့ပဲ ခပ်ကုပ်ကုပ် ထိုင်နေလိုက်ပါတော့တယ်။

“ကဲ အခု မင်းအပြစ်ကို မင်းသိတယ်ဆိုလား”

“မသိပါဘူးဆရာကြီး”

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်ကျူးလွန်ထားတဲ့ပြစ်မှုတွေက များနေလို့ ခု ဘယ်အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရုံးခန်းက ခေါ်သလဲဆိုတာကို မသိတာပါ။

ဒါပေမယ့် ဒါလည်း ဆရာကြီးကိုပြောလို့ မဖြစ်ပြန်ဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာမငေါင်စောရွှေ ရောက်လာတယ်။

“ဆရာကြီး ကျောင်းသူအသစ်တစ်ယောက် ကျောင်းပြောင်း လာတယ်။ လုပ်စရာရှိတာတွေတော့ ကျွန်မ အကုန်လုပ်ပြီးပါပြီ။ ဆရာကြီးမေးစရာရှိရင် မေးဖို့ခေါ်လာတယ်”

ပန်းပွင့်လေးရဲ့ သနပ်ခါးလိမ်းသံလို့ နောင်အခါ ကျွန်တော် တင်စားယူခဲ့မိတဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးကောင်မလေးရဲ့ မြေသံဟာ ကျွန်တော် ရှိရာအရပ်ကို ဦးတည်ရွေ့လျားလာပါတော့တယ်။

ခေါင်စုံထားရတဲ့ကျွန်တော်က အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ မြေထောက် ကို စမြင်ရတာပါ။ ဓမ္မဥစိမ်းမြဲတဲ့ သူ့ခြေဖမိုးလှလှလေးတွေကို ရွှေရောင်ဖိနပ်လေးတစ်ရံက အုပ်သိုင်းထားပါတယ်။

ဆရာကြီးတွေမှာ ရိုသေသမှုနဲ့ သူ့ဖိနပ်လေးကို ဧည့်ပါတယ်။ ရွှေဖိနပ်ကလေးတွေရဲ့ အလယ်တဟိုမှာ အစိမ်းရောင်ကြက်ခြေစတီ တစ်ခုစီပါတာကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်။

ဆရာကြီးက ကောင်မလေးကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက် ခြုံရုံကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ ...

“ခဏနေဦးနော်သမီး၊ ဒီကောင်ကိစ္စကို ရှင်းရဦးမယ်”

ဆရာကြီးရဲ့အကြည့်က ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကောင်မလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို လိုက်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာကြီးရဲ့အခြေအနေကိုတော့ အခန်းထဲဝင်လာတာတည်းက သူ ရိပ်မိပြီးသားပါ။

“အဟမ်း”

ဆရာကြီးက ရောင်းဟန်ရင်း သူတို့ကပုံအင်္ကျီဆိတ်ထဲက အစိမ်းရောင်မြေဖြူခဲတစ်ခဲကို နှိုက်ယူလိုက်တယ်။ အစိမ်းရောင်မှင် ထဲမှာ စိမ်းထားခဲ့တဲ့ မြေဖြူတောင့်ပါ။ (ကျွန်တော့်မြေဖြူတောင့်ပါ)

“အဲဒီမှာ ဘုရားဂေါပကလူကြီးနှစ်ယောက် ငါ့ကို လာပေး သွားတာ၊ မင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း တိုင်သွားတယ်။ ဂေါပကလူကြီး နှစ်ယောက်က မင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ကဲ...မင်း ဘာ မပြောချင်တုန်း”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမလဲမသိ ဖြစ်သွားပါတယ်။

“သူတို့က မပြောသွားတယ်။ တာဝန်အရ ဘုရားဝင်း ပတ်ပတ် လည်မှာ ရေးထားတဲ့စာတန်းတွေမှာ မင်းက ဒီမြေဖြူခဲနဲ့ ပေါက်ကရ တွေ လိုက်ဖြည့်ရေးတယ်တဲ့။ ငါ့အနေနဲ့ မင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးမပေးစေချင်တယ်တဲ့။ ကဲ...တယ်လို့လဲ”

ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဘေးနားက ကောင်မလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း ငြိမ်နေတယ်။ ရုံးခန်းထဲရောက်နေတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကလည်း အလိုက်တသိနဲ့ သူတို့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်နေကြတယ်။ လက်နှိပ်စက် ရိုက်သံကလည်း ရပ်သွားပြီ။

ရုံးခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို စစ်ကြောနေတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ စကားသံကပဲ ထွက်ပေါ်နေတယ်။

“ကဲ...ကျိကာ အဲလေ...ထီဟသစ် မင်းကို ဘယ်လို ဆုံးမ ရမလဲ”

ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ချောမောဆုံးမစေချင်တာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုထပ်မေးပါတယ်။

“နေပါဦး...မင်းက ဘယ်လိုစာတွေ သွားရေးတာလဲ”

“ခင်ဗျာ...အဲ”

ဆရာကြီးရဲ့စကားအဆုံးမှာ ရုံးခန်းထဲက ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပါတယ်။

ရွှေဖိနပ်နဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ဆရာကြီးကိုတစ်လှည့် ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေတယ်။

အကျပ်အတည်းကြားမှာပဲ သိပ်လှပြီး သိပ်ချစ်စရာကောင်း နေတဲ့ သူ့အမူအရာလေးကို ကျွန်တော်သတိပြုခဲ့မိသေးတယ်။ (နောင် နှစ်ပေါင်းများစွာအထိလည်း မှတ်မှတ်ရရရှိသွားပါတယ်)

“ကဲ ပြောစမ်း...မင်းက ဘာတွေ ဘယ်လိုသွားရေးသလဲ”

ကျွန်တော် အဖြေရကျပ်နေလို့ နှုတ်ခမ်းကိုကံစဉ်းစားရင်း ကောင်မလေးကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံး တောက်တောက်လေးတွေက ကျွန်တော့်ကို ဝင့်ဝင့်ရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေ လေရဲ့။

“ဒီ ဒီလိုပါဆရာကြီး...ဘုရားဝင်းထဲမှာ အပေါအပါး သွား လို့ရတဲ့နေရာတွေ ရှိပါတယ်”

ဆရာကြီး နဖူးကြောရုံ သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ...

“အင်း အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ယောကျ်ားတွေ အပေါ်အပါးသွားတဲ့နေရာမှာ သူတို့က စာရေးထားပါတယ်။ ဤနေရာတွင် နွားများမှသာ မတိတ်ရပ် ကျင်ငယ် စွန့်ကြသည်တဲ့”

ဆရာကြီးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။

“အဲဒါကို မခံချင်ဖြစ်မိတာနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ထဲက မြေဖြူနဲ့ ပြန်ရေးလိုက်တာပါ”

“အင်း အယ်လိုရေးလိုက်တာလဲ”

“နွားက ထိုင်ပေါက်လို့မှ မရတာလို့”

ဆရာကြီးက နဖူးကြောရုံ ပြီး မျက်မှောင်ကြည်သွားပြန်ပါတယ်။

သူ့အာရုံထဲမှာ နွားတွေ ကျင်ငယ်စွန့်ပုံကို မြင်ယောင်ကြည့်နေဟန်ရှိပါရဲ့။ ချက်ချင်းခေါင်းပြန်ခါတယ်။ ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြန်တယ်။

“အေး ငါလဲ နွားတွေထိုင်ပြီး ကျင်ငယ်စွန့်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ တစ်ခါတော့လဲ အင်း... အဲဒါလဲ ထိုင်ရက်မဟုတ်ဘူး။ မင်းပြောမှ ငါစဉ်းစားမိတယ်”

လက်နှိပ်စက်ခုံက ဆရာမလေးဟာ ပထမတော့ ရယ်ချင်တာ

ကို အတင်းတည်ထားပါလေးတယ်။ နောက်တော့ ဆရာကြီးပြောတာတွေကို ကြားနေပြီး မအောင်နိုင်တော့လို့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ပြီး ကြိတ်ရယ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်နံနားမှာ ရွှေပိနပ်နဲ့ကောင်မလေးဟာ ခေါင်းငုံ့ပစ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ဆံနွယ်ခက်လေးတွေနဲ့ ကာလိုက်ပါတယ်။ (သူလည်း ရယ်ချင်နေတယ်ထင်တာပဲ)

နောက်မှ ဆရာကြီးက အိပ်မျှော်ရာက နိုးလာသူလို...

“အေး...ထားပါတော့၊ မင်းက ဘာကိစ္စ အဲဒီလို လျှောက်ရေးရတာလဲ။ သူတို့ဖာသာသူတို့ရေးထားတာ မင်းနဲ့တာမှ မပတ်သက်ဘူး။ ဒါ...မင်းက သူတို့အလုပ်ကို သက်သက်ဝင်နေတဲ့ယုက်တာပဲ။ ဒါ မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်။ မင်းကို ငါ့အနေနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့...”

ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မစုစေ့ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ မမြင်မြင်အောင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို ချပြလိုက်တယ်။

ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို တယ်လီအပြစ်ဒဏ်ပေးရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်းမှာ...

“ဆရာကြီး ဖုန်းလာနေတယ်ခင်ဗျ”

ကျောင်းစာရေးလာပြောလို့ ဆရာကြီး သူ့ကုလားထိုင်က ထပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းထားရာအခန်းဆီ မြေလှမ်းမှန်မှန်နဲ့ ထွက်သွားပါ

တယ်။ ရုံးခန်းထဲက ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး

“ဂျီကာတို့ကတော့ ခံပဲယော့”

“ဂျီကာ...ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာကြီး မင်းကိုထွယ်တော့မယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော် ရယ်နေလိုက်တယ်။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေတဲ့ ဆရာမလေးက ရွှေမိနပ်နဲ့ကောင်မလေးကို ပြုံးပြုံးမေးတယ်။

“သမီးက လှလိုက်တာကွယ်...နာမည်တယ်လို့ခေါ်သလဲ”

ကောင်မလေးက ဆရာမလေးကို တိုးတိုးလေးလှမ်းပြောတယ်။ ကျွန်တော်မကြားအောင် ပြောတာဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကလည်း ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်တယ်။

“တာ နှင်းစုဟုတ်လား၊ နှင်းနာမည်ကလဲ ယားလိုက်တာဟာ”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမဘက်ကို တိုးတိုးကလေး စကားလှည့်ပြောပြန်တယ်။ ဆရာမက ခေါင်ညှိတ်ပြီး လက်ညှိုးညွှန်ပြတယ်။ သူ့ဇာတိမိခွားမလို့ ထင်ပါရဲ့။ အခန်းထဲက သူထွက်ခါနီးမှာပဲ ကျွန်တော်က လှမ်းအသံ ပြုလိုက်တယ်။

“ဟိတ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာဆီ သူ့မျက်လုံးတွေ ဝင့်လက်ရောက်ရှိလာပုံက စိတ်ရှိလက်ရှိ ဖွဲ့နွဲ့ပြုရရင်

ကျမ်းတစ်စောင်လောက် ထုသွားနိုင်တယ်။

“နင် အိမ်သာသွားမလို့လား”

“အို ဘယ်သွားသွား နင်နဲ့တာဆိုင်လဲ”

သူက...မျက်နှာလေးနီပျိုသွားပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြန်ပြော
ပါတယ်။ ကျွန်တော်က နှပ်ချေးကလော်နေရာကနေပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်အိမ်သာသွားရင် ဒီနှပ်ချေးခြောက်ကလေး
ပါ တစ်ခါတည်း ယူသွားစမ်းပါပြောမလို့”

“ဘာ”

ကျွန်တော် လက်ထဲက နှပ်ချေးခြောက်ကလေးကို ကမ်းပေး
ရင်း...

“လမ်းကြိုယူသွားလိုက်စမ်းပါဟာ...အိမ်သာပေါက်ထဲ ပစ်ချ
ခဲ့ပေါ့၊ ငါက ထွက်လို့မရလို့ပါ”

“အောင်မာ”

“ဟဲ့...ဂျီကာ”

အစန်းထဲက ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ကျွန်တော့်ကို သံပြိုင်ပိုင်း
မာန်လိုက်ကြတယ်။

“သွား...သွား...သမီး ဒီကော့ကို အဖက်လုပ်မနေနဲ့”

ကောင်မလေး ထွက်သွားတယ်။

ခဏကြာတော့ ပြန်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ
စောင်းကြည့်ရင်း ခပ်ခွာခွာရပ်တယ်။

မကျေနပ်ဘဲမှာပဲ ဆရာကြီးလည်း ပြန်ဝင်လာတယ်။ အခန်းထဲမှာ ပြန်ထိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ဆရာကြီးက ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ဝင်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးကြီး ထောင့်ပြတယ်။

“မင်း နောက်ကို အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူးနော်”

ရာသီဥတုက ချက်ချင်းပဲ မိုးရိပ်လေရိပ်တွေ ပြယ်သွားတာကို ကျွန်တော်အပါအဝင် တစ်ခန်းလုံး ရိပ်မိလိုက်တယ်။ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စိတ်ပျော့ပျောင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်က သွက်သွက်လက်လက်နဲ့...

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးဆရာကြီး”

“မင်း နက်ဖြန် တိုက်ပုံဝတ်လာခဲ့၊ ကျောင်းဆင်းရင် မင်းနဲ့ ငါ သွားစရာရှိတယ်”

ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးအံ့သြတာပါ။ ဆရာကြီးက ရုံးခန်းထဲက ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ဝေကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးပြောတယ်။

“ကျောင်းပေါင်းစုံ စာမေးကုံးပြိုင်ပွဲမှာ ဒီကောင်က ပထမဆုရတယ်တဲ့ဗျာ၊ အခု ဖုန်းလာတာ အဲဒီကိစ္စ၊ ဒီကောင်စာမေးကုံးက ကောင်းလွန်းလို့ ပထမဆုအပြင် သီးသန့်ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ပါပေးဦးမယ်တဲ့၊ အဲဒါ နက်ဖြန် ဆုပေးပွဲကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က မောင်သီဟ သစ်ကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့ပါတဲ့”

ရုံးခန်းထဲမှာ စကားသံတွေ ခပ်ဆုပ်ဆုပ်ထွက်လာပါတယ်။

ဘာရာမင်းစေ

ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာလှဲထားတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း တစ်ချက်
မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ပြန်ကြည့်ပါတယ်။

ဆရာကြီးက ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့...

“ကဲ...မင်းသွားတော့၊ နက်ဖြန် တိုက်ပုံလေး ဝတ်လာနဲ့။
အော်...သမီးလည်း သမီးစာသင်ရမယ့်အခန်းကိုသွားတော့၊ နောက်
မှပဲ ဆရာကြီး ခေါ်လိုက်မယ်။ သွားကြ သွားကြ”

ကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲကနေ ချော့ဆင့်နောက်
ဆင့် ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

နောက်က ကျွန်တော်ပါလာမှန်းသိလို့ သူက ချော့ကနေ
ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားပါတယ်။

“ဟိတ် ချော့ကကောင်မလေး... နှင်းစူဆိုတဲ့ ကောင်မလေး”

သူ လှည့်ကြည့်မှာမဟုတ်မှန်းသိရက်နဲ့ ကျွန်တော် ထပ်ခေါ်
လိုက်လေးတယ်။

“ဟိတ် ကောင်မလေး... ဟို နှင်းစူဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေး”

ခုအချိန် ပြန်စဉ်းစားတော့ အဲဒီတုန်းကာလဟာ မှုံ့ဆုံအံ့ပျနေ
လေရဲ့။

ကျွန်တော်တို့တွေရဲ့အသက်က ၁၆ နှစ်၊ စံပယ်တွေ ချွန်းချွန်း
ထစ်ထစ် ပွင့်ကြတဲ့ရာသီ၊ ခေါင်းလောင်းသံတွေကြားမှာ ကျောင်း
တံခါးကြီးက သူ့ရင်ကို ကားခနဲပြန်ဖွင့်ပေးခဲ့။

လူနဲ့ အိပ်မက်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးမိကြသေးတဲ့အချိန်ပေါ့။

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ခုံတန်းရဲ့ရှေ့ဘက် ခပ်ဝေးဝေးမှာ
နေရာရပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လမ်းကြည့်ရင်မြင်နေရတဲ့အရပ်မှာ ရင်ဖွင့်

အောင်လှတဲ့ နှင်းဆီဖြူလေး ယိမ်းဝင့်ရှင်သန်လာပါတယ်။

ကျောင်းသူထစ်ဆိုပေမယ့် မကြာလှတဲ့အချိန်အတောအတွင်းမှာ သူဟာ တစ်ခန်းလုံးနဲ့ သိက္ခာမင်းမင်သွားပါတယ်။

တချို့ကိစ္စတွေအပေါ်မှာ သိပ်လေးနက်တဲ့ နှင်းဆီဖြူနဲ့ တချို့ လူတွေရဲ့လေးနက်မှုကိုမှ သရော်တတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါတော့ ထိပ်တိုက်တိုးမိကြပါသေးတယ်။

တစ်နေ့ ကျောင်းမုန့်စားဆင်းချိန်၊ စာသင်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် ခုံခေါက်သီချင်းဆိုနေတုန်း ကြည့်ကြည့်စေ ကျွန်တော့်အနားကို ရောက် လာပါတယ်။

“ဂျီကာ ငါ့ကို အော်တိုရေးပေးစမ်းပါ”

ကျွန်တော်က သီချင်းဆိုရပ်လိုက်ပါတယ်။ အင်္ကျီကော်လံကို ပြင်ထောင်ရင်း...

“အဟဲ့...ငါဖြင့် အခုမှ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုရသေးတယ်။ နင်က မနေနိုင်တော့ဘူးကိုး၊ အော်တိုတွေတာတွေ အရေးခိုင်းနေပြီ၊ ရပါတယ်၊ ပရိသတ်ကို လေးစားရမှာပေါ့၊ ငါရေးပေးပါ့မယ်”

“အောင်မယ်”

ကြည့်ကြည့်စေက ကျွန်တော့်စကားကို ချက်ချင်းပြန်ငြင်းပါ တယ်။

“ငါက နင့်ကို သူငယ်ချင်းချင်း အော်တိုရေးခိုင်းတာ၊ နင် သီချင်းဆိုနေလို့ မဟုတ်ဘူး။ ငါဖြင့် နင် တာတွေဆိုနေမှန်းတောင်

မသိဘူး။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေ တော်တော်စုံစုံရေးပြီးပြီ။
နင်တို့ပဲ ကျွန်တော့တာ”

“အော်...ရပါတယ်။ စာအုပ်ထားခဲ့လော့၊ ငါ့ဒဿနလေး
တွေ ဖြန့်ပေးပေးရဦးမှာပေါ့၊ ရပါတယ်”

ကြည်ကြည်ကောက မွဲပြဲပြီး သူ့အော်တိုစာအုပ်ကလေး ထား
သွားတယ်။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာထိုင်တဲ့ ဇေယျက သူ့သင်္ချာအကြမ်းတွက်တဲ့
ကျောက်သင်ပုန်းကြီးနဲ့ အပြင်က ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တောင်မကိုယ်ရသေးတဲ့ အော်တိုစာအုပ်ကလေးကို ဆွဲယူဖတ်
တယ်။

ပြီး “ဟီး...ဟီး” ဆိုပြီး ခဏခဏရယ်နေတယ်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဇေယျလက်ထဲက စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဆွဲယူကြည့်လိုက်
တယ်။ ဇေယျရယ်မယ်ဆိုရင်လည်း ရယ်စရာပါပဲ။ တချို့အော်တိုစာသား
တွေက ဆတ်ကော့လတ်ကော့နဲ့ ရှက်စရာကောင်းတယ်။

ဥပမာ တစ်ယောက်က ရေးထားတယ်။ (မိန်းကလေးပေါ့)

“ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ
ပလေးတိုင်းသန်းနိုင်ရဲ့ သီချင်းတွေ နားထောင်ပြီး သီချင်းစာအုပ်ကို
ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ထားရတဲ့အချိန်” လို့ ရေးထားတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ

ကျောင်းသူကိုလည်း တုတ်နဲ့ သွားထိုးချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကဆို ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။

“ဘဝမှာ ရင်အဖိုရဆုံးအချိန်” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ “ရက်စွေတာတောင် သူ ဆင်းမလာသေးတဲ့အချိန်” လို့ ရေးထားတယ်။ ပြီးတော့ ဘေးမှာ ပြောင်ပြနေတဲ့ ကာတွန်းမျက်နှာလေးတစ်ခုကို ဆွဲထားတယ်။

ကျွန်တော် ရှက်သွားတယ်။ ဖတ်ရတာ မျက်နှာပူသလိုဖြစ်သွားပြီး တစ်ဆက်တည်း ဒေါသတွေလည်း ဆောင့်ထွက်လာတယ်။

“ငါတို့ ပေါက်ကရတွေ ရေပေးလိုက်ရအောင်”

“အေး ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့”

ကျွန်တော်နဲ့အေးယူ ပြိုင်တူရယ်လို့ကံမိကြတယ်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လို့ ကြိုးဝါးရင်း အော်တိုစာအုပ်ကလေးကို ပြန်လှန်လိုက်တယ်။

ကြည်ကြည်ဝေက သူ့စာအုပ်လေးအဖွင့်မှာ သူ့ဖာသာ ဒီလို ပြန်ရေးထားတယ်။

မေမေပေးတဲ့နာမည်လေး	ကြည်ကြည်ဝေ
ချစ်သူကပေးတဲ့နာမည်လေး	‘ဝေ’ တဲ့
ချစ်သူကပေးလက်ဆောင်လေး	ရေမွှေးပုလင်း
ကမ္ဘာပေါ်မှာအခင်တွေယ်ဆုံးအရာ	ကြောင်ပေါက်စကလေးတွေ

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမုန်းဆုံးအရာ
ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးအချိန်
ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်

အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်သလဲ
ငွေမိတဲ့စိတ်ကူး

ရေးမိတဲ့ကဗျာ

နွေကျောင်းပိတ်ရက်
ကျောင်းပွင့်ချိန်
မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု
အထွက် အစာငိုစားရတဲ့
အချိန်
ငိုခဲ့ဖူးတယ်
မျှော်လင့်ချက်မှာ အတောင်
ပံ့ပါရင် ကောင်းမယ်လို့။
သတိရတိုင်း
သူ့ကိုလွမ်းတယ်၊
မယုံရင်လည်း ရှိစေတော့။

ကဗျာကဖြင့် ကာရန်လည်းမည်ဘူး။ အောက်မှာ လက်မှတ်
ထိုးပြီး နေ့စွဲရေးထားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီခေါင်းစဉ်တွေအတိုင်း ရေးပေးလိုက်
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...အဟဲ...ကျွန်တော့်ကို ဒါတွေ လာရေးခိုင်း
ရင် ဒီလိုပဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ အစကတည်းက ကြည်ကြည်ထ စဉ်းစားမိဖို့
ကောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဓမ္မကပေးနာမည်လေး

‘သား’ လူလေး

ချစ်သူကပေးလာမည်လေး

‘မသာကောင်’ တဲ့။
(သွား...တဲ့။ နင် ငါ့ကို
တကယ်ကြိုက်တာလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပိုက်ဆံဈေးမ
လို့လားတဲ့)

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အခင်တွယ်ဆုံးအရာ

ရိုးသားမှု

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမုန်းဆုံးအရာ

မျက်နှာဖုံး

ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်

လျှံဟုတ်ကို ဖန်တောင့်နဲ့

ဘဝမှာ ရင်အပိုရဆုံးအချိန်

ပေါက်လိုက်ရတဲ့အချိန်။

သံချွေးစားပြီး အိမ်သာ

အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာတွေ့ဖြစ်သလဲ

တက်မလို့ သွားနေတဲ့အချိန်

အိပ်မက်ထဲမှာလည်း အိပ်

နေတာပါပဲ။ (သိုးလို့)

တွေ့မိတဲ့စိတ်ကူး

တို့တွေ အခုခေတ်မှာ လူ

ဖြစ်တာ တော်သေးတယ်

နော်။ ကမ္ဘာဦးမှာသာ လူ

ဖြစ်လိုက်ရင် အဝတ်တွေ

လည်းမပါကြဘူး။ အဟီ

ရှက်စရာကြီး၊ (ငါကတော့

ကာထားမှာပဲ)

ရေးမိတဲ့ကဗျာ

‘မယ့်ဖြစ်အင်’

ရွှေသူကမ်းလှမ်း

မေတ္တာပန်းကို

ဆင်မြန်းကေသာမှာ

မပန်သာသည့်

မယ့်မှာကတုံးရိတ်ထား၍

ဘေးမှာ ကဗျာသရုပ်ဖော်ပုံကိုပါ တစ်ခါတည်း ဆွဲပေးလိုက်
တယ်။ ကတုံးမတစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ထဲက ပင်လယ်ကူးပြုလို့ မျက်
လုံးတစ်ဖက်ကို အဝတ်နက်နဲ့ အုပ်ထားတယ်။ ပါးမှာ ပလာစတစ်
ကပ်ထားပြီး သွားနှစ်ချောင်းထဲနဲ့ ပြုံးနေတယ်။ ခေါင်းမှာလည်း
ပန်းတစ်ပွင့်ကို ကြိုးနဲ့စည်းပြီး ပန်ထားတယ်။

အဲဒီအောက်ကမှ ကျွန်တော့်လက်မှတ်ထိုးလိုက်တယ်။

ဖေယျက တဟဲဟဲရယ်ရင်း စာအုပ်ကို ဆွဲယူသွားတယ်။
အတော်ကြီးကြာပြီး ကြည်ကြည်ဆန်ဆန်ကို သူပြန်ပေးတော့ ကြည်ကြည်
ဆန်ဆန် ချက်ချင်း ဖတ်မကြည့်ဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ဖေယျလည်း
ကျောက်သင်ပုန်းမှာ ကျောက်တံတစ်ချောင်းနဲ့ သင်္ချာတွက်ကြတယ်။
သင်္ချာထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမမူမိဘူး။

ဖေယျက အမှတ်မထင် ခေါင်းမောကြည့်မိတော့မှ

“ဟာ ဂျီကာ ဂျီကာ ဟိုမှာလည်းကြည့်ဦး”

ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။

ကြည့်ကြည့်ခေအပါအဝင် မိန်းကလေးအတော်များများဟာ ကျွန်တော်နဲ့ နေယျကို မျက်စောင်းကြီးတွေခဲပြီး ခါးထောက်စိုက် ကြည့်နေကြတယ်။ နှုတ်ခမ်းကြီးတွေလည်း စုပွေ့ပွဲနဲ့ (နေယျကလည်း အော်တိုစာအုပ်ထဲမှာ ဘာတွေရေးထည့်ထည့်လိုက်မှန်းမသိဘူး။ ရေး သေးတယ်)။

ကျွန်တော်နဲ့နေယျ သူတို့ကို မျက်လုံးပြူးကလေးတွေနဲ့ ပြန်ကြည့်နေတုန်းမှာ ကြည့်ကြည့်စေ့လက်ညှိုးကြီးက မြောက် တက်လာတယ်။

“နင်တို့”

“မွေးမေလေ့”

သူ ဘာဆက်ပြောသလဲတောင် မသိပါဘူး။ နေယျလက်ကို ဆွဲပြီး ခုံအောက်ငွေ့ဝင်လိုက်တယ်။ စစ်တိုက်တမ်းကစားသလို ခုံ အောက်မှာ ဝပ်နေလိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အင်္ကျီအဖြူကလေးတွေကို ချွတ်။ ယေတံထိပ်မှာ အလံဖြူလွှင့်ထားလိုက်တယ်။

“သင်္ချာဆရာမလာပြီ”

ဆိုတဲ့ အသံကြားမှပဲ ကျွန်တော်တို့ ခုံပေါ်ပြန်ရောက်ကြပါ တော့တယ်။

ကြည့်ကြည့်ခေနဲ့ အပေါင်းအပါတွေက အခဲကြေလှုပ် မပေါ်

သေးလို့ ခေယျကို လှည့်မေးရသေးတယ်။

“မင်းက ဘာတွေရေးလိုက်သလဲ”

“ငါက သူတို့ရေးထားတာတွေကို လိုက်ပြောင်ပစ်လိုက်တာ။ ဥပမာ ရေမွှေးပုလင်းဆိုရင် နောက်ကနေ အလွတ်လို့ ထည့်လိုက်တာ”

“တော်တော်များလား”

“အားလုံးလိုလိုပဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းငုံ့ပြီး ရယ်နေလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော့်နားထဲကို ငြိမ်ညောင်းသာယာတဲ့ စကားသံလေးတွေ စီးဝင်လာတယ်။

“အေးလေ ယဉ်ကျေးမှုမရှိကြဘူး။ သူများက တန်ဖိုးထားလို့ ရေးခိုင်းတဲ့ဟာကို”

ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပထမနှာကို အဲဒီလိုပြောရင်း ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတဲ့ နှင်းဆီဖြူရဲ့ မျက်လုံးလက်လက်ကလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ပြီး မျက်နှာပြန်လွှဲသွားတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်ထားလိုက်တယ်။

သင်္ချာဆရာမလည်း ထွက်သွားရော နှင်းဆီဖြူဆီ ကျွန်တော်ရောက်သွားတယ်။ အားလုံးက ခေါ်သလိုပဲ ခေါ်လိုက်တယ်။

“နှင်း”

တစ်ဖက်လှည့်စကားပြောနေရာကနေ

“ရှင်”

ဆိုပြီး လှည့်လာတယ်။

ပြီးလဲ့နေတဲ့ မျက်နှာလေးက ကျွန်တော်ကိုတွေ့တော့ တည်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေး...

“ငါ့ကို အော်တိုရေးပေးပါဟာနော်”

သူက အာဖူပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော်ကို မယုံသလို စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ မယုံတာမှန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က နောက်မှာ ဝှက်ယူလာတဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ကျောက်တံကို ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

“အော်တိုကလေး...”

မြန်လိုက်တာဇာ။ စကားတောင် မဆုံးလိုက်ပါဘူး။

“ဒုန်း”

ကျောက်သင်ပုန်းကိုရော၊ ကျောက်တံကိုရော သူ ယူလွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ချိုစောင်းကို လှမ်းမခုတ်လိုက်တာပဲ ကျေဖူးတင်ရမှာပါ။

ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကတော့ ကွဲမသွားဘူး။ အစွန်းမှာ နည်းနည်းပဲ့သွားတယ်။ ကျောက်တံကတော့ တယ်ရောက်သွားမှန်းကိုမသိပါဘူး။

ကျောက်သင်ပုန်းကိုပဲကောက်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်ပြောခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့မှာတော့ ဖေယျက အင်္ကျီမရှိတော့ဘူး။ အလဲဖြူလေးကို ခုတ်ယမ်းပြီး...

“ငါ လိုက်လာမလို့ပဲ”

အင်မတန်မောဟိုက်သွားပုံနဲ့ ခုံမှာ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်တော့
ခေယျာက ကျွန်တော့်ကို ယပ်ခပ်ပေးတယ်။

“သူငယ်ချင်းတွေပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညာတာ
မှပေါ့”

လို့လည်း သူတို့ကြားအောင် အော်ပြောနေတယ်။

“အဲဒါပေါ့ သူငယ်ချင်းရဲ့”

“ဘာလဲ”

ဘာမှမဆိုင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိတယ်။

“ပိုးဖလံမျိုး မီးတိုတိုး ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီဆိုတာ”

ပြောပြီး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ နှင်းဆီဖြူတက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
သူ့မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို မကျေမချမ်း
လိုက်ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ဆတ်ခနဲ
ကိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ ခါခနဲဖြစ်သွားတာ
ပါပဲ။

အသက်ရှူတွေ ဘာတွေတောင်မှားလို့။

အဲဒီလိုနဲ့ ဒီကျောင်း ဒီစာသင်ခန်းထဲမှာ သူနဲ့ကျွန်တော်
ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ပြစ်လာကြတယ်။

တစ်ယောက်က ဥတ္တရယဉ်စွန်းတန်းဆိုရင် တစ်ယောက်က
ဒက္ခိဏယဉ်စွန်းတန်းပါပဲ။ ကမ္ဘာနှစ်ခြမ်း၊ အိပ်မက်နှစ်ခြမ်း၊ လစရာငါ
ကတောင် ပဲခွပ်နဲ့လွဲပြီး အရတိမ်ထားရသလိုမျိုး အလင်းနှစ်ခြမ်း။

ဒီယောက်ဖီဆန်လှတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးကိုမှ ခမာင်
နှမလို့ ထင်လာသူက ရှိသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ပါ။ ဒေါ်ခင်မျိုးသန်းဆိုတဲ့
ဆရာမအပျိုကြီးပါ။

အပျိုကြီးတွေရဲ့ သဘာဝအတိုင်း စိတ်တိုလွယ်ပါတယ်။

အပွေးကုန်နေတဲ့ သနပ်ခါးတုံးကြီးလို အရာရာကို ပြောင်တင်းမာ
အိုနေတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်တတ်တယ်။ အတော်ခွကျတယ်လို့ ဆိုကြ
ပါနို့။

ဥပမာ တစ်ခုပြောပြပါမယ်။

တော်သလင်းလမှာ သူ ကျောင်းလာရင်း သူ့ဆွဲခြင်းထဲမှာ
လေးခွနဲ့ လောက်စာလုံးတွေ ထည့်လာပါတယ်။ လမ်းမှာ မြူးတူးနေတဲ့
ခွေးတွေကိုတွေ့ရင် အဲဒီလေးခွနဲ့ လိုက်ပစ်ပါတယ်။ လက်လည်း
အတော်ဖြောင့်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးပါ။

သူ့မေးရာမှာလည်း မုတ်ဆိတ်နှစ်ပင် ပေါက်နေပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်မပစ်မှန်းလည်း မသိပါဘူး။

ကျောင်းသူတွေကဆို သူ့ကို အတော်ကြောက်ကြပါတယ်။
ဆုဆဲအော်ဝေါက်လွန်းလို့ပါ။

တစ်နေ့ သူ စာသင်ချိန်ပြီးလို့ အခန်းထဲက ပြန်အထွက်မှာ
ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် နှင်းဆီဖြူကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း မေးပါ
တယ်။

ကျွန်တော့်ကို မေးတာပါ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ မင်းက အစ်ကိုလား၊ သူက ညီမ
လား”

အကုန်လုံး ကြောင်သွားတာပေါ့။

နှင်းဆီဖြူနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ဘာရာမင်းဝေ

အံ့သြပြီး လှမ်းကြည့်ဖြစ်ကြသေးတယ်။ ကံကောင်းလို့ပေါ့။

“ကျွန်တော်က ညီမ၊ သူက အစ်ကို”

ဆိုပြီး ပြန်ဖြေလိုက်မလို့။ ဘေးက ကျောင်းသားတွေက

“ဘာမှမတော်ဘူး ဆရာမ”

လို့ ပိုင်းအော်လိုက်ကြတာ စောသွားလို့။

ဆရာမ အခန်းထဲက ထွက်သွားပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့နှင်းဆီ

ဖြူနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသေးတယ်။

ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ နှုတ်ခမ်းစုပြီး မျက်နှာ

လွှဲပစ်ဖို့ မကောင်းဘူးနို့လား။ ဆက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူက

မိန်းကလေးပဲ၊ သူ နှုတ်ခမ်းစုပြီး မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။

ဒါ ဖြစ်သင့်ပါတယ်...

နေ့ကပိုင်းရက်များမှာလည်း အဲဒီလိုပါပဲ။ သိပ် မထူး
ခြားလှပေမယ့် သိပ်မရိုးသားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေ သူနဲ့
ကျွန်တော့်အကြားမှာ မထင်မရှားဖြစ်ပွားရင်း စာသင်နှစ်
ကုန်ဆုံးချိန်ကို ရောက်လာပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် မတော်တဆ မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်၊
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မတော်တဆသတိရလိုက်နဲ့။

(လွမ်းတယ်ကျောင်းတော်က နှင်းဆီရယ်)

တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့စာသင်ခန်းကို သူ့စာသင်ချိန်မဟုတ်
ဘဲ ဆရာမ ဒေါ်ခင်မျိုးသန်း ရောက်လာပြန်ပါတယ်။

ကျောင်းသားတွေထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာသလိုမျိုး
မျက်နှာတွေကို လိုက်ကြည့်ပါတယ်။ အားလုံး သို့လော သို့လော
ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ

“ဟေ့ မင်း မင်း”

သူ လက်ညှိုးလှမ်းထိုးတာ ကျွန်တော်ကိုပါ။

“ဈာ ကျွန်တော်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာမ”

သူက စောစဉ်းစားပြီး လက်ညှိုးကြီးကို ထောင်လိုက်တယ်။

“မင်း ရုံးခန်းထဲသွားပါ”

“ဗျာ”

“မင်းကို စောင့်နေတယ်၊ မြန်မြန်သွားလိုက်”

“ဘယ်သူ...ဘယ်သူစောင့်နေတာလဲဆရာမ”

“ဟိုဒင်းလေ ဘယ်သူလဲ နာမည်က ပါးစပ်ဖျားတင်မေ့နေ
တယ်”

မကျေမချမ်း၊ စုတ်သပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောရမယ့်နာမည်
သူ စဉ်းစားပါတယ်။

တစ်ခန်းလုံးကလည်း စိတ်ဝင်စားစား ဝိုင်းကြည့်နေကြပါတယ်။
နောက်ဆုံး သူ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘဲ

“ဟိုဒင်းလေကွာ ငါတို့ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဟာ...”

“ဗျာ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာ ဆရာကြီးလား”

“အေး”

ဒါများ...

အစောကြီးကတည်းက ဆရာကြီးခေါ်နေတယ်လို့ မပြောဘူး။
နာမည်စဉ်းစားနေသေးတယ်။ ပြီးတော့လည်း မေ့နေသေးတယ်။

ကျွန်တော် အခန်းထဲကထွက်တော့ ကိုအောင်နဲ့ မြင့်သူက
လှမ်းမေးသေးတယ်။

“ဂျီကာ ဘာပြဿနာလဲ”

လက်ခါပြုလိုက်ပြီး ရုံးခန်းဆီ ထွက်သွားလိုက်တယ်။

ရုံးခန်းမှာ ခဏပဲကြည့်ပါတယ်။

ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို စာမေးပွဲ
ကြီးမှာ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားဖြေဖို့ ခေါ်ပြောတာပါ။ ဒီနှစ်
ဆယ်တန်းကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးထွက်နိုင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေထဲမှာ
ကျွန်တော်က အဓိကကျနေတယ်တဲ့။ သေသေချာချာ ကြိုးစား
စေချင်တယ်တဲ့။ အဲဒါ ခေါ်ပြောတာပါ။

ဒါပေမယ့် လောကကြီးဟာ မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်တတ်
ပါတယ်။ စာမေးပွဲကြီးဖြေဖို့ နှစ်ရက်အလိုမှာ ကျွန်တော်
သံစူးသွားပါတယ်။ ငြိမ်နေရာငိုကိုစူးတာ မဟုတ်ပါဘူး။
စာရေးတဲ့ ညာဘက်လက်ညှိုးတည့်တည့်ကို စူးတာပါ။
အတော့်ကို နက်ဝင်သွားပါတယ်။ {ပန်းချီကားမှန်ပေါင်
တစ်ခုကို ကိုင်ရင်း မတော်တဆ စူးသွားတာပါ}

“သားရယ်...”

ဒီစာမေးပွဲမှာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ မေမေက
ငိုပါတယ်။ မေယျာက နံရံကို လက်သီးနဲ့ထိုးပြီး မြင့်သူက
တက်ခေါက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်တည့်တည့်ပါပဲ။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာကြီးရယ်”

ဆရာကြီးကိုပဲ အားနာနေမိတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့...
 အဲဒီလိုနဲ့...
 အဲဒီလိုနဲ့...
 အဲဒီလိုနဲ့...
 အဲဒီလိုနဲ့...
 အဲဒီလိုနဲ့...
 အဲဒီလိုနဲ့...
 အဲဒီလိုနဲ့...
 အဲဒီလိုနဲ့...
 အဲဒီလိုနဲ့...

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်မယ့်နေ့ကို ရောက်လာပါပြီ။

ကောင်းကင်မှာ မိုးစင်စင်မလင်းသေးပါဘူး။ အိပ်ချင်မူးတူး
ဖြစ်နေတဲ့ နံနက်ခင်းဟာ မှောင်သလို လင်းသလိုနဲ့ မြူနှင်းတစိုစို
ဖြစ်နေပါတယ်။

သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ရမှာ အားနာပြီး
သူတို့ဖာသာ အောင်စာရင်းကြည့်ဖို့ သွားကြတယ်။

ကျွန်တော်လိုက်သွားလိုက်ပါတယ်။

လူအုပ်ကြီး တီးတိုးပြောဆိုသံတွေ ဆူညံနေတယ်။ ကျောင်း
သားတွေ၊ ကျောင်းသူတွေ၊ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တွေ၊ ကားတွေ၊ စက်
တီးတွေ၊ ဆိုက်ကားတွေ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ပြန့်ကျဲသိုက်မြိုက်နေ

ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး။

“ဂျီကာ”

နောက်ကခေါ်သံနဲ့အတူ ပရီးယော် လက်တစ်ဖက် ကျလာလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အင်္ဂလိပ်စာဆရာ ဦးအောင်ကျော်ကို တွေ့ရတယ်။

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း

“မင်း၊ အောင်စာရင်း လာကြည့်တာလား”

“အဟဲ”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဖြစ်သေးခင် ဆရာက ထပ်မေးတယ်။

“သူငယ်ချင်းတွေ မပါဘူးလား”

“မပါဘူးဆရာ၊ ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ဘဲ ထွက်သွားကြတယ်”

“ဪ...အေးပေါ့ မင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ သူတို့ ချည်းပဲ ထွက်သွားကြတာပေးမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျီကာရေ ဘဝကို အစွဲမပေးနဲ့ကွ၊ ပြန်ကြိုးစားတာပေါ့”

ဆရာက ကိုယ့်အတွက် စေတနာနဲ့ပြောတာကို နားလည်မိတဲ့အတွက် ‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့ပဲ အသံအက်အက်နဲ့ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို လာအားပေးနေတာပါ။

“မင်း၊ အောင်စာရင်းကြည့်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း လူတွေသိပ်အံ့နေလို့၊ ဆရာကတော့ တွေ့ပြီးရော

ပေ)။”

“ဟောအေး ဆရာလဲ မတွေ့ရသေးပါဘူးကွာ”

“ဆရာကတော့ အောင်မှာပါ”

“ဟော”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျောင်းသူတစ်ယောက် မူးလဲလို့ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ဆရာ လူချင်းကွဲသွားပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ပြာဝေလှုပ်ခတ်နေတဲ့ လူတွေကို ရှောင်ရင်း တိမ်းရင်း ထိုင်လို့ကောင်းမယ့်နေရာတစ်ခုကို ရှာတယ်။

မြောင်းကျော် တံတားလေးတစ်ခုမှာ သွားထိုင်ပြီး လူတွေ ပြုမူပြောဆိုကြတာကို လိုက်အကဲခတ်နေမိတယ်။

တံတားမှာထိုင်ရတာက ခြင်လည်းကိုက်၊ မြောင်းပုတ်ခတ်လည်း နံတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ထိုင်တာတွေကတော့ (ထုံးစံအတိုင်း) နောက်တစ်ယောက်ကလည်း လာထိုင်တယ်။

အောင်စာရင်းကြည့်ပြီးလို့ လူအုပ်ထဲက ပြန်တိုးထွက်လာတဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ကျောင်းသားတွေ အများကြီးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာအမူအရာ ကြည့်ရတာ အောင်ပုံမပေါ်သို့ ကျွန်တော်လည်း ခေါ်မနေတော့ဘူး။

အောင်ချက်ကောင်းနိုင်တာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အခန်းပဲ ရှိတယ်။ (ကျွန်တော်တို့အခန်းက အတော်ဆုံးအခန်းပဲ)

ဒါပေမယ့် အဲဒီမောင်မင်းကြီးထားတွေ၊ မယ်မင်းကြီးမတွေကိုလည်း ခုထက်ထိ ရှာမတွေ့ဘူးဖြစ်နေတယ်။

ခြင်ရိုက်ရတာလည်း လက်အတော်ညောင်းလာပြီ။ တော်တော် ကြီးတဲ့ ခြင်တစ်ကောင် ဘယ်ဘက်လက်ရဲ့ပေါ် လာနားတာကို ညာဘက်လက်နဲ့ အသက်အောင့်ပြီး ဖမ်းလိုက်တော့ မိတယ်။ သေသေချာချာ ကိုင်ကြည့်ပြီးမှ

“ကဲဟာ”

“ဟ”

ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ လာထိုင်တဲ့သူ လန့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်တယ်ထင်ပြီး မသင်္ကာသလိုကြည့်တယ်။ သူလည်း ဘာမှမဖြစ်လို့ နားမလည်သလို...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခြင်ကိုကိုင်ပေါက်တာ”

“ဟာကွာ”

မျက်နှာကြီးစုပုတ်ပြီး သူ ထထွက်သွားပါတယ်။ သွားပေါ့။ တစ်ယောက်ထဲထိုင်ရတာ ပိုကောင်လွတ်လပ်သေးတယ်။

ထဖြည်းဖြည်း မိုးလင်းလာပြီ။ လူတွေ ပိုမည်ကားလာတယ်။

“ဟာ”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် အခန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေပါ။ တစ်အုပ်ကြီးပါပဲ။

ကျွန်တော် သူတို့ဆီ လျှောက်သွားဖို့ပြင်ပြီးမှ...

“အေး”

သတိရပြီး အောင်စာရင်းစာရွက်ကို တိုးထုကြည့်ရပါလေး
တယ်။

နောက်တော့မှ သူတို့အုပ်စုကြီးရှိရာကို တစ်ဖက်လမ်းကနေ
ပတ်သွားလိုက်တယ်။

သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မမြင်ကြလေးဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နောက်ပြောင်နေကြတယ်။

တော်တော်များများက လမ်းပေါ်မှာ၊ နှင်းဆီဖြူနဲ့ ကြည်ကြည်
ထေ့က သူတို့နောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ...

“ဟော ဂျီကာကြီး”

သူတို့တွေ ကျွန်တော့်ကို အနားကျမှမြင်သွားပြီး ဝမ်းသာအားရ
လှမ်းခေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာကြတယ်။ မီးဖက်၊ ပန်းဖက်
နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲလွှဲနှုတ်ဆက်ကြရင်း...

“ဂျီကာ မင်းလည်းအောင်တယ်နော်”

ကျွန်တော်က မချီမချဉ်ပြုံးရင်း

“အဟဲ...ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဂုဏ်ထူးလည်း နှစ်ဘာသာပါတယ်”

“ဟဲ ဟဲ ပါရမှာပေါ့လေ၊ ပါရမှာပေါ့”

“မင်းလက်က စာရေးလို့လည်း မရဘဲနဲ့...တယ်လို့လုပ်

အောင်လာတာလဲ”

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ဘေးကို ဝိုင်းအုံပြီး တစ်ယောက်
တစ်ယောက်မေးခွန်းတွေ ထုတ်ကြပါတော့တယ်။

“မင်းကို ရုံးခန်းထဲမှာ သီးသန့်စစ်တာပဲ၊ မင်း တစ်ခုခု
ပညာပြပြီး ဖြေလိုက်တာလား”

“ဟဲ့ ဟဲ့ အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းအဖြေစာရွက်မှာ ဆွေးတွေပေသွားလို့ စာစစ်မှူး
က သနားပြီး အအောင်ပေးလိုက်တာထင်တယ်”

“အို ငါ့အဖြေလွှာက သန့်သန့်လေးပါကွာ၊ ဘာမှ မပေပါ
ဘူး”

“မင်းလက်က ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ပဲ၊ စာရေးလို့ ရလို့လား”

“မရဘူးလေ”

“ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရေးခိုင်းပြီး ဒါမှမဟုတ်
တိတ်ဓမ္မထဲ အသံထည့်ပြီး ဖြေလိုက်တာလား”

“အဲဒီလိုဖြေလို့ရလို့လား၊ ကြားတောင် မကြားစူးပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် မင်းက အယ်လိုလုပ်အောင်လာတာလဲ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ပေါ့ကွာ”

“ဟာကွာ”

ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းထုတ်ကြပါတော့တယ်။ မိန်းကလေးနှစ်
ယောက်ရဲ့လက်လည်း ပါတယ်။ သူတို့က ဆိတ်ဆွဲတာ...

“ဟ ဟ နာထယ်ကွ၊ မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ဒါဖြင့်ပြော”

“အေး အေး ပြောပါမယ်ကွာ”

သူတို့ စိတ်ဝင်စားစား နားစွင့်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကိုလည်း မျက်တောင်မခတ် ထေးကြည့်နေကြတယ်။

မြေမယ်မြေမယ် ဆိုပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲကို ကျွန်တော် လက်နှိုက် လိုက်ပါတယ်။ ပြန်အထုတ်မှာ အစိမ်းရောင် မြေဖြူခဲတစ်ခဲ ပါလာလို့ ဝိုင်းရယ်ကြပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်က သူတို့ကို လက်ကာပြရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထဲ လှည့်ဝင်လိုက်တယ်။ သူတို့ကလည်း လိုက်လာတယ်။ ကျွန်တော် က နှင်းဆီဖြူတို့ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲမှာ အဲဒီမြေဖြူခဲနဲ့ စာရေးပြလိုက် တယ်။

“ငါ့သမီးကို ငါရေးမည်။

ငါ့နှလုံးက ကောင်းကင်ထိ ဖြံ့စေမည်”

သီဟသူ

မြေဖြူခဲကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ အားလုံးက ပထမ

တော့ နားမလည်သေးဘူး။ နောက်မှာ မြင့်သူက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
တယ်။

“ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းပဲကွာ”

ကိုဆောင်ကလည်း သက်ပြင်းကြီးချရင်း

“ကြော့ မင်းက ဘယ်လက်နဲ့လည်း စာရေးတတ်တာကိုး”

မို့မို့က ကျွန်တော့်ကို တအုံးအုံးထုပါတော့တယ်။

“အဲဒါကို အစောကြီးကတည်းက မပြောဘူး၊ ကြည့်စမ်း
ခွေးကောင် ငါကဖြင့် သနားလိုက်တာ၊ မျက်ရည်တောင်လည်တယ်။
သူက သူက ဟွန်း”

ကျွန်တော် ရယ်နေလိုက်ပါတယ်။ ကြည့်ကြည့်ပေကို လျှာ
ထုတ်ပြပြီး

“တွေ့တယ်မို့လား၊ တယ်လက်နဲ့ဖြေတာတောင် ဂုဏ်ထူးနှစ်
လုံးပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တော်ပါတယ်”

“တချို့ဆို ညာလက်နဲ့ဖြေပြီး ဂုဏ်ထူးသုံးလုံးထဲ”

အဲဒါ နှင်းဆီဖြူကို ကျွန်တော် မထိတထိစကြည့်တာပါ။

သူက ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာ ထွက်တယ်လေ။

ကျွန်တော်က အပျော်စပေမယ့် နှင်းဆီဖြူက နေရာက ထရပ်
တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခေ့ခေ့ကြည့်တယ်။ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ

“နင့်ကိုငါ...မုန်းကိုမုန်းတယ် သိလား”

မျှာစနဲ့ လှည့်ထွက်သွားပါတော့တယ်။

နှင်းရယ်.....

.....

အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်သွားတယ်။

ညမှာဝိုင်ဝိုင်ဝါးချိန်တွေမှာ သူတို့အိမ်ကြီးဆီ အရက်မူးမူးနဲ့ သီချင်းသွားဆိုချင်စရာ ဖြစ်နေပါတယ်။ 'မခင်နှင်းဆီရဲ့နှင်းဆီ' ဆိုတာ မျိုးပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အရက်လည်းမမူးပါဘူး။ အဲဒီလိုလည်း သီချင်းသွားမဆိုဖြစ်ပါဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ရှေ့မှာလည်း သူ့အကြောင်းတွေ မပြောဖူး ဘူး။

နှင်းဆီဖြူက ကျွန်တော့်ကို တကယ်မုန်းနေတယ်ဆိုတာကို လည်း သူတို့မသိကြဘူး။

ကျွန်တော်က နှင်းဆီဖြူကို သိပ်ချစ်နေမိပြီဆိုတာကိုလည်း သူ့ကိုမသိဘူး။

ဆောင်းရာသီမှာ အုပ်စုခွဲပြီး အရပ်ဒေသပြောင်းကြတဲ့ ငှက်ကလေးတွေလိုပဲ။

အဲဒီနှစ်ရဲ့ နှင်းစက်တွေအောက်မှာ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ တက္ကသိုလ်အသီးသီးကို ခိုဝင်ကြရပါတယ်။

နှင်းဆီဖြူက ဆေးတက္ကသိုလ်ကိုရောက်ပြီး ကျွန်တော်က ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှာပဲ ဆက်တက်ပါတယ်။

ကျောင်းစာသစ်၊ ဝန်းကျင်သစ်၊ သူငယ်ချင်းသစ်၊ ကျောင်းတော်ရင်ခွေသစ်တွေကြားမှာ ကျွန်တော်တို့ အထက်တန်းကျောင်းက သူငယ်ချင်းအုပ်စုလည်း တဖြည်းဖြည်း လွင့်ရှားပြိုကွဲနေပါတယ်။

နှင်းကိုသတိရပေမယ့် နှင်းရှိတဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကို ကျွန်တော် မသွား။ သူကလည်း ကျွန်တော်ရှိရာ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်ကိုလည်း မလာပါဘူး။

ကျွန်တော် သူ့ကို မမြင်စေချင်လို့ဖြစ်မှာပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ ကျွန်တော်ကို မမြင်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ။

အဲဒီလိုနဲ့...
အဲဒီလိုနဲ့...
အဲဒီလိုနဲ့...
အဲဒီလိုနဲ့...
အဲဒီလိုနဲ့...
အဲဒီလိုနဲ့...
အဲဒီလိုနဲ့...
အဲဒီလိုနဲ့...
အဲဒီလိုနဲ့...

“ဒါ ကိုသီဟ၊ ကိုသီဟသစ်တဲ့...ရာဇဂုဏ ငါတို့လေးစားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ သူကတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတယ် ကိုသီဟ...နှင်းဆီဖြူတဲ့”

မိုးစက်က အဲဒီလိုကြားကာ ဝင်မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တာမှ မထူးခြားသလို အလိုအလျောက် နေနေမိကြပါတယ်။

ဘယ်သူကမှ မရိပ်မိလိုက်ကြပါဘူး။ မိတ်ဆုံစားပွဲက သူ့ဖာသာသူ ဆက်လည်ပတ်သွားပါတယ်။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ကင်စာင်းနံတစ်ခုမှာပါ။

မိုးစက်တို့ ကဇာဆရာအုပ်စုက သူတို့ရဲ့ကဗျာစာအုပ်လေး တစ်အုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အထိမ်းအမှတ်မိတ်ဆုံစားပွဲတစ်ခု လုပ်ပါ

တယ်။

အဲဒီမှာ မဇ္ဈိန်လင်းတဲ့ နှင်းဆီဖြူနဲ့ ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်တွေ့ကြပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ပါဘူး။ ရပါတယ်လေ။ ရှိပါစေ။

စားပွဲသောက်ပွဲကို စတင်ကြတော့ အသားမစားသူဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကော့ခိုင်က ရူးရူးစမ်းစမ်းလေး မေးလာသေးတယ်။

“ကိုသီဟက ဘာသာရေး အတော်လိုက်စားလားဟင်”

“ကျွန်တော် အသားမစားတာ ဘာသာရေးတို့ ကျန်းမာရေးတို့ ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဖာသာ မစားချင်လို့ မစားတာပါ”

ကော့ခိုင်က နှင်းဆီဖြူဘက်ကို လှည့်ပြီး

“ကိုသီဟလည်း နှင်းလို ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲဟ”

လို့ လှည့်ပြောပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စပဲ ထပ်မေးဦးမယ့်အသွင် သဏ္ဍာန်နဲ့ ကြည့်လို့ ကျွန်တော်ကပဲ အရင်ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်ရှင်သန်ဖို့ သူများအသားကို မစားချင်လို့ပါ”

“အော်”

သူ ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ပါဘူး။

မိတ်ဆုံစားပွဲကတော့ သူ့ဖာသာ အသက်ဝင်လည်ပတ်လာပါတယ်။ နောက်ရင်းပြောင်ရင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားတွေ

ဆူညံအောင် ပြောကြရင်း (အများအမြင်မှာ) ပျော်စရာကောင်းလောက်
အောင် လှပနေပါတယ်။

တစ်ခွားဝိုင်းက ကျောင်းသားတွေက ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းကို
လှမ်းလှမ်းကြည့်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် နှင်းဆီဖြူကိုပေါ့။

(သူ...အစွမ်းကုန်လှနေပြီလေ။ ကျောင်းတော်မှာ သိပ်
ကျော်ကြားတဲ့ အလှနတ်သမီးလေးတစ်ပါးအဖြစ် သူ့ကို အားလုံးက
သိနေကြပြီလေ)

စားလို့သောက်လို့ပြီးတော့ မိုးစက်က နှင်းဆီဖြူကို လှမ်းစ
တယ်။

“ဟဲ့ နှင်း...နင့်ကို လာရှိတ်နေတဲ့ ဦးတင်ကိုအောင်ဆိုတဲ့
လူကြီး လာသေးလား”

ကေခိုင်က ဝင်ဖြေတယ်။

“လာတာပေါ့၊ မနေ့ကတောင် လာသေးတယ်။ စင်စစ်ရဲ့
သီချင်းစာအုပ်ကလေး လက်မှာကိုင်လို့”

“ဘာလဲ နှင်းဆီဖြူရဲ့ မကွေးကလူတစ်ယောက်လား”

“ဟင့်အင်း မင်းလှကတဲ့”

မိုးစက်က တဟားဟားအော်ရယ်တယ်။ ပြီး

“အခုလည်း တစ်ယောက်က လာစောင့်နေတာကြာပြီနော်”
လို့ ပြောတယ်။

ဆိုင်အပြင်လမ်းပေါ်မှာ နောက်ဆုံးပေါ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်

တစ်စီး ရပ်ထားပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာလည်း နိုင်ငံခြားမင်းသားတစ်ယောက်လို ဝတ်စားထားတဲ့ ကျွန်တော့်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ နှင်းဆီဖြူကို ပေစောင်းစောင်းနဲ့ လာဝမ်းနေ ပါတယ်။

ကျွန်တော် ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်တယ်။

“ကဲ...အားလုံးပဲ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

လူစွဲဖို့လည်း အချိန်တန်ပါပြီ။

အားလုံးက ကျောကယာ ပြန်နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ နှင်းဆီဖြူ ကတော့ မပါဘူးပေါ့လေ။ ဧကန်စိတ်က ပြောင်းစပ်စပ်နဲ့ လက်ညှိုးလေး ထောင်ပြတယ်။ ဘာအမိပွယ်မှန်းလဲ မသိပါဘူး။

လမ်းပေါ်အရောက်မှာ ဆိုင်ထဲတုန်းက ဟင်းချိုပူပူတွေ နင်း ကန်သောက်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို စံစားရတော့တာပဲ။

နှပ်ညှစ်ကြည့်တော့ ရတယ်။ ဟိုကောင်ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်နဲ့ ဝမ်းသာအားရသုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။

ဟိုကောင်ကတော့ ဒါတွေမမြင်ဘူး။ ဆွေးမြေ့ရှိစေတဲ့ အမူ အရာမျိုးနဲ့ နှင်းဆီဖြူရှိရာကိုပဲ ဆံပင်တွေသပ်တင်ရင်း ဝေးနေတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဘယ်ပြန်ညာပြန် သုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။

အပြန်လမ်းမှာ အတွေးတွေလွင့်ဖြာ...လို့။

အပိုင်း [၂]

ချစ်သူတို့ရယ်

ဘယ်လိုအင်အာတွေကများ

ငါတို့တွေကို ဝေဖန်သွားစေနိုင်မလဲ

မနော်ဟရီ

(ပန်းလှလမ်းခွဲ)

တရားမပြု

ရွှေဖိနပ်မှာအစိမ်းရောင်ကြက်ခြေခတ်နဲ့

ကောင်မလေး

ကွင်းထဲမှာ အနီနဲ့အစိမ်းတွေ အပြန်အလှန် အပြေးအလွှား
ကစားနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာမေဂျာနာ အနီ၊ သင်္ချာက အစိမ်း၊
ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်မှာ ဒုတိယပိုင်းတောင် စနေပါပြီ။

အရန်ဘာလုံးသမားတွေထိုင်ရတဲ့ ကွင်းစပ်က ခုံတန်းလေးဆီ
ကျွန်တော်ရောက်သွားပါတယ်။ ကျော်ကျော်က ကျွန်တော့်ကို မော့
ကြည့်ပြီး

“ဝင်းမြင့်နာနေပြီကွ၊ မင်း ဝင်မလား”

ကျွန်တော်က သူပြောတာကို ပြန်မဖြေဖြစ်ပါဘူး။

“ဆရာ ငါ့ကိုဆုနေသေးလား”

မိပ်တိုးတိုးမေးတော့ ကျော်ကျော်က

“အေးပေါ့”

လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ပြီးမှ

“မင်းကလည်း တကယ့်ပွဲမှ နောက်ကျနေတယ်။ ဆရာက မင်းကိုစောင့်နေတာကြာပြီ။ ဝင်းမြင့်နာနေတာ မင်းကို ဝင်ခိုင်းမယ် ထင်တယ်”

ခေါင်းကို တစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ရင်း ဘောလုံးပွဲကို သေသေ ချာချာ လှေ့လာလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အက်က အရေးနိမ့်နေတယ်။ တစ်ဖက်အသင်းရဲ့ ကစားကွက်အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့အသင်း ကစား ကွက်ပျောက်နေတယ်။ အားကိုးရတဲ့ကောင်တွေကလည်း မြေ မပေါ်လှဘဲ အချိတ်အဆက်လွဲနေတယ်။

အစိမ်းတွေကချည်းပဲ ကွင်းတစ်ဝက်ဖိထားပြီး ထိုးဖောက် ကစားနေတယ်။ သူတို့ကစားတာလည်း အတော်မြန်တယ်။

တစ်ချို့မှာ သင်္ချာရှေ့တန်းလူတစ်ယောက်က ဂိုးစည်းနားအထိ ချောက်အောင် ဖောက်လာတယ်။ ဘောလုံးကို လှည့်ပတ်ထိန်းရင်း တိုက်ရိုက်ဂိုးသွင်းမယ့်ဟန် ပြင်လိုက်တယ်။ ကန်လုဆဲမှာပဲ မြန်မာစာ ကျောင်းသူတစ်အုပ်က

“ဟေး... သာဏေတပီလီကွ၊ သာဏေတပီလီ၊ ခင်ခင်စုဆီ သွားတွေ့မယ်။ သာဏေတပီလီကွ၊ ဝေး ကန်ပြီ ကန် ဝေး”

လွဲသွားပါတယ်။ ရယ်သံတွေကလည်း အုန်းခနဲထွက်လာပါတယ်။ ဘောလုံးနဲ့ ကိုးပေါက်လွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခြေထောက်နဲ့ ဘောလုံး လွဲသွားတာပါ။ အဲဒီကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းအော်လိုက်တာမှာ သာဏေတပီလီ တုန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဘောချော်သွားတာပါ။

သာဏေတပီလီလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ကွင်းလယ်ကို ပြန်လျှောက်သွားတယ်။

မြန်မာစာတတ်က တိုက်စစ်ပြန်ဆင်ပါတယ်။ အချိတ်အဆက် ပြန်မီလာပါတယ်။ အလယ်တန်းလူ ဝင်းမြင့်က နာနေတဲ့ကြားက ဘောလုံးကို လှလှပပ အကွက်ဆင်ယူပါတယ်။

ဝင်းမြင့် ဘောလုံးယူပြီဆိုရင် တစ်ဖက်အသင်းက ပျာယာစတ်အောင် ဂရုစိုက်ကြရပါတယ်။ ဝင်းမြင့်က ဘောလုံးကို ကွင်းလယ်က ဖောက်သည်လာပါပြီ။

တစ်ဖက်အသင်းက ဝင်လာတာကို ဝင်းမြင့်က အေးအေးဆေးဆေး လိမ့်ထွက်သွားတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ဝင်အပူးမှာ ညာဘက်မှာရှိနေတဲ့ အသင်းခေါင်းဆောင်တွေဦးကို ထိုးပေးပြီး ခြေထွက်လိုက်တယ်။

ဝင်းမြင့်ကစားသွားတာ သေသပ်ပါတယ်။

“ဟေး အဲဒါ မြန်မာစာကွ၊ မှတ်ထား သင်္ချာတွေ ရင်နာရတော့မယ်။

မြန်မာစာက သင်္ချာတက်ကို ကွင်းတစ်ဝက် ပြန်ဖိလာတယ်။

သင်္ချာဂိုးရှေ့မှာ မြန်မာစာရှေ့တန်းလူတွေ တက်လိုက်ဆင်းလိုက်ဖြစ်နေတယ်။

ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ ဂိုးမသွင်းနိုင်သေးတဲ့ အခြေအနေမို့ ပရီသတ်ကလည်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ဖောင့်ကြည့်နေကြတယ်။

တစ်ချို့မှာ မြန်မာစာနောက်တန်းက တင်ပေးလိုက်တဲ့ ဘောလုံးကို မြန်မာစာရှေ့တန်း ဘယ်အဖွဲ့လူ ကုလားလေးသိန်းဝင်းက ဆွဲယူလာတယ်။ အရှိန်ပြင်းပြင်းလိမ့်လာတဲ့ ဘောလုံးကို အမြန်မီအောင် လိုက်ရင်း သယ်ယူလာတာမို့ မြန်မာစာကျောင်းသားတွေက ခုန်ပေါက် အားပေးကြတယ်။

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ကုလားလေးကွ မောင်သိန်းဝင်းကွ... သယ်ထား သယ်ထား ဟုတ်ပြီ”

ဒါပေမယ့် သိန်းဝင်းက ပြေးရင်းသယ်ရင်းနဲ့ပဲ ဘောလုံးကို ရော လူကိုရော အရှိန်သတ်လို့မရဘဲ တစ်ဖက်ဂိုးစည်းနောက်နား ရောက်ပြီး အောက်သွားပါတယ်။

“လစွီးထဲမှပဲ၊ လက်ချမားက ကလကတ္တားအထိ သယ်နေတာကိုး”

ရယ်သံတွေ ဝါးခနဲထွက်လာကြပြန်တယ်။ ကုလားလေး သိန်းဝင်းက သွားအဖို့သားကလေးနဲ့ ပရီသတ်ကို လှည့်ရယ်ပြနေရှာပါတယ်။ အသားမဲမဲမှာ သွားပဲမြင်လိုက်ရလို့ ရယ်ကြပြန်ရော။

ဘောလုံးပွဲကတော့ အပြန်အလှန်ထိုးဖောက်လာတယ်။ ကြည့်

ရင်းကြည့်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြွတ်မိတာက တစ်ဖက်အသင်း
ရဲ့ အသင်းခေါင်းဆောင်ကိုပါ။ သူကစားတာ အဆင့်မြင့်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် နည်းနည်းညှစ်ပတ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

သင်္ချာနောက်တန်းကနေ သူ တောလုံးသယ်လာတယ်။
မြန်မာစာကွင်းတစ်ဝက်အထိ ရောက်တယ်။ ကုလားလေးသိန်းဝင်းက
ဝင်လှတယ်။ မရဘူး။ သိန်းဝင်းကို လိမ်သွားတယ်။ သူ့ရှေ့ကို လှမ်း
တင်ပေးပြီး သူက ပြေးတယ်။ ဆောလုံးက ပြေးနေတဲ့သူ့ရှေ့ကို
ပြန်ရောက်လာတယ်။

မြန်မာစာနောက်တန်းတစ်ယောက်က ဝင်ဖျက်တယ်။
နှစ်ယောက်ယှဉ်အလှမှာ

ကျော်ကျော်က ခေါင်းညှိတ်ရင်း

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ညစ်တယ်၊ ဝင်းမြင့်နာတာလည်း သူ
ချလိုက်လို့၊ သူက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်သင်တန်းဆင်းပြီးသားတဲ့။
အခုလည်း ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ကလူတချို့ လာကြည့်ကြတယ်။ ဒီကောင်
လှုပ်ရှားဟန်နဲ့ ဆောလုံးကစားကွက်တွေကို ရုပ်ရှင်ထဲ ထည့်သုံးရင်
သုံးမှာ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင် ရှိုးများနေတာ”

ဆောလုံးပွဲကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မထီတရီပြုံးနေမိတယ်။

သူ့နာမည်က ‘ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်’ တဲ့။

ဝီစီသံ ဆောင့်ထွက်လာတယ်။

“ရှိုး”

သင်္ချာကိုးရှေ့မှာ လူတွေ ပြုထပ်နေတယ်။ လူချင်းခွဲကြတော့
ဝင်းမြင့်လဲနေပြီ။ ပြန်မထနိုင်ဘူး။

ကြက်ခြေနီတွေ မပြေးသွားကြတယ်။ ဝင်းမြင့်က သူ့ဖာသာ
အားယူပြီး ပြန်ထတယ်။ ဒါပေမယ့် ခြေထောက်တစ်ဖက် မထောက်
နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ဆရာဦးဝင်းရွှေ ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုင်ရာက ဆတ်ခနဲထလိုက်ပြီ။

“ဆရာ ကျွန်တော်ဝင်မယ်”

“မင်း တကယ်ကန်မှာလား”

“စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော် တကယ်...”

ဆရာက မေးဆတ်ပြတယ်။ ကွင်းထဲကို...

“သွား”

ဝင်းမြင့်ထွက်မယ်ဆိုတော့ မြန်မာစာကို အားပေးတဲ့ ကျောင်း
သားတွေ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ သင်္ချာကျောင်းသားတွေက လက်
ခုတ်ပိုင်းတီးတယ်။

“မြန်မာစာတော့ ဒီနေ့ ရွာပြန်ရတော့မယ်ဟေ့”

ဝင်းမြင့်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။

“အသင်းခေါင်းဆောင်ကို သတိထား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ဝင်တဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ပြစ်ဒဏ်ဘော
ကန်ရမယ့်အချိန်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း တခြားလူတွေလို ဘောလုံး

ကွင်းထဲက ကိုယ်ကန်ရမယ့်ဝင်းဆီ ပြေးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။
'ငါကန်မယ်' ဆိုပြီး တည်ထားတဲ့ ဆောလုံးဆီ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်
သွားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဖယ်ပေးကြတယ်။ ကွင်းထဲမှာ ခဏလေးတိတ်
သွားတယ်။ ဆောလုံးရှေ့မှာ ကျွန်တော်အရပ်

“ဟေ့ ဂျိုကာကွ၊ ဂျိုကာ၊ မော့ကောင် ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်
အဲဒီမှာ မင်းတိုးအာ လာပြီ၊ သေဖို့သာပြင်”

အထက်တန်းကျောင်းတန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပရို
သတ်ထဲ ချောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဆောလုံးနဲ့ လူအခင်းအကျင်း
ကို အကဲခတ်တွက်ချက်နေရင်း ကန်ဖို့ မြဲလှမ်းပြင်တယ်။ တစ်ဖက်
ဂိုးသမားက ဝပ်လိုက်ကွလိုက် ဖြစ်နေတယ်။ ဂိုးနဲ့ ကန်ရတဲ့နေရာက
ဝါးသုံးရိုက်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်။

ကန်တယ်။

“တောင်း”

“ဟာ”

“တောင်း”

ဝေါခနဲအသံတွေ ညံ့ထွက်သွားတယ်။ လူတွေကာထားတဲ့
ကြားက ဆောလုံးက ဂိုးထဲကို တညှိတညှိဝင်တယ်။ ဆောလုံးက
မြန်ပြီးပြင်းတယ်။ ဂိုးသမားက ပုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ သူလည်း
လည်ထွက်သွားတယ်။ သူပုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့ဆောလုံးက ဂိုးတိုင်နဲ့

ထိပြီး ဂိုးထဲကို ပြန်ဝင်မလိုဖြစ်တယ်။

သူတို့နောက်တန်းလူတစ်ယောက်က ဆော့လုံးကို အသေအလဲ ပတ်ကန်လိုက်ရတယ်။ ထောင့်ကန်၊ ဘယ်ထောင့်ကန်ရတယ်။

ပရိသတ်ရဲ့အသံတွေကတော့ ပွက်ပွက်ညံသွားတော့တာပါပဲ။

“သီဟသစ်ကွ၊ သီဟ ဖော်ဒန်ခြင်္သေ့ကွ၊ မကန်ချင်လို့ ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ သီဟသစ်ကွ၊ မင်းတို့တစ်သင်းလုံးကိုတောင် သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကန်လို့ရတယ်ကွ၊ ဘရာဇီးလ်မှာ နည်းပြဆရာသွားလုပ်နေလို့ကွ၊ ခုမှပြန်လာတာ”

“ဟေ့...မင်းလှကျော်ခေါင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မျိုးမြင့်ရန်နောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အေး...မင်း...မင်းသွား။ မင်းဖာသာ အိမ်သာသွားတက်နေတော့ မင်းတို့ ရုံးတော့မယ်”

ဘောလုံးက ကွင်းလယ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က သူ့လူတွေအားလုံးကို လက်နဲ့အချက်ပြရင်း ဘောလုံးကို ထိန်းထားတယ်။ ဒီကောင် တော်တော့တော်ပါတယ်။

သူ့ခြေထောက်ထဲမှာပဲ ဘောလုံးကအတော်ကြာတယ်။ တစ်ကွင်းလုံးကို မွေ့ကစားတယ်။ ကျွန်တော်က ကွင်းထဲမှာ လျှောက်ပြေးနေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဘောလုံးနောက်ကို လျှောက်လိုက်နေတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။

ကွင်းထဲမှာ ခါးပေါ်လက်ထောက်ပြီး ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်ကစားကွက်ဆင်တာကို ခပ်တည်တည်ရပ်ကြည့်နေတာပါ။ (အဲဒီ

အချိုးတွေကြောင့်လည်း ဆရာက ကျွန်တော့်ကို အရဲထဲထည့်လိုက်တာပါ)

သင်္ချာကျောင်းသားတွေက ကျွန်တော့်ကို မလိုလားကြဘူးပေါ့။

“ဟေ့ကောင် မင်းက ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ”

အဲဒီမှာပဲ ဒူးဆစ်လောက်အမြင့်က ဖြတ်ဝင်လာတဲ့ ဘောလုံးကို ကျွန်တော် ဖမ်းထားလိုက်ပါတယ်။ အရှိန်ပြင်းပြင်းဝင်လာတဲ့ ဘောလုံးက မူလိနဲ့ အစုပ်ခံရသလို ကျွန်တော့်ခြေထောက်ထဲမှာ သေပြီးပါလာတယ်။

လက်ခုပ်သံတွေ ညံ့သွားပါတယ်။ မြန်မာစာကျောင်းသားတွေက သင်္ချာကျောင်းသားတွေကို ပြန်အော်ကြတာပေါ့။

“ဘာလို့ရုပ်နေတယ်ဆိုတာကို မင်းတို့တွေ ပြီမို့လား၊ မင်းတို့တိုးအေက ဘောလုံးလမ်းကြောင်းကို မင်းတို့ထက် သိတယ်ကွ”

ဗွဲက ကြမ်းလာပါတယ်။ မြိုင်လာ၊ မြန်လာပါတယ်။

နှစ်သင်းလုံး အချိတ်အဆက်မီနေပြီး သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးဖောက်ကြတယ်။ ဘောလုံးသမားအားလုံးလည်း ဓားကပ်နေပြီ။ ဆရာဝင်းရွှေက

“သီဟ အသင်းနဲ့တွဲကစား၊ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ သီဟကို ထိန်းကစား”

လို့ ဘေးက တစာစာအော်နေတယ်။

ဘောလုံးက ကျွန်တော့်ခြေထဲမှာ အနေများလာတယ်။

တစ်ချို့မှာ ကျွန်တော်က ဘောလုံးကို ကွင်းလယ်ကနေဖြတ်ခွဲ
တယ်။ တစ်ဖက်အသင်းက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ဖျက်
တယ်။ သုံးယောက်ဆက်တိုက် ကျွန်တော် လိမ်ပစ်လိုက်လို့ မြန်မာစာ
ကျောင်းသားတွေ လက်ခမောင်းထမတ်ကြတယ်။

တစ်ချို့မှာတော့ တစ်ဖက်ရှေ့တန်းလူတစ်ယောက်က ဆွဲပြေး
လာတယ်။ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော်က ပြေးကပ်လိုက်တယ်။

“သာဓကတပီလီကွ၊ မင်းဘောလုံး ကျန်ခဲ့တော့မယ်၊ မယုံရင်
လောင်းမလား၊ ခင်ခင်စုကြေး လောင်းမလား၊ မား...ဝါး ပြောသား
ပဲ”

ဘောလုံးက ကျွန်တော်ဆီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
တစ်သင်းလုံးတက်၊ တစ်သင်းလုံးဆင်း ကစားကြတယ်။

ဘောလုံးပွဲကလည်း အချိန်ကုန်စပြုလာပြီ။ ထူးမြတ်ကျော်
ခေါင်ကလည်း ဂိုးသွင်းနိုင်ဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေတယ်။

“သင်္ချာကွ၊ ဟုတ်ပြီကွ”

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင် ဘောလုံးသယ်လာတယ်။

ဆွေဦးက ဝင်လာမလို့အလုပ်မှာ ကျွန်တော်က လက်ကာလိုက်
တယ်။ ဆွေဦးတုံ့အသွားမှာ ကျွန်တော် ဖြတ်ဝင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
နဲ့ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ အလယ်မှာ ဘောလုံး။

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က တစ်ချက်လိမ်လိုက်တယ်။ ဘောလုံးက
လွတ်သွားပြီးမှ ကျွန်တော်ခွဲထောက်နဲ့ ပွက်ကာသီကာ ပြီးကျန်ရစ်

တယ်။ ဆာလုံးကို သူကလည်း ဆွဲတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆွဲ
တယ်။ လူချင်းအပူးမှာ

“ရှိုး”

ဒိုင်လူကြီးက တားပြီး ပြေးလာတယ်။ ဘောလုံးကို သူ
ကောက်ယူလိုက်တယ်။

“ဒိုင်လူကြီးက ဘောလုံးကို ပြေးကောက်တယ်ခင်ဗျား၊ သူ
ဆာတဲ့ခင်ဗျ။ ဒိုင်လူကြီးဆာတဲ့ခင်ဗျ”

ရယ်သံတွေ ထွက်လာမယ့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ နားတွေ
လျှံနေပြီ။ ဘာကိုမှ မကြားတော့ဘူး။

ဒိုင်လူကြီးဆော...။

ကျွန်တော်နဲ့ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်မှာ ဒိုင်လူကြီးက ဘောလုံးကို
ကိုင်ထားတယ်။ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်ရော ကျွန်တော်ရော အသက်ရှူ
မြန်နေတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း ကြည့်မိတယ်။

ဒိုင်လူကြီးက ဘောလုံးကို လွှတ်ချလိုက်တယ်။

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က ခြေဦးတယ်။ ဘောလုံးကို ခြေဖျားနဲ့
သိမ်းယူတယ်။ ဒါပေမယ့် မထိလိုက်ဘူး။ နောက်တစ်ခါ၊ နောက်ထပ်
တစ်ခါ သူ့ခြေဦးပါလျက်နဲ့ တစ်ခါမှ ဘောလုံးကို မထိလိုက်ဘူး။

ကျွန်တော်က ဘောလုံးကို လှမ်းလှမ်း တော့ထုတ်ပစ်လိုက်လို့
ပါ။ ဩဘာသံဝေါခနဲ ထွက်လာပြန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဘောလုံးကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ဘောလုံးနဲ့အတူ

လှည့်အထွက်မှာ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က ခိုပိနပ် ဖြတ်လှပါတယ်။ သိပ်မြန်ပါတယ်။

“ဟေး”

ဩဘာသံကြီးက မစဲတော့ဘူး။

ဘောလုံးပါမသွားဘူး။

ဘောလုံးက ကျွန်တော်ခြေထောက်ထဲမှာ ရှိလျက်နဲ့ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် နေရာချင်းလဲပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။ ထူးမြတ်ကျော် ခေါင်ကို ကျောပေးထားရက်နဲ့ ကျွန်တော်က ဘောလုံးကို နောက်ပြန်ဆွဲ လိမ်လိုက်လို့ အော်သံဟစ်သံ သည်းသည်းညံ့သွားတာပါ။

“ဟေး ဘောက်ရမ်းလှတယ်ဟေ့”

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင် ကြောင်အမ်းပြီး ကျန်ရစ်စဉ်မှာပဲ ကျွန် တော် သိန်းဝင်းကို ထိုးပေးလိုက်တယ်။ သူ ဆွဲပြေးပါတော့တယ်။

“ဟေး မြန်မာစာကွ၊ သီဟသစ်ကွ”

“သင်္ချာကို မကြင်နာလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာစာတဲ့ ကွနော်”

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို နာနာကျင်ကျင် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘောလုံးနောက်ကို ပြေးလိုက်သွားပါတယ်။ သူတို့ ဂိုးစည်းနားမှာ ဘောလုံးကို သူပြန်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှိန်ကို မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ဘောလုံးလျှံအထွက်မှာ အစွဉ်းက ဖြတ်ဆွဲသွားတယ်။

“ဟေး”

ဆွေဦးက ဂိုးစည်းညာထက်ထောင့်က ရှေ့တန်းလူကို ထိုးအပေး
မှာ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က ခုန်ဝင်တယ်။ ဆွေဦးက နောက်ယှို့ပေး
လိုက်ပေမယ့် ဗိုက်ကို ဒူးနဲ့တိုက်သွားတယ်။ ဆွေဦးမျက်နှာ ရှုံ့ဖွဲပြီး
ခါးကိုင်းသွားတယ်။

“ဟေ့ ဖောင်းဘောကွ၊ ဖောင်းဘော ဘာလို့မပေးတာလဲ”

ဒိုင်က မမြင်ပါဘူး။ ဘောလုံးက သင်္ချာဂိုးရှေ့မှာ စွန်ဝဲသလို
ဝဲနေတယ်။ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က ဘောလုံးကို ဖျက်ထုတ်ပို့ကြိုးစား
နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဂိုးစည်းရဲ့ ဘယ်တက်ဝင်းကနေ ပြေးဝင်လိုက်
တယ်။ ကုလားလေးသိန်းဝင်းက ဘောလုံးကို ကျွန်တော်ဆီထိုးအပေး

“ဟေး ပယ်နယ်လ်တီကွ၊ ပယ်နယ်လ်တီ”

မြန်မာစာကျောင်းသားတွေ ကျွမ်းလှိုမိုထိုးကုန်ပါတော့တယ်။

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က ဘောလုံးကို လက်နဲ့ လှမ်းပုတ်လိုက်လို့
ပယ်နယ်လ်တီရပါတယ်။ ပွဲပြီးပို့က သုံးမိနစ်လောက်ပဲ လိုပါတော့
တယ်။ ကွင်းထဲက ပရိသတ်တွေ ကွင်းအပြင်ကို ဆီကွဲထွက်ကုန်ပါ
တော့တယ်။

“ဂိုး”

ဘောလုံးပွဲပြီးသွားပါပြီ။

“ဟေး မြန်မာစာကွ”

ခုန်သူခုန်၊ ကသူက၊ နိုင်သူပြေးလို့ ရှုံးသူမှိုင်းကြ။

လူတွေ တပွဲပွဲပြန်ကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ကွင်းရဲ့ တစ်ဖက်

အစပ်ကိုသွားပြီး တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေလိုက်တယ်။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုနေတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော်မျက်လုံးကို နူးညံ့တဲ့ပဝါတစ်စုံနဲ့ နောက်ကနေ လာစည်းနှောင်တာ ခံလိုက်ရတယ်။

“တယ်သုလဲ”

သင်းရှုတဲ့ ရေအေးရနံ့၊ ‘ခစ်’ ခနဲ လှုပ်တဲ့ရယ်သံ၊ ပြီးတော့...

“တယ်သုထင်လဲ”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်။

“သိပါတယ်”

“တယ်သုလဲ”

“မှတ်မိပါတယ်၊ ဧကန်ခိုင်အသံများ”

မျက်လုံးပေါ်က ပဝါကို ကျွန်တော် ဆွဲဖြုတ်တော့ ဧကန်ခိုင်က လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ လှပတဲ့ ခေါင်းစည်းပဝါလေးက ကျွန်တော် လက်ထဲ ပါလာတယ်။ ဧကန်ခိုင်က ကျွန်တော်ကို ကြည့်ကြည့်လင်လင် ပြုံးကြည့်နေတယ်။

“ကိုသိဟက တောလုံးကန်လည်း တအားတော်တာကိုး”

“ဧကန်ခိုင် တယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“ပွဲစကတည်းက ရောက်နေတာ၊ နှင်းနဲ့အတူတူလာကြည့်တာ”

“နှင်း နှင်းဆီဖြူလား”

ကျွန်တော်မေးတော့ ဧကန်ခိုင်က မျက်နှာငင်းထိုးပါတယ်။

“အင်းပေါ့၊ ဟွန်း...သူတို့က သူငယ်ချင်းတွေကိုး”

“ဘာလဲ အခု သူက အဲဒီလိုပြောလို့လား”

“နေစမ်းပါဦး၊ နားထောင် ကေခိုင်ပြောပြမယ်”

“အင်း ပြော”

“နှင်းနဲ့ကေခိုင်လာကြည့်တာက ကိုထူးမြတ်ကျော်ခေါင် ဖိတ်
လို့”

“အင်း”

“ကိုထူးမြတ်က နှင်းကို ပရိုပိုစ်လုပ်ထားတယ်။ သူက
မင်းသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ အစီအစဉ်လည်းရှိတယ်။
ဒီနေ့ဘောလုံးပွဲကို ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကလူတွေ လာကြည့်ကြတယ်။
သူက နှင်းနဲ့ကေခိုင်ကိုလည်း လာကြည့်ဖို့ဖိတ်ရင်း ဘောလုံးပွဲအပြီး
မှာ နှင်းက သူ့ကို အဖြေပေးဖို့ ပြောထားတယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှိုင်းအိလေးတစ်ချက် လွန်သွားတယ်။

“ဒါကြောင့် ဒီနေ့ဘောလုံးပွဲကို သေသေချာချာအစွမ်းပြပြီး
ကန်တယ်။ ကိုသီဟရောက်မလာခင်အထိ ဒီပွဲမှာ သူ့ဇာတ်လိုက်ပဲ”

ဒါကြောင့် သူနဲ့ယှဉ်ကစားနိုင်မယ့် ဝင်းမြင့်ကို ချိတ်ပစ်လိုက်
တာပဲလို့ ဆက်စပ်တွေးမိလာတယ်။

ကေခိုင်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ဆက်ပြောတယ်။

“ကိုသီဟရောက်လာတော့ သူလည်း ပုံပျက်ပန်းပျက် အရှက်
တွေကွဲတယ်။ ဘောလုံးပွဲလည်းရှုံးတယ်။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက လူတွေ

ကျွမ်းကျင်မှု၊ နှင်းကျွမ်းကျင်မှု မျက်နှာပန်းမလှ ပြစ်သွားတယ်။ ခစ် ခစ်”

“နှင်းဆီဖြူကလည်း အဖြေမပေးတော့ဘူးလား”

“ခစ်...ခစ် ဟင့်အင်း၊ ကိုထူးမြတ်ကကို မတောင်းတော့ဘူး၊ ရှက်သွားတယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ တောင်းလည်း နှင်းက ငြင်းမှာပါ။ နှင်းက သူ့ကို မကြိုက်ဘူး”

“အေး”

“အခု သူရယ် နှင်းရယ် ကေခိုင်ရယ် စကားပြောနေကြရင်း ကေခိုင် လစ်ထွက်လာတာ၊ ကိုထူးမြတ်က မျက်နှာကြီးပုပ်နေတယ်။ ဟို သီဟသစ်ဆိုတဲ့ကောင် ကိုယ့်ကို နှစ်ခါတောင် တက်နင်းတယ်ဆို ပြီး သူ့ခြေထောက်ကို မပြုနေတယ်”

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိတယ်။

“နှင်းက ပြန်ပြောတယ်။ သီဟသစ်ကို နိုင်ဖို့မလွယ်ဘူးတဲ့၊ ကိုထူးမြတ် မျက်လုံးပြုနေသွားတယ်။ နှင်းနဲ့ ဒီကောင်နဲ့ သီသလားတဲ့”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆရာဝင်းရွှေက ကျွန်တော်ကို လာခေါ်တယ်။

ကေခိုင်က

“သွားလိုက်၊ သွားလိုက် ကိုသီဟ၊ မနက်မှတွေ့ကြတာပေါ့”

ကေခိုင် လှစ်ခဲနဲ့ပြန်ပြေးသွားတယ်။ ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်ပါ သေးတယ်။ သူမကြားတော့ဘူး။ သူ့ခေါင်းစည်းပဝါလေးက ကျွန် တော်လက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကွင်းထဲကို ကျွန်တော် မျက်လုံး

ဆုယမ်းကစားမိတယ်။

တစ်နေရာမှာ ကောရိုင်းကို ရုပ်စောင့်နေသူ

နှင်းဆီဖြူ...။

ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘူး။ သူ ဟိုးအဝေးကြီးကို လေးနေတယ်။

“အဲဒီတုန်းက ဆော်လိုက်တာ ငါ့မုန်းမသိဘူးလား”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ဒါပေမယ့် အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဆိုတာကိုတော့ သိလိုက်တာပေါ့၊ ဒီတက္ကသိုလ်မှာ ငါ့ကို ဂျိုကာလို့ခေါ်တဲ့လူမှ မရှိဘူး”

ကျွန်တော်နဲ့ကိုအောင် ဆာလုံးပွဲအကြောင်း ပြန်ပြောနေမိတာ ပါ။ ကိုအောင်ကလည်း အဲဒီနေ့က ဘောလုံးပွဲလာကြည့်ပါတယ်။ ကိုအောင်ကလည်း တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော်လိုပဲ မြန်မာစာယူထား တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းမှာ ဌာနမှာ၊ စာသင်ခန်းမှာ တစ်ခါမှ ဒီကောင်နဲ့ကျွန်တော် မဆုံကြပါဘူး။

သူက ကလပ်စီလစ်၊ ကျွန်တော်က ကလပ်စီလစ်နဲ့ ဒီနေ့မှာ သမ္မတရုံးမှာတွေ့ကြပြီး အတူလျှောက်သွားနေလိုက်ကြတာ၊ သူ

မြန်မာစာဆိုတာကို ကျွန်တော်ဖြင့် မေ့တောင်နေတယ်။

သူကလည်း တောလုံးပွဲလာကြည့်မှ ကျွန်တော့်ကို မြန်မာစာကမှန်း သတိရတယ်။

“ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က မင်းကို အတော်မကြည်တာကွ”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်ဘူး။ လမ်းချိုးလေးတစ်ခုထဲကို ကွေ့ချလိုက်တယ်။

ပြဿနာဟာ အဲဒီလမ်းခံဘေးက မခမ်းနားလှတဲ့ အအေးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှာလိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်တို့က မြင်လိုက်ပါတယ်။

“ဂျီကာ ဟိုမှာ နှင်းနဲ့မို့နို့ အအေးထိုင်သောက်နေတယ်”

“အင်း တွေ့တယ်”

“သူတို့နဲ့ ထိုင်နေတာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

လူငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။

မိန့်ကလေးနှစ်ယောက် ခြံရံပြီး ပွဲနေပွဲထိုင် အဝတ်အစားမျိုးနဲ့ ဒီလမ်းကြားမှာ ကြံရည်ဝင်သောက်နေတာ ကြောင်စီစီနိုင်လွန်းလှပါတယ်။

ကျွန်တော်သာ ဒီလမ်းထဲက ငွေးဆိုရင် လာဟောင်ပစ်မှာပဲ။

ဒါမျိုးကို နည်းနည်းမှကြည့်မရဘူး။ ဒီကောင် ဘယ်ရွာက သူကြီး

သားလည်း မသိဘူး။

အဲဒီ သူကြီးသားက စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ပြီး နှင်းဆီဖြူရဲ့ မျက်နှာရှေ့ကို ကိုင်းလို့ စကားတွေ တွင်တွင်ပြောနေတယ်။

နှင်းဆီဖြူက ခေါင်းကို နောက်တက်ယိမ်းထားပြီး စိတ်ပျက် နေပုံရတယ်။ မျက်နှာကလည်း နည်းနည်းတင်းမာနေတယ်။

အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ကို မို့မို့မြင်သွားပြီး သူ့မျက်နှာဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခေါ်ရကောင်းနိုး၊ မခေါ်ရကောင်းနိုး ဖြစ်နေပုံရတယ်။ နှင်းဆီဖြူနဲ့ သူကြီးသားကို ငဲ့စောင်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာတစ်မျိုးပဲ။

“ဂျီကာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

“အင်း”

ဒီအအေးဆိုင်ဟာ အထက်တန်းကျောင်းသားတဝက်တည်းက ကျွန်တော်ထိုင်နေကျ အအေးဆိုင်ပါ။ ဆိုင်ရှင် ကိုအေးကြည်နဲ့ရော၊ အခု သူမေးထားတဲ့ ဆွေးကြီးဘလက်ကီနဲ့ရော ရင်းနှီးပါတယ်။

နှင်းဆီဖြူတို့ မို့မို့တို့ ဒီဆိုင်ထိုင်တာကိုတော့ အရင်က မတွေ့မိ ပါဘူး။ သူကြီးသားက နှင်းဆီဖြူကို ခေါင်းကြီးနဲ့လိုက်တိုးပြီး စကား တွေ သက်သက်မဲ့လိုက်ပြောနေတယ်။

တစ်ဆိုင်လုံးမှာလည်း ဒီစားပွဲတစ်လုံးပဲ လူရှိပါတယ်။

“ဂျီကာ မို့မို့က လက်ခိုးပြတယ်၊ ဘာလဲ မသိဘူး”

“အေး ငါမြင်တယ်၊ တို့ ဒီဘက်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်မယ်”

ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ကြတော့မှ နင်းဆီဖြူက ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားပါတယ်။ မျက်နှာလှလှလေးမှာ အားတက်တဲ့အရိပ်တွေ ငွေ့ငွေ့ပြေးသွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ကိုအောင်ကို လှမ်းပြုံးပြတယ်။

သူကြီးသားကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ကြည့်ပါတယ်။ အသားက မည်းချိတ်နေပြီး မျက်နှာမှာလည်း ကျောက်ပေါက်မာတွေ နဲ့ပါ။ နှာခေါင်းက ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ပြားနေပြီး ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ခွေသွားတဝင်းဝင်းနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ကြည့်ပုံကလည်း သူမူရေး နားမလည်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းအကြည့်ပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုအောင်ရဲ့မျက်နှာကို သူ ခေ့ခေ့ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတစ်ယောက်လို နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“နေကောင်းတယ်မို့လား”

သူက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ထပ်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကောင်းတယ်”

“သူကြီးမင်းလည်း နေကောင်းတယ်မို့လား”

“တယ်က တကြီးမင်းလဲ၊ ကျုပ်မတီဘူး”

“ဟင် မသိဘူးလား၊ သိတယ် အောက်မှနေတာ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ တကြီးမင်းကိုလည်း ကျုပ်မတီဘူး၊ ခင်ဗျား

ကိုလည်း ကျုပ်မတီဘူး”

“အော် အော် ဆောရီးဗျာ”

ကိုယ့်ဘာသာပြောရင်း ရယ်ချင်လာတယ်။

မိုးမိုးလည်း နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပြီး မရယ်မိအောင် ထိန်းထားတယ်။ နှင်းဆီဖြူရဲ့ ဓမ္မညိုညိုဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကလည်း ကြည်လင်လာတယ်။ သူ့ကြီးသားက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်တော့တဲ့ နှင်းဆီဖြူဆီ မျက်နှာပြန်မူတယ်။

“ကိုယ့်သဘောကို နှင်းတီပါတယ်။ နှင်းကို ကိုယ်တစ်တက်လုံး စောင့်ရှောက်ဖွားမယ်။ နှင်းကို တတိရလို့ ကိုယ်အရက်တောက်တယ်။ အရက်တောက်တော့ ပိုတတိရတယ်။ နှင်းရယ် တကယ်တော့ နှလုံးတားရေးရာဆိုတာ...”

ကျွန်တော်က ကိုအေးကြည်ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ကိုအေးကြည် ဘယ်မှ မတွေးဘူးလား”

“မတွေးဘူး၊ အဲ မသွေးဘူး”

ကိုအေးကြည် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပါတယ်။

“မင်းကလည်းကွာ” ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။

အဲဒီမှာပဲ ပြီးယောင်ယောင်ဖြစ်နေတဲ့ မိုးမိုးရဲ့ မျက်နှာကလည်း ကြည်သွားတယ်။ သူ့အကြည့်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်ကို ရောက်သွားတယ်။

ဆိုင်ထဲကို လူငယ်နှစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ တစ်ယောက်ကို

မသိပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒီအပိုင်းမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ကုလားလူမိုက် အောင်စိုးပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ကိုအောင်ကို မထိတထိပွတ်တိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင် တယ်။ အောင်စိုးနဲ့ပါလာသူကလည်း ခွေးခြေကို ခြေနဲ့ကလော်ပြီး မယူတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ကိုအောင်ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်ပြီး ကိုးရို- ကားရား ဝင်ထိုင်တယ်။

သူကြီးသားက လှည့်ကြည့်တယ်။ ဘဝင်ကျသွားဟန်နဲ့ မျက် နှာကြီး ပြုံးသွားပြီး နှင်းဆီဖြူကိုပြောနေတဲ့ သူ့ရည်းစားစကားလည်း ပိုကျယ်လာတယ်။

“တို့အချစ်က ပေတတီး ကျီးတတားလိုအချစ်မျိုးပဲ။ ယုံလား တော့ မထီဘူး”

ကိုအောင်က ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ သူကြီးသား အတူတူပဲလားဆိုတဲ့ သဘော မှီမှီကို မျက်လုံးနဲ့ လှမ်းမေးတယ်။ မှီမှီက ဆေါင်ညှိတံပြတယ်။

ကိုအေးကြည်က ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကို သံပုရာရည်ခွက်လာချ မေးရင်း

“သူတို့က ကွမ်းယာဆိုင်းမှာ သွားထိုင်နေကြတာ၊ မင်းတို့ ကြောင့် ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်လာတာ၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ ဖက်ရန်မဖြစ်နဲ့နော် ဂျီကာ”

လို့ တီးတိုးပြောရှာတယ်။

ကုလားအောင်စိုးက သူကြီးသားကို လေသံပြတ်ပြတ်နဲ့ လှမ်း

ပြောတယ်။

“ကိုကြီးလှ မြန်မြန်ပွဲဖြတ်လိုက်လေရာ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ကိုကြီးလှဆိုတဲ့ သူကြီးသားက

“အိုကော”

ဆိုပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပါတယ်။ နှင်းဆီဖြူကို

ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်လိုက်ပြီး...

“နှင်း ကိုယ်လိုရင်းထက်တက်ကိုပဲ ပြောတော့မယ်ကွာ၊ နှင်း ကိုယ်နဲ့တစ်ခါတည်းတာ လိုက်ခဲ့တော့၊ ကိုယ့်မှာ ကားပါတယ်၊ ဟိုဘက်မှာ ရပ်ထားတယ်။ ကိုယ်အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ”

“ဘာ”

မို့မို့ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့် တယ်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကတော့ ကျောက်ဆစ်ခဲတစ်ခဲလို တင်းမာ သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ခွေးသူတောင်းစားကြီးလှ။ ရင်ထဲမှာ မျက် သွားတယ်။

နှင်းဆီဖြူက ကြီးလှကို ရွံရှာသလိုပြန်ကြည့်ရင်း

“ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ၊ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“မငြင်းနဲ့နှင်း၊ ကဲလာ တွားကြရအောင်”

ကြီးလှက နှင်းဆီဖြူရဲ့လက်ကို လှမ်းဆွဲတယ်။ နှင်းဆီဖြူက ပုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း တစ်ဖက်စားပွဲက ကိုအေးကြည့် သံပုရာသီးလှီးတဲ့

ခေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

“အေး”

ကြီးလှက ကိုယ်ကို နောက်ယှိုလိုက်သလို ကိုအေးကြည်လည်း ပျာဖျာသလဲဖြစ်သွားတယ်။

“အို ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ မလုပ်ကြနဲ့လေ”

ဒီလမ်း ဒီနေရာက လူအသွားအလာ အတော်ပြတ်တောက်ပါ တယ်။ လမ်းကွေ့တစ်ဖက်မှာ မမြင်ရတဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်ပဲ ရှိတယ်။ အောင်စိုးက ကိုအေးကြည်ကို ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြုံးပြရင်း...

“ရှား တိုးတိုး”

ကိုအေးကြည်စေ့မှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေရှာတယ်။ ကြီးလှ ကလည်း နှင်းဆီဖြူကို ဖျောင်းဖျာတယ်။

“နှင်းကလည်းကွာ၊ ဒီခင်းကြီးကို ပြန်ချထားလိုက်”

လမ်းကြားထဲကို နောက်ထပ်လူတစ်ယောက် ထပ်ဝင်လာ တယ်။ ဂျာကင်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး အောင်စိုးရဲ့အဖော်ကို ခေါင်း ညှိတ်ပြတယ်။

ကျွန်တော်က ကိုအောင်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“မင်း ကိုအေးကြည်နားမှာ သွားနေလိုက်”

ကိုအောင်က ထိုင်ရာကထတယ်။ ဒါပေမယ့် အောင်စိုးက အထမခံဘူး။ ကိုအောင်ပန်းကို လက်နဲ့ ဖိထားတယ်။ ငဲ့ကြည့်ခေါင်း

ခါပြုရင်း...

“သူငယ်ချင်းတို့ ငြိမ်ငြိမ်နေကြကွာ”

အောင်စိုးရဲ့အဖော်က

“ကဲ ကိုကြီးလှ ခင်ဈေးကားဆီသွားတော့ စက်နှိုးထား၊ ဒီ
ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်တို့ခေါ်လာမယ်”

ယောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေတဲ့ကြီးလှက ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားဖို့
ပြင်တယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ချက်ရယ်ရင်း...

“ဈေးတော့မလား၊ တကြီးမင်းကိုလည်း ကျွန်တော်က တတိ
ရကြောင်း ပြောလိုက်ပါဗျာ”

ကြီးလှ ကြောင်သွားပြီးမှ အစီအစဉ်ချမှတ်ပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို
တိုင်သလို လှမ်းကြည့်တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး
ကျွန်တော်ဆီ လျှောက်လာတယ်။

“သူငယ်ချင်းက...”

‘ဈောင်း’

‘ဒုန်း’

ဆိုင်ထဲမှာတော့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားပြီ။ ကြီးလှက လမ်း
ထိပ်က ဂျာကင်နဲ့လူဆီ ပြေးသွားပြီ။ ကိုအောင်က ကိုအေးကြည်
နံ့အေးကို ရောက်သွားပြီ။

နှင်းဆီဖြူနဲ့မို့နို့ ထရပ်တယ်။ မို့မို့က အောင်စိုးကို ဖန်မွက်နဲ့
ရွယ်ထားတယ်။ ကိုအောင်နဲ့ကိုအေးကြည်လက်ထဲမှာ ဓားခြေ

တစ်ယောက်တစ်လုံးစီနဲ့။ ကျွန်တော့်နားကို ကပ်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်
ကတော့ မြေပေါ်မှာ အားလျားကြီးမှောက်ပြီး သတိလစ်နေပါပြီ။
(သူ့မြေဖမ်းက အကြောတစ်ခုကို ဆောင့်နင်းပြီး နားဆုံကို ပိတ်ရိုက်
လိုက်တာပါ။)

ကျွန်တော်က ဆိုင်ထဲကို ခုကြည့်လိုက်တယ်။ အကြည့်က
အောင်စိုးရဲ့မျက်နှာမှာ ဆုံးတယ်။

“မင်းက လူစိုက်အောင်စိုးဟုတ်လား”

အောင်စိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပြူးပြူးရဲ့ရဲ့
ပြန်ကြည့်နေတယ်။ ပြူးပြလိုက်ရင်း...

“ငါ့နာမည် သိဟသစ်”

ဆိုင်အပြင်ကလူက ဆိုင်ထဲကို ဝင်မလာဘူး။ ကြီးလှကို
ကားဆီသွားခိုင်းတယ်။ ကြီးလှ ကပျာကယာထွက်သွားတယ်။

“နှင်း ငါ့ကို နှင်လက်ထဲက ဓားပေးစမ်း”

နှင်းဆီဖြူက ဓားကို ကျွန်တော့်ဆီ ပစ်ပေးမလိုလုပ်ပြီးမှ
မပစ်တော့ဘဲ အောင်စိုးနဲ့လွတ်တဲ့ဘက်က ကွေ့လာပြီးဝေးတယ်။
ကျွန်တော်က ဓားကို ဓားပွဲပေါ် တင်လိုက်တယ်။

“အောင်စိုး အခု မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ဓားပွဲတစ်လုံးရှိတယ်။
ဓားပွဲပေါ်မှာ ဓားတစ်လက်ရှိတယ်။ တကယ်လို့ မင်းသတ္တိရှိရင် ငါတို့
တစ်ခု စမ်းကြည့်ရအောင်”

အောင်စိုး ငြိမ်နေတယ်။

“မင်း လက်တစ်ဖက်နဲ့ ငါ့လက်တစ်ဖက်ကို ကြီးနဲ့အတူ တုပ်ချည်လိုက်မယ်။ ပြီးရင် ဘေးလူတစ်ယောက်က တစ်၊ နှစ်၊ သုံးအော်ပေးမယ်။ သုံးဆိုတာနဲ့ စားပွဲပေါ်ကစားကို ဦးရာလူက ကောက်ပြီးထိုး၊ နောက်ကျတဲ့ကောင် ယေမယ်။ ကြီးတဲ့ချည်ထားလို့ ထွက်ပြေးလို့မရတူး။ သိပ်လည်းအချိန်ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခဏလေး တယ်လို့လဲ၊ ချမလား”

အောင်စိုးဆိုကာ ဘာသံမှ ပြန်ထွက်မလာဘူး။ တစ်ဆိုင်လုံခြုံမိ နေတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော်က ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်တော့ အောင်စိုးတုန်သွား တယ်။ အဲဒီမှာပဲ

“အောင်စိုး”

လမ်းပေါ်က လူရဲ့အသံပါ။

“မင်းရှေ့ကလူကို တောင်းပန်ပြီး ပြန်လာခဲ့”

“ရာ ဆရာ”

“မင်းရှေ့ကလူကို တောင်းပန်ပြီး ပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

အောင်စိုးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မကြည့်ဘူး။ ကိုယ်ကိုညွတ်

ပြီး

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

သတိလစ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုထမ်းပြီး အောင်စိုး ဆိုင်ထဲက ထွက်
သွားတယ်။ လမ်းပေါ်ကလူက ဆိုင်ဝကို လျှောက်လာပြီး...

“မေ့ပစ်လိုက်ပါ ကိုသီဟ”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။

လမ်းကွေ့လေးအတိုင်း သူပျောက်သွားတဲ့အခါ၊ လဲပြိုနေတဲ့
စားပွဲကုလားထိုင်တွေနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့တွေချည်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။
ကျွန်တော်က နင်းဆီဖြူနဲ့ မိုမိုကို

“ဒီ ကြီးလှဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်ကလဲ”

မိုမိုက ပြန်ဖြေတယ်။

“မုံရွာက”

ကျွန်တော် တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ရင်း

“ကိုအောင်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်လိုက်ပို့လိုက်”

“မင်းကလော”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မဖြစ်ဘဲ သွားကြတော့လို့ လက်ပြ
လိုက်တယ်။ ဘာမှ အထွန်တက်မနေတော့ဘဲ သူတို့သုံးယောက်
ထွက်သွားကြတယ်။ မိုမိုက ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သွား
လေရဲ့။

“မြင့်သူက ငါ့ကိုလာပြီး အဲဒီအကြောင်းတွေ မေးသေး
တယ်”

“အေး ငါ့ဆီ အရင်ဆုံးလာမေးတာ၊ ဒါပေမယ့် သူ ဝင်ပါမှာ
စိုးလို့ ငါ ဘာမှ သိပ်မပြောပြလိုက်ဘူး”

ကျွန်တော် မို့နို့နဲ့ ကြည်ကြည်ဝေကို အဲဒီရန်ပွဲ၊ အဲဒီအဖြစ်
အပျက်ကို ပြန်ပြောနေကြတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာတော့ ‘မြင့်သူ’ က
‘ငတုတ်ကြီး’ ပါပဲ။ ‘ငပွဲကြီး’ မဟုတ်ပါဘူး။ အထက်တန်းကျောင်းမှာ
တုန်းက ရန်ခဏခဏဖြစ်လွန်းတဲ့ဒီကော့ကို ဆရာမ ခေါ်ခင်မျိုးသန်းက

“မင်းက တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အားလုံးကို ဒိုင်ခဲရန်ဖြစ်တဲ့

အကောင်ပဲ၊ ငတုတ်ကြီးပဲ”

လို့ ပြောပါတယ်။

ကျောင်းသားတွေက ‘ငပွကြီးပါ’ လို့ ပြန်ပြောပေမယ့် ဆီခင် မျိုးသန်းက လက်မခံပါဘူး။ ‘ငတုတ်ကြီး’ လို့ပဲ အတင်းပြန်ငြင်းသွား ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်မှာလည်း အဲဒီနေ့ကစပြီး ‘ငတုတ်ကြီး’ ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံး တိုးလာပါတယ်။

“အစကတည်းက မြင့်သူက အောင်စိုးကို လက်ယားနေတာ”

ကြည်ကြည်ဝေ စကားကို ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် တယ်။

“တကယ်ပါ ဂျီကာရယ်။ အဲဒီနေ့က သူတို့ရောက်လာက တည်းက ငါရိပ်မိတယ်။ မဟန်ဘူးဆိုတာကိုသိလို့ ရင်ထဲမှာ တထိတ် ထိတ်နဲ့ နင်တို့ရောက်လာလို့ တော်သေးတယ်”

“ဂျီကာ ဂျီကာ”

မို့မို့ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ကြည်ကြည်ဝေက အအေးခွက်ကို ပိုက်ကလေးနဲ့ ဆော့နေရတာ လှမ်းခေါ်တယ်။ အရေးတကြီးမေးတယ်။

“အဲဒီကောင်တွေထဲက တစ်ယောက်က နင့်ကို သိနေတယ် ဆို”

ကျွန်တော် တာမှ ပြန်မဖြေရသေးခင် မို့မို့က ကျွန်တော့်ရင်ဘတ် ကော်လံကို လှမ်းဆွဲပြီး ခေါင်းလေးတမော့မော့နဲ့

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲဒါမေးမလို့၊

အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲဟင် ဂျီကာ၊ သူတို့ထဲက ခေါင်းဆောင်ထင်
တယ်၊ နင်နဲ့ ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

မပြောချင်ပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်တယ်။

“သူက ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းမှာ နာမည်ကြီးလူမိုက်တစ်ယောက်
ပေါ့ဟာ၊ ငါ ကွန်မူနစ်ကစားနေတဲ့အချိန်တုန်းက သင်တန်းမှာ လက်
ထောက်နည်းပြအဖြစ် ကူပြပေးနေတုန်းက ငါတို့ဆီမှာ လာတက်ဖူး
တယ်”

“အော်”

ကြည်ကြည်ဝေက ခေါင်းကလေးညိတ်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်။

မို့မို့က ကျွန်တော့်ကို မချိုမချင်နဲ့ကြည့်ပြီး

“ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး”

လို့ လှမ်းစတယ်။ ကျွန်တော် သူ့နားရွက်ကို လှမ်းဆွဲထားလို့က်
တာပေါ့။

မို့မို့က ခေါင်းလေးငုံ့သွားရင်း သူ့နားရွက်ကို သာသာဆွဲထား
တဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းရိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် လွတ်၊ တော်ကြာ ဆားလူတွေက ငါ့ကို နင့်
ရည်းစားလို့ ထင်နေဦးမယ်”

ကြည်ကြည်ဝေကလည်း မို့မို့တက်က စစ်ကုလိုက်ပါတယ်။

“အေးလေ၊ သူများသားသမီးကို သူ့ရည်းစားကျနေတာပဲ၊

မို့မို့ ဆိတ်ဆွဲလိုက်”

မို့မို့က ရယ်တယ်။ ကျွန်တော်က နားရွက်ကို ပြန်လွှတ်ပေး
လိုက်ရင်း

“ငါ သူ့ကို သူငယ်တန်းကတည်းက...”

“အေးပါ၊ အဲဒါကို ငါသိပါတယ်...”

မို့မို့နဲ့ ကျွန်တော်က သူငယ်တန်းကတည်းက တစ်ခန်းတည်း
အတူတူ စာသင်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက
ကျွန်တော်က မို့မို့ကို နားရွက်ကလေး သွားသွားဆွဲလေ့ရှိပါတယ်။
ဘာမှဖြစ်လို့လဲမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့နားရွက်ကလေးကို ဆွဲကြည့်ချင်လို့
သွားဆွဲတာပါ။ မို့မို့ငိုလို့ ကျွန်တော် အရိုက်ခရပူးပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် အကျင့်ကတော့ မပျောက်ပါဘူး။ ကြီးကောင်တွေ
ဝင်ကြတဲ့အချိန်ထိ တစ်ခါတစ်ခါ မို့မို့နဲ့ နားရွက်ကလေးကို ကျွန်တော်
သွားဆွဲတုန်းပါပဲ။ မိဘချင်းကလည်း သိပ်ရင်းနှီးကြလို့ ဒါဟာ
ရယ်စရာကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

“ငါ နင့်ကို နားရွက်ဆွဲခဲ့တာ အခုဆို ဆယ့်ငေးနှစ်လောက်
ရှိပြီ”

မို့မို့က မျက်စောင်းခဲ့ပါတယ်။

“အဲဒီတုန်းက နင် ကောင်းတီတို့ကလေးနဲ့”

“ဟာ ဒီကောင်”

မို့မို့ရှက်သွားပါတယ်။ ကြည်ကြည်တော့ ရယ်ပါလေရော

“ကလေးပဲဟဲ့”

လို့လည်း ပြောတယ်။

“နေပါဦး၊ ငါကလည်း နင်တို့ကို ပြန်အေးရပါဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“တကယ်လို့သာ၊ အဲဒီနေ့က ငါတို့ရောက်မလာဘူးဆိုရင် နင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မို့မို့က အေးအေးလူလူပဲ ပြန်ပြောတယ်။

“နှင်းက သူ့လက်ထဲကစားနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိုးလိုက်လိမ့် မယ်၊ သူတို့နဲ့တော့ ဘယ်လိုက်မလဲဟ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတုန်းမို့

“နင်မယုံဘူးလား”

“.....”

“ဟင် နင်မယုံဘူးလား”

ကြည်ကြည်ကော ဝင်ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဂျီကာ၊ နင် နှင်းကို သိပ်တော့လျော့မတွက်နဲ့”

ကျွန်တော်က မို့မို့မကုန်တဲ့ အအေးခွက်ကို ယူသောက်လိုက် တယ်။

“ဟဲ့ သြော် ဂျီကာ မကောင်းပါဘူးဟယ်၊ ထပ်မှာလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“မို့မို့”

“ဟင်”

ဘာရာမင်းဝေ

“နှင်းဆီဖြူ ငါ့ကို ဘာပြောသေးလဲ”

မိုးမို့နဲ့ ကြည်ကြည်ဝေ ‘ဝေ့’ သွားပါတယ်။ သူတို့မျက်လုံး၊ သူတို့မျက်နှာတွေမှာ အလွယ်တကူ ကောက်ယူလို့မရတဲ့ အမိဗွာယ် ဝေ့ ဖြာထွက်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဟက်ခနဲရယ်ရင်း ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်တယ်။

“ကဲ ငါသွားတော့မယ်”

လှည်းတန်းမီးပွိုင့်အက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။

ငုံကြည့်တော့ ပလက်ဖောင်းဖြူဖြူ၊ မော့ကြည့်တော့ ကောင်းကင်ဖြူဖြူ၊ အဝေးကိုကြည့်တော့ မီးခိုးဖြူဖြူ၊ အနီးကိုကြည့်တော့ နံရံဖြူဖြူ။

ရင်ထဲမှာတော့ နှင်းဆီဖြူဖြူ...

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ဝါးဝါးချလိုက်မိတယ်။

အချိန်က ညနေခင်းပါ။ သင်္ကြန်ရဲ့လင်းညိုစိုအေးတဲ့ နောက်ဆုံး ညနေခင်းကလေးပါ။ ဒီနေရာကို မရောက်ခင်ကတည်းက ကျွန်တော် သတိထားနေမိခဲ့တဲ့ မြေသင်းနဲ့ဟာ အခုတော့ ပိုပြီးမွှေးရလှာပါပြီ။

ငှက်ကလေးတွေက လေထဲမှာ လှပစွာ ကူးခတ်ပျော့ရွေနေတယ်။ လမ်းနံဆေး၊ အရိုင်းပန်းပွင့်တွေကလည်း ကြည်နူးကြေကွဲ၊ ပွင့်မြဲပွင့်ကြ၊ မကြာမီမှာ ဆည်းဆာရောင်တွေ ဝေတော့မယ့်... ညနေ...။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေကို တွေးမရပါဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို နာကျင်ညှိုးလျှလာပါတယ်။ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းက မျက်လုံးတွေ စုံလုံးကန်းသွားလောက်အောင် လှတဲ့ကောင်မလေးရယ်။

“သီဟ သူ ဆေးကျောင်းကမို့လား”

“အင်း”

ဝင်းမြင့်ရဲ့ စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး မဖြေတယ်ဆိုရုံမဖြေလိုက်
မိတယ်။

တချို့တစ်ဝက် ဖျက်သိမ်းပြီးပြီဖြစ်တဲ့ မဏ္ဍပ်ရဲ့ နောက်ဘက်
ရေတိုင်ကီတွေကြားမှာ နှင်းဆီဖြူ ရုပ်နေပါတယ်။

အနက်ရောင်လှဲချည်နဲ့ အနက်ရောင်တီရှပ်ကို တွဲစပ်ဝတ်ဆင်
ထားပါတယ်။ ခန္ဓာလိုဝင်းဆီနေတဲ့ သူ့ရဲ့ အသားအရေနဲ့လည်း လိုက်ဖက်
နေပါတယ်။

သူ့ခြေထောက်ကလေးမှာ ဖိနပ်မပါဘူး။ စိုနေတဲ့ သဲမြေပွပွပေါ်
မှာ မြေဝလောနဲ့။ နွဲ့နွဲ့လျှလျ မတ်တပ်ရပ်ပြီး အဝေးကြီးကို ငေးနေ
တယ်။

သူငယ်ချင်း နှင်း၊ သူငယ်ချင်း နှင်းဆီဖြူ။

နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း ဖိကိုက်ရင်း ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့
ပစ်လိုက်တယ်။ တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဖူးတဲ့ ရူးသွပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ
ဝေဒနာဟာ ရင်ထဲမှာ ဆူးတွေထွက်လာလို့ ထွက်လာပါတယ်။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကိုယ်နေပက်ခံထွက်လာတာပါ။ လည်
ပြီးလို့ ပြန်တောင်လာပြီ။

ဒါပေမယ့် ဒီအနားမှာ ရေပက်သူမရှိတဲ့ လာရပ်ထားတဲ့
ရေပက်ခံကားတချို့ရယ်၊ အဲဒီကားပေါ်က လူငယ်တချို့ရဲ့ တစ်နေရာ

ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရိုသေတမ်းမောနေတဲ့ မျက်လုံးတွေရယ်ကို သတိထား
မိလို့ သူ့ကို မြင်တာပါ။

ကျော်တင့်က သက်ပြင်းချတယ်။

“လှတယ်ကွာ”

“သီဟ ရေသွားလောင်းကွာ၊ သွား မင်းနဲ့လိုက်တယ်
တကယ်”

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ လင်းလိုက်မှောင်လိုက် ဖြစ်နေသလိုပဲ။
မျက်လုံးထဲမှာ အမြင်အာရုံတွေ မှန်ဝေတောက်ပလို့။ ပင့်သက်ကိုတော့
ရှိက်လိုက်တယ်။ ဒါမေမယ့် လမ်းတစ်ဝက်မှာ အဲဒီပင့်သက်က
တယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး။

“သီဟ သွားလိုက် ဟောကောင်”

ကျော်တင့်ကလည်း ဆွေဦးလိုပဲ တိုက်တွန်းတယ်။ ဆွေဦးက
ဂျစ်ကားပေါ်မှာတင်လာတဲ့ ရေတွေကို ဖလားတစ်လုံးနဲ့ ခပ်ပေးတယ်။
အဲဒီဖလားထဲကနေ ခပ်လောင်းဖို့ ပလတ်စတစ်ရေခွက်သေးသေးလေး
တစ်လုံးကိုလည်း ထည့်ပေးတယ်။

“သွားကွာ သီဟ”

ဆွေဦးပေးတဲ့ ရေဖလားကိုကိုင်ပြီး ကားအောက်ရောက်လာ
တယ်။

နှင်းဆီဖြူရိရာကို လှမ်းကြည့်တော့ သူနဲ့ကျွန်တော်အကြားမှာ
ရွှေရောင်မြူနှင်းတွေ ဝိုးဝါးနေသလိုပဲ။ သူက ကျွန်တော်ကို ကျော

တစ်စောင်းပေးပြီး ရုပ်နေတယ်။

ခြေလှမ်းမှန်မှန်နဲ့ လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ တခြားကျစ်ကားပေါ်က လူငယ်တွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းသွားရင်း နှင်းဆီဖြူရဲ့ အနီးကို ကျွန်တော်ရောက်သွားပါတယ်။

သူကတော့ လှည့်လည်မကြည့်လို့ ကျွန်တော်ရောက်နေတာကို လည်း သိပုံမပေါ်ပါဘူး။ ရေဖလားကိုင်ရက်က ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးနေမိသေးတယ်။ နောက်မှ မထူးတော့ပြီမို့လို့ ဖလားထဲကရေကို ပလတ်စတစ်ခွက်ကလေးနဲ့ခပ်ပြီး သူ့ပခုံးဝါဝါလေးပေါ်ကနေ ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း လောင်းချလိုက်တယ်။

ရုတ်တရက်...

ကောင်းကင်ကြီးဟာ လမင်းကို ထွေးပိုက်ထားရာက လွတ်ကျသွားသလိုမျိုး နက်မှောင်တဲ့ ဆံနွယ်ခက်တွေ မှားစနဲ့ လွင့်ဝဲသွားရင်း ကျွန်တော့်ကို သူလှည့်ကြည့်တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်း တဖျတ်ဖျတ် ဆုံမိကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခါးကလေးလိမ်ပြီး လည်ပြန်လှည့်ကြည့်နေရက်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေး ငြိမ်သက်သွားတယ်။

“လန့်သွားလားဟင်”

သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရက်နဲ့ပဲ ခေါင်းကလေးဖြည်းဖြည်း
ခါတယ်။

“ခုနက နင် လန့်သွားသလိုပဲ”

သူက တစ်ချက်မျက်လွှာချတယ်။ ပြီးမှ မျက်လုံးကို ပြန်ဝင့်
ရင်း

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို နောက်ကနေရေလောင်းလိုက်တာ နင်ပဲ
ဆိုပြီး အလိုလိုသိလိုက်လို့”

“အိုး”

ကျွန်တော်က ဘယ်ထက်ရင်ဆုံမှာ ငနွေးခနဲ၊ နှင်း နှင်းရယ်၊
ငါ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ရေထဲမှာလည်း လျှပ်စစ်ခတ်တွေ ပါလာသလို
ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တာ ထင်တဲ့အတိုင်း
နင်ပဲ ဖြစ်နေတာကိုး”

“အော်”

နှစ်ယောက်သား ခဏငြိမ်သက်သွားကြတယ်။ ပြီးမှ
ကျွန်တော်က

“ငါ သင်္ကြန်တွေမှာ အပြင်မထွက်တာ ဘယ်သူ့မှလည်း
ရေမလောင်းတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒီနှစ်သင်္ကြန်လည်း ဒီနေ့မှ ငါအပြင်
ထွက်တာ၊ ငါရေလောင်းတာ နင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို မယုံသလိုကြည့်ရင်း အင်မတန် ချစ်စရာ
ကောင်းတဲ့ မဲ့ပြုံးလေးတစ်ခုကို ပြုံးပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ တကယ်ပြောတာ”

သူက နှုတ်ခမ်းလေးစုပြုပြီး လှောင်ရယ် ရယ်တယ်လေ။

“ဟာ...ဟာ”

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲကို သူ စိုက်ကြည့်တယ်။
ကျွန်တော်နဲ့အကြည့်ဆုံကြတာပေါ့။ သူ့မျက်လုံးကလေးတွေက ကြယ်
လိုလက်လာတယ်။ တယ်သူကမှ အကြည့်မလွဲမိကြဘူး။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာလည်း အပြာရောင်ဝတ်မှုန်တွေ အုံနှိုင်းလာ
တယ်။

ပန်းတွေ ပန်းတွေ

လေထဲမှာ တဆတ်ဆတ်ပွင့်၊ လေထဲမှာ တဖျတ်ဖျတ်ကြွေ။

ရေဖလားထဲကရေကို ပလတ်စတစ်ခွက်ကလေးနဲ့ခုပ်ပြီး သူ့ကို
တသွင်သွင်လောင်းနေလိုက်တယ်။ သူက ခေါင်းငုံ့ထားရင်း သူလက်
လှမ်းမီရာ ရေတိုင်ကီတစ်လုံးကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ လှမ်းလှမ်း
တောက်နေတယ်။

အဲဒီမှာပဲ နှင်းနဲ့ကျွန်တော့်ကြားကို ကွဲကော်တစ်ပွင့်ကျလာ
တယ်။

ကောင်မလေးတစ်အုပ်က ဘေးကဖြတ်သွားရင်း ပစ်ချပေးသွား
တာပါ။ နှင်းရော ကျွန်တော်ရော မြေပေါ်မှာ ပူးကြွဖြူညက်နေတဲ့

ကံ့ကော်ပန်းကလေးကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။

“ဂျီကာ”

“ဟင်”

“ငါချမ်းပြီဟာ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရိုနေပါပြီ အဝတ်အစားတွေ ခရရိုနေတဲ့ သူ့အလှဟာ ဂရိဒဏ္ဍာရီထဲက ဟယ်လင်မင်းသမီးကို ပုန်ကန်တုပ နိုင်ပါတယ်။ သူက ပြောတယ်။

“သွားတော့ဟာ”

“ဟင်”

“သွား...တော့”

သံရှည်လေးဆွဲပြီး အဲဒီလို ချိနဲ့နဲ့ ပြောတာ ကျွန်တော့်လုံ့လားကို ကျွမ်းပြန်ကျသွားစေပါတယ်။

“တာဖြစ်လို့လဲ”

“သွားတော့ဆို၊ တာဖြစ်ဖြစ်”

သူက အံ့လေးကြိတ်ပြပြီး ကျွန်တော့်ကို တိတ်တိတ်မောင်း ထုတ်နေတာပါ။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရေစိုအဝတ်တွေနဲ့ နီးနီးကလေး ကပ်ရပ် နေရတာကို သူ ရှက်နေတာပါ။ ကျွန်တော့်က ခေါင်းကို နောက်လှန်ပြီး ရယ်လိုက်တယ်။

“အေး သွားပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီနော်”

“ဟွန်း”

ကျွန်တော်က သူနဲ့ကျွန်တော့်အကြားက ကံကော်ပွင့်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ လက်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း သူ့ရှေ့မှာ ပြန်ပစ်ချလိုက်တယ်။

သူ့ကို မော့ကြည့်တော့ သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံတယ်။

“နင်”

“ဟင်”

“ငါသွားတော့မယ်”

“အင်းပါ”

မျက်လုံးချင်းတစ်ချက် ပြန်ဆုံတယ်။

ကျွန်တော်လှည့်ထွက်တော့ သူက အဝေးကိုဝေးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဂျစ်ကားဆီပြန်ရောက်တော့ ခေတ္တဦးက ကျွန်တော့်ပန်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြဘူး။

ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ လူစည်
နေပါပြီ။ သာရေးတွေသွားလေ့လာလေ့မရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီတစ်ခါ
တော့ ရောက်လာရပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့အထက်တန်းကျောင်းတန်းက ဆရာကြီး (ပင်စင်
ယူသွားပြီးနောက်ပိုင်း) ပြုလုပ်တဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဟောင်းတွေက ကျောင်းအုပ်
ဆရာကြီးရဲ့အိမ်မှာပဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ဝါရင့်ဆရာမကြီး ဒေါ်လှရီရယ်
ကို စုပေါင်းကန်တော့ဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။

ဆရာကြီးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲဖြစ်သလို ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း
တစ်အုပ် ပြုလုပ်တဲ့ ဆရာကန်တော့ပွဲလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်နောက်ဖေး မြေကွက်လပ်ကို လှမ်း

ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ပျော်သွားတယ်။

သူတို့က ကျွန်တော်ထက်စောပြီး ရောက်နေကြတာကိုး။
ချက်နေပြုတ်နေကြလို့ ကျွန်တော်ရောက်အလာကို သူတို့ချင်ချက်မှာ
မသိဘူး။

တကယ်အလုပ်လုပ်နေကြတာက နှင်း၊ မိုးနဲ့ မိုးကြည်ကြည်
ဝေ၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ဝင်ရုပ်နေကြတာက ဖေယျတို့၊ မြင့်သူတို့...။
ကျွန်တော်ကိုမြင်တော့ မြင့်သူက အော်တယ်။

“ဟေ့ကောင် သူတောင်းစား၊ ဘာကိုစွ အခုမှ လာရတာလဲ၊
ခွက်ကို ဘယ်မှာဝှက်ထားခဲ့လဲ”

“မသားကောင်တွေ၊ မင်းတို့ကရော ဘယ်တုန်းထဲက ရောက်
နေတာလဲ၊ မင်းတို့အခေါင်းတွေကော ဘယ်မှာ ထောင်ထားခဲ့လဲ”

“ဟာ ဒီကောင်တွေ”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပဋိသန္ဓာရစကားတွေကြောင့် ကောင်မလေး
တွေ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကုန်တယ်။ ကြည်ကြည်ဝေကလည်း မယာက်မကြီး
ကိုကိုငံပြီး

“ဘယ်လိုကောင်တွေတုန်း”

လို့ ငေါက်တယ်။ ကျွန်တော်က ကြည်ကြည်ဝေကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်ပြီး

“ကြည်ကြည်ဝေက မယာက်မတွေတာတွေကောင် ရနေပြီကိုး၊
ငါဖြင့် သိတောင်မသိလိုက်ဘူး”

ကြည်ကြည်ဝေ ရှက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီယောက်မနဲ့ ရွယ်ပြီး

“အေး အေး ပြီးမှ ငါ့ယောက်မနဲ့ နှင်းကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်နေလို့က်ရင်း နှင်းကိုခိုးကြည့်တယ်။ နှင်းက မုန့်ဟင်းရည်အိုးကို မီးထိုးနေတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် မီးခိုးမွန်တော့ သူ့ခမျာ မျက်ရည်ကလေးတွေဝဲလို့။

‘မငိုပါနဲ့နှင်းရယ်၊ ငါ ချောက်လာပြီပဲ’ လို့ နောက်မလို လုပ်ပြီးမှ မနောက်တော့တဲ့ သီသီလေး ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်တယ်။

နှင်းက ထင်းတွေကို နေသားတကျပြုစီအောင် လုပ်နေရင်းက ကျွန်တော့်ဘက် ဝေ့ကြည့်တယ်။ နောက်တော့ နဖူးပြင်ထက်က သူ့ဆံပင်လေးတွေကို လက်နဲ့သပ်တင်ရင်း ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံနေကြတယ်။

ပြုံးမလို တည်မလိုနဲ့ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာပြန်လွှဲလိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ လှလွန်းပလွန်းတဲ့ ဒီသူငယ်ချင်းမလေးကို တွေ့ရကြုံရတိုင်း ရင်ခုန်သံစည်းချက် မမှန်တော့ပါဘူး။

မို့မို့က ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။

“ဂျီကာ အခု လိုင်းကားစီးပြီးလာတာမို့လား”

“အင်း လိုင်းကားကြီးကို ဖက်ကြီးတပ်ပြီး ခွစီးလာတာတော့

သလို

“ဟဲ့ ဂျီကာ နင် ဆရာကြီးနဲ့ စကားလေးတာလေး ပြောခဲ့ပြီး ပလာဘ်”

“အင်း ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဆရာကြီး ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းဝင်ပြီး ‘ဆရာကြီး’ ရယ် ဘာညာတော့ မလုပ်ဘူးပေါ့ဟာ၊ ဆရာကြီးကလည်း ငါ့ခေါင်းကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး ‘အို ချစ်တာမည့်’ ဘာညာ ပြန်မပြောပါဘူး၊ ရိုးရိုးတန်းတန်းတော့ စကားထိုင်ပြောပြီးပါပြီ”

ဖေယျတို့ တဟားဟားအော်ရယ်ကြတယ်။ ကြည့်ကြည့်ဝေကတော့ နှုတ်ခမ်းကြီးစုသွားတယ်။

“တော်ပြီဟာ နင့်ကို စကားပြောရတာ အပေါက်အလမ်း မတည့်ဘူး”

နှင်းနဲ့ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်း တစ်ခါဆုံကြတယ်။ ကျွန်တော်က နှင်းကို လျှာထုတ်ပြီး ပြောင်ပြလှိုက်တယ်။ နှင်းက ပြုံးမူပြုံးရာနဲ့ တစ်ဖက်ပြန်လှည့်သွားပြီး ထင်းတွေကို အနီအခြောက်ရွေးနေတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဝေးကြည့်နေမိတုန်းမှာပဲ...

“ကဲ အောက်က အုပ်စုတွေ”

အပေါ်က ယဉ်ယဉ်မင်းအသံကြားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။

“လာကြည့်၊ ဒီမှာ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာမကြီးကို ကန်တော့ကြမယ်၊ ပြီးမှ စားဖို့ဆောက်ပို့ပွင့်ကြ”

“လာပြီ လာပြီ”

အပေါ်ကို တဝန်းဝန်း ခုန်တက်ကြတယ်။

“အိမ်ပြိုမယ်ဟဲ့၊ အိမ်ပြိုမယ်”

လို့ ငေါက်တယ်။ (အိမ်ပြိုရင် သူလိမ့်ကျသွားမှာ ကြောက်လို့ ထင်ပါတယ်။) အစုလိုက်၊ အပြုလိုက် အိမ်ရှေ့ခန်းကို အကူးမှာ ပညာစုံတဲ့ ကျွန်တော်က မှီမှီရဲ့ နားရွက်ကိုရအောင် လှမ်းဆွဲခဲ့ပါလေးတယ်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဆရာကြီးတို့ကို ကန်တော့ပို့ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ။ စနစ်တကျ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်သူတွေကလည်း ထိုင်နေကြပြီးပြီ။ ကျွန်တော်တို့တွေက သူတို့နောက်မှာ အစီအရီ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။

အဲဒီမှာလည်း ပညာစုံတဲ့ကျွန်တော်က မတော်တဆလိုလို၊ တိုက်ဆိုင်မှုလိုလိုနဲ့ နှင်းသေးနားကပ်ရက်ကို ရောက်သွားပါတယ်။

နှင်းက ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်က အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆရာကြီးတို့ကို လှမ်းငေးနေလိုက်တယ်။

ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာမကြီးဒေါ်လှရီရယ်။ သူတို့နံ့သားမှာ ဧည့်သည်တော်ဆရာမ ဒေါ်ခင်မျိုးသန်းရယ် (သူက ဒီပွဲကို မသိဘူး၊ သူ့ဘာသာ ဆရာကြီးဆီ လာလည်တာ၊ ရောက်လက်စနဲ့ သူ့ကိုပါ ကန်တော့ကြတာ)

မကန်တော့မို့မှာ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာမကြီးက စကားပြောပါတယ်။

ဆရာကြီးကတော့ လေသံအေးအေးနဲ့ အားလုံးကို မြှိုရုံပြီး ဩဝါဒပေးတာပါ။ မှတ်သားနာယူစရာတွေ အများကြီးပါပါတယ်။ ဒေါ်ခင်မျိုးသန်းက ကျောင်းသားတွေမျက်နှာကို လိုက်ကြည့်ရင်း မြင့်သူ့ကိုတွေ့တော့ “ဟာ ငတုတ်ကြီးမို့လား” လို့ ဆေးကဝင်ပြောပါတယ်။

သူပြောနေတဲ့စကားကို ဝင်ထောက်တယ်အောက်မေ့ပြီး ဆရာကြီးက စကားစတင်ပြီး “တယ်က ငတုတ်ကြီးလဲ” လို့ လှည့်မေးတယ်။ ရယ်ကြရပါသေးတယ်။

ပြီး ဆရာမကြီး ဒေါ်လှရီ စကားပြောတယ်။ ဆရာမကြီးရဲ့ စကားမှာ အားလုံးက အာရုံစိုက်နားထောင်နေတုန်း ကျွန်တော်က နှင်းကို တိုးတိုးလေး ကပ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“နှင်း”

နှင်းက မကြားပါဘူး။ မကြားချင်ယောင်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ထပ်ခေါ်လိုက်တယ်။

“နှင်း”

ကြားသွားတယ်။ အခုမှ ကြားချင်ယောင်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ တိုးတိုးပြန်မေးတယ်။

“ဘာလဲ”

“နင် ကေခိုင်နဲ့တွေ့သေးလား”

သူက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပါတယ်။

“တွေ့သားပဲ”

“သူ့ပဝါ ငါ့ဆီမှာ”

“ဟင်၊ ဘာ”

“သူ့ခေါင်းစည်းပဝါ ငါ့ဆီကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ တစ်ခါ မေဂျာ
ဆာသုံးပွဲကို သူလာကြည့်တုန်းက ငါ့ဆီကျန်ရစ်ခဲ့တာ၊ အဲဒါ ပြန်ပေး
ရဦးမယ်”

“ပဝါက ဘာရောင့်လဲ”

“ပန်းနုရောင်”

“သူ့ပဝါမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ပဝါ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်နဲ့ နင်းနဲ့ နီးနီးလေးကပ်ပြီး တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြတယ်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်သင်းနဲ့လေးက
ယဉ်ယဉ်ရှုကလေးတွေလို့၊ ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချိန်သေးတယ်။ သူက ဆီနွယ်ခက်ကလေး ပြန်သပ်တင်ရင်း

“အဲဒါ ငါ့ပဝါ၊ ပြန်ပေး”

“မပေးဘူး”

“ဘာ”

“မပေးဘူး”

“အောင်မာ ဘာဖြစ်လို့”

အသံက သေးကို ညံ့စွက်သွားမှာစိုးလို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ခဏငြိမ်နေလိုက်ကြပါ သေးတယ်။

ပြီးမှ နင်းက ကျွန်တော့်ထက် ပြန်လှည့်လာတယ်။ နှုတ်ခမ်း
ထွေးထွေးလေးကို ဖိကိုက်စိတ်တိုပြရင်း

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပေးရမှာလဲ”

“အမှတ်တရပေါ့ဟာ၊ နင့်ပဝါကို ငါယူထားမယ်၊ နင့်ကို
ပဝါအသစ်တစ်ထည် ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

“မလုပ်နဲ့၊ မယူဘူး”

“လှလှလေး ပြန်ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“အောင်မာ”

သူ ရယ်ချင်သွားပုံရတယ်။

“ငါက ခေါင်းမှာမစည်းရင် နင်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“နင်ဘာသာမစည်းရင် ငါစီးပေးမယ်”

“ဘာ”

“ငါ စည်းပေးမယ်လို့၊ နင့်မျက်လုံးလေး မှိတ်ထားလေ”

“အောင်မာ”

သူ ပြန်တော့ပြန်ပြောမလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့်...

“ကဲ အားလုံးကန်တော့ကြမယ်”

အားလုံး ကန်တော့ပို့ပြင်ကြတယ်။ တစ်ယောက်က ရှေ့ကနေ တိုင်ပေးတာကို အားလုံးက လိုက်ဆီပြီး ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးနဲ့ ဆရာမဒေါ်ခင်မျိုးသန်းကို ကန်တော့ကြတယ်။

ကန်တော့ပြီးလို့ လူစုပြန်ခွဲကြတဲ့အခါကျတော့ ပညာစုံတဲ့ ကျွန်တော်က နှင်းနဲ့မဆုံအောင် (တယ်အပေါက်က ရှောင်သွားမှန်းမသိ စေရတဲ့) ရှောင်နေလိုက်တယ်။

အဲဒီလို သူ့ကို စရ နောက်ရတာ တာနဲ့မတူအောင် ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ကြည့်နှူးလှပါတယ်။

“ဂျီတာ”

မြင့်သူက လှမ်းခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့အနားရောက် တော့

“မင်းကြားပြီးပြီဆိုလား”

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို စိုက်စိုက်ပြန်ကြည့်ရင်း

“အင်း... ကြားပြီးပြီ”

ကြီးလှနဲ့ သူ့လူစိုက်အုပ်စုနဲ့ ပြဿနာတွေရှုပ်ရင်း အကုန်လုံး ထောင်ထဲကို ရောက်သွားကြပါပြီ။ အဲဒီအကြောင်းကို ပြောနေကြ တာပါ။

အဲဒီနောက်မှာ မြင့်သူဟာ မဆိုင်တဲ့စကားကို ဆက်ပြော တာပါ။

“မင်းနဲ့နှင်းနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် ခေါ်ခေါ်ပြောပြောဖြစ်နေပြီပဲ။

မင်းမင်းကြည့်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုတုန်းကတော့ မုန်းတယ်ဆိုလို့”

“အခု”

တစ်ခါတစ်ခါ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ ဘယ်သွားရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေရတာ အတော်ကတ်သီးကတ်သတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ အချိန်က
မွန်းလွဲ ၂:၀၀ နာရီကျော်ကျော်ပေါ့။

ရန်ကုန်မြို့တော်ရဲ့ ဆူးလေဝန်းကျင် ပလက်ဖောင်းမှာ
ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း ကျွန်တော် လျှောက်သွားနေတယ်။

ကျရှင်တစ်ခုဆို လာတာပါ။ ဆွေဦးရဲ့ ပုံမှန်တက်နေကျ
ကျရှင်ပါ။ ဒီနေ့ကျမှ ဆွေဦးက လာမတက်ပါဘူး။ (အဆောင်မှာ
ဖဲသွားရိုက်တယ် ထင်တာပါပဲ)

ကျွန်တော့်မှာသာ အိမ်ကိုလည်း မပြန်ချင်သေး။ တခြား
သွားစရာလည်း မရှိတဲ့အတွက် ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ
လက်နှိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေရတယ်။

“ဂျီကာ”

“ဟင်”

မွန်းလွဲချိန်ကြီးမှာ ရွန်းမြဲတဲ့လရောင်ခြည်တွေ လွန်ဖြာစီးကျ

လာတယ်။

“နှင်း”

“အင်း ခဏစောင့်ပါဦး”

ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေလိုက်တယ်။ နှင်းက ကျွန်တော့်အနား
ရောက်လာပြီး

“နှင်း တယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း တယ်မှသွားစရာမရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်းဆီလာတာ
မတွေ့လို့”

“အေးဟာ ငါလည်း အဲဒီလိုပါပဲ ငါကတော့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

သူက အဝါရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ပါ။ တွေ့ရမိင်ရတာ သိပ်လှပါတယ်။ သူ ရောက်မလာခင်ကဆို ဒီပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လမ်း
လျှောက်နေတဲ့ ရောင်စုံကောင်မလေးတွေဟာ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့
လှလို့ယဉ်လို့ပါပဲ။

အခု နှင်းရောက်လာတော့ သူတို့တွေ အားနည်းမှိန်ဖျော့ပြီး
မျက်စိရှေ့က ပျောက်သွားပါတယ်။

“ခု ငါ အရက်မူးနေလို့ဟ”

“ဟမ်”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားပါတယ်။ ကမန်းကတန်းမေးရ
တယ်။

“တယ်ထိုဖြစ်လို့ အရက်မူးရတာလဲ”

ကျွန်တော်ဖြစ်ဖျက်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး သူက ရယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အသက်ရှူရင်း လေသီးသလို ဖြစ်သွားတာပါ။ ချိုရှတဲ့ သူ့ရယ်သံလေးက နားထောင်လို့တောင် ကောင်းလှပါတယ်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းက ငါ့ကို လိမ္မော်ရည်နဲ့ စည့်ခံတာပါ။ သူ့မောင်လေးအရက်တွေ စပ်ထားတဲ့ လိမ္မော်ရည်ဖြစ်နေလို့”

“ဟောဗျာ”

လှတော့လှပါတယ်။ သူ့ဖျက်လုံးတွေ ရီလုံးရီဆဲနဲ့။ ကျွန်တော်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ရင်း

“နင့်ပါးစပ်ဟစမ်း”

သူက ပါးစပ်လေး ဟပြပါတယ်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဝိုင်းဟထားပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပုံက သိပီမင်းသာမြင်ရင် ဆင်ပေါ်က ပြုတ်ကျဦးမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေရှေ့မှာ မျက်နှာငုံပြီး အနံ့ခံလိုက်တယ်။

“အင်း ဝီစကီအုပ်စုထဲက ဟ”

“အော် ဝီစကီဆိုတာလား”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး လောကကြီးကို သတိထားဖို့ မေးနေကြတာလေ။

အဲဒါ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင် လူအသွားအလာ စည်ကားတဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပါ။ လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နဲ့ ကွင်းရှောင်ထွက်သွားရတာပါ။

ဒါပေမယ့် သူနဲ့ကျွန်တော်ရဲ့ အပြုအမူတွေအရ ရိုးရိုးသား
သားမှန်း သူတို့ နားလည်ကြပါတယ်။

“လိုက်တယ်ဗျာ”

လို့ ကပ်အော်တဲ့သူတွေက အော်သွားပါတယ်။

ဝီဒီယို ရိုက်နေတယ်အောက်မေ့ပြီး ကင်မရာ လိုက်ရှာသူက
လည်း ရှာပါသေးတယ်။

သူက သိပ်လှတဲ့ကောင်မလေးကိုး။ နောက်တစ်ချက်လည်း
ရှိသေးတယ်။ အစကတည်းက ပြောရမှာဖြစ်ပေမယ့် ရှက်လို့မပြောခဲ့
တာပါ။

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်ချောချော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆို
တာ။

သူရယ် ကျွန်တော်ရယ် လျှောက်သွားနေလိုက်ကြတယ်။

လမ်းချိုးတစ်ခုကိုအကွေ့မှာ သူကိုင်လာတဲ့ ကဗျာစာအုပ်လေး
ထဲက စာအိတ်တစ်အိတ် ထွက်ကျလာတယ်။ ကျွန်တော်က ပြောလိုက
တော့ သူက ခဏလှည့်ကြည့်ပြီး

“ထားလိုက်ပါဟာ ကောက်မနေတော့ပါဘူး”

သူက ဆက်လျှောက်လို့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်လျှောက်ရတာ
ပေါ့။ မနေနိုင်လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

“ရည်းစားစာဖို့လား”

သူက ပါးစပ်ပိတ် “အင်း” လို့ဖြေတယ်။

“ဘယ်သူ့ကို ပေးမလို့လဲ”

သူက မျက်စောင်းထိုးပြီး စူရှုအောင်အောင်ပြန်ပြောတယ်။

“နင့်ကိုပေးမလို့၊ နင့်ကို...ကဲ...”

အိုး၊ သူက ကျွန်တော်နောက်လို့ ပြန်နောက်တာပါ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီစကားက ကျွန်တော်ရင်ကို ဖျန်းခနဲ အေးစက်သွားစေတယ်။ ပင်လယ်ရေနဲ့ ခွက်စောင်းခုတ်တာ ခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။

“ငါ မြို့ထဲအလာ လမ်းမှာ ကိုမင်းထက်မောင်ပေးလိုက်တဲ့ ကဗျာစာအုပ်၊ အခုမှ ကဗျာစာအုပ်ထဲမှာ စာပါလာမှန်း ငါသိတယ်”

“ဟိုကတော့ ခုလောက်ဆိုရင် နင်ဖတ်နေလောက်ပြီ ဆောက်မေ့မှာပဲ”

“ရည်းစားစာတွေ ဖတ်ရတာ ပျင်းပြီဟာ”

လူရှင်းတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားကြပါတယ်။ ထောင့်ဖက်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်သား ဝင်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးလေးကို တလက်ကော်ဖီမှာ သံပုရာသီး ညှစ်ထည့်လာပေးဖို့ မှာလိုက်တယ်။ ရောက်လာတော့

“အင့် သောက်၊ အရက်နာကျရင် အဲဒါသောက်ရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ တစ်ခါမှ ငါမသောက်ဖူးဘူး”

“ခါတိုင်းဖူးတော့ ဘာသောက်လဲ”

“ဘာမှမသောက်ဘူး၊ ရုပ်ကွက်ကို အော်ဆဲနေလိုက်တယ်”

ရယ်ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဆိုင်ကလူရှင်းလို့ ကျွန်တော်တို့အတွက်

လွတ်လပ်ပါတယ်။ တစ်ဖက်ထောင့်မှာ စုံတွဲတစ်တွဲ ထိုင်နေတယ်။
ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေတယ်။

နှင်းက သူ့နောက်ကနံရံကို ခေါင်လေးခိုပြီး မျက်လုံးခဏစင်း
ထားလိုက်တယ်။ ပြီး မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့အုပ်တယ်။
ကျွန်တော်က သူ့နှာခေါင်းဝကို ရှုဆေးဘူးလေး ထောပေးလိုက်တော့
သူ့မျက်လုံးတွေ ပြန်ပွင့်လာတယ်။ ကျွန်တော်လက်ထဲက ဖက်ဖူးရောင်
ရှုဆေးဘူးလေးကို ဆွဲယူပြီး သူ့ဖာသာရှုတယ်။

ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပြီး သူ အဖူးပြေအောင် ခြေနေတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်နံရံမှာကပ်ထားတဲ့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်
ကြော်ငြာတွေကို လျှောက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ဂျပန်နင်ဂျာကား တစ်
ကားရဲ့ကြော်ငြာကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်နေတော့
သူက

“နင့်ကို ကေခိုင်ကပြောတယ်။ နင်က ဆာမူရိုင်းနဲ့တူတယ်
တဲ့”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိတယ်။

“ငါကလည်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အားဟုတ်တယ်။ ဆာမူ
ရိုင်းတွေက မျက်နှာသေကြီးတွေဖြစ်နေပြီး သီဟသစ်က ရယ်နေတတ်
တာတစ်ခုပဲကွာတယ်လို့။ နင့်ကိုတွေ့ရတာ ဆာမူရိုင်းတစ်ယောက်
ကို တွေ့နေရသလို ငါလည်း ခံစားရဖူးတယ်လို့”

နှင်းရယ် ရင်ထဲမှာ သမုဒယကြိုးတွေ ရှုပ်ထွေးလူးလွန်လာခဲ့

ပြီး စားပွဲပေါ်က ကော်ဖီပန်းကန်လေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“ချစ်တယ် နှင်းရယ်”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ၊ အသံမထွက်ဘဲ ညည်းမိတာပါ။ ပြုံးလှဲလှဲ မျက်နှာနဲ့ တိုးတိုးကလေး သူမေးတယ်။

“နင် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“နင်ကြားလို့လား”

သူ့မျက်နှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်နေပါတယ်။

“ကြားတာပေါ့”

“ဟာ”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ မသိတော့ဘူး။ ဖော်ပြလို့မရအောင် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွားပြီး ကြက်ဆီ သာသလိုဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်ကိုတင်းပြီး သူ့ကိုပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။

နှင်း...နှင်းရယ်။

သူက ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲကို စိုက်ကြည့်တာဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ဆင်းကြည့်တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်သွေးစုန်နှုန်းတွေ မြန်လာတယ်။ သူမေးသလိုပဲ သူ့ကို တိုးတိုးလေးပြန်မေးလိုက်တယ်။

“နင် တကယ် ကြားတာလား”

သူက သူ့လက်ထဲက ရှူဆေးဘူးလေးကို ကြည့်နေရင်း

“အင်း”

“နင် တကယ်လည်း မကြားဘဲနဲ့”

“ကြားတယ်...ဆို”

သံရှည်ကလေးဆွဲပြီး အဲဒီလို သူ ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ပြောတဲ့အခါ ကျွန်တော်ဟာ အသူတရားတောင်ထိပ်ဖျားကနေ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသူလို အသည်းတယားယား ဖြစ်လာပါတယ်။

“ငါ ငါပြောတာ အသံမှမထွက်ဘဲ”

သူက စိတ်မရှည်တဲ့ အမူအရာပြပါတယ်။ ရှုဆေးဘူးလေးကို စားပွဲပေါ် ချပ်ခနဲပြန်ချလိုက်ရင်း

“ဟွန်း မသိရင်ခက်မယ်”

အိုး...၊ တောင်ထိပ်က ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ကောင်တောင် တောင် အောက်ကို ပြုတ်ကျတော့တာပါပဲ။ လေတဟူးဟူး၊ လူနဲ့ ဝိညာဉ် တလွင့်လွင့် တလူးလူး၊ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်၊ လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်ကပ်နာကျင်။

ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက သက်ပြင်းနဲ့အတူ

“ပြန်ကြရအောင်ကွာ”

လို့ ပြောပြီးနေပါပြီ။

ကျောင်းရှေ့မှာပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းငုံ့
လျှောက်လာနေတုန်း

“ကိုသီဟ”

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကေခိုင်ရယ်၊ ကျောင်းသူတစ်ယောက်
ရယ်၊ မိုးစက်တို့ ကဗျာဆရာအုပ်စုရယ်...

“ကိုသီဟက ကေခိုင်တို့ကို မမြင်ယောင်ဆောင်သွားတာမို့
လား”

ကေခိုင်က တိုက်စစ်နဲ့ စတင်နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကိုမမြင်တာပါ။ အစောကြီးကတည်း
ကမြင်ရင် အဆေးကြီးကတည်းက ပြန်တွေ့သွားမှာပေါ့”

သူတို့တစ်အုပ်စုလုံး ရယ်ကြပါတယ်။ အရယ်ဆုံးကြတော့
ကေခိုင်ကပဲ

“နက်ဖြန် နှင်းရဲ့ဓမ္မာပေကို ကိုသီဟလာမယ်မို့လား”

ကျွန်တော့်ရင် ဒိတ်ခနဲခုန်သွားပါတယ်။

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ဖိတ်စာမှာပါတယ်လေ၊ ကိုသီဟရဲ့ သူ့မွေးတဲ့အချိန် ည ၇ နာရီခွဲ”

“ဟုတ်လား ကျွန်တော်က ဖိတ်စာကို မရသေးဘူး”

“ပေးလိမ့်မယ်၊ ပေးလိမ့်မယ်၊ ဖိတ်စာမှာ နံပါတ်ကလေးတွေ ပါတယ်၊ သူက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို မဲဖောက်ပြီး အဲဒီနံပါတ် အတိုင်း ပေးမှာ”

“အော်”

“ကိုသီဟ အခုပြန်ရင်တောင် အိမ်မှာ ဖိတ်စာရောက်နေ လောက်ပြီ၊ လာခဲ့နော် ကိုသီဟ၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့”

အဲဒီနောက် လူချင်းခွဲလိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော့်ဖိတ်စာမှာ မဆိုသလောက် လှုပ်ရှားမှုရှိတယ်။ သူ့ မွေးနေ့အတွက် ကျွန်တော်ဘာလက်ဆောင်ပေးရင်ကောင်းမလဲ။ ကျွန် တော့်ဖိတ်စာနံပါတ်ကလေး ဘယ်လောက်ကျပြီး ကျွန်တော်က ဘာ လက်ဆောင် ပြန်ရမလဲ။

ကျွန်တော့်အတွေးကို လေတွေ ခပ်ကျဲကျဲ ဝင်တိုက်သွားကြ တယ်။

နက်ဖြန်ခါ ...

အပိုင်း [၃]

ဘယ်တော့မှ မရှုံးကြမယ့်ပုံမျိုးနဲ့

သံယောဇဉ်ကြီးတွေခိုင်မြဲ

အနေပဲကြရအောင်

မနော်ဟာရီ
(ပန်းလှလမ်းခွဲ)

တရားမင်း

ရွှေဖိနပ်မှာအစိမ်းရောင်ကြက်ခြေခတ်နဲ့
ကောင်မလေး

ထိုသော မနက်ပြန်ခါ၏ လရောင်ခြည်ဦးသည် ကံကော်ဝတ်ဆံ
များ စိုလူးကာ စီးဆင်းကျလာပြီဖြစ်၏။

လရောင်မှိုင်းမှိုင်းများကြားမှာ ပျံသန်းသွားလာနေကြသော
မြူနှင်းပြာပြာတို့က ပီပြင်စွာ မမြင်ရသည့်တိုင်အောင် သိပ်လှ၏။

တသုန်သုန် တိုက်သောလေစီးက ဆောင်မဲ့အလွမ်းများကို
ညှုကြလီးယားစိုးတစ်ပွင့်လို ကျဲချ၏။ ဘဝမှာ တစ်ညလောက်တော့
မပါကံကွဲလူးလိမ့်မ္မင့်ကို လိုချင်သည်။

ထိုညသည်လှ၏။ သို့သော် ထိုညသည်မလှပတော့ပါ။ ကောင်း
ကင်ဘုရား၏ လက်ချောင်းများကြားမှ လျှောဆင်းလွှတ်ကျသောမနက်
ရောင်ဖဲတစ်ချပ်ပမာ ထိုညသည် မိုက်မှောင်ခေါင်မိုက်ကာ လှ၏။

ထိုညသည် ကချေသည်အဆင်းကိုဆောင်ကာ မျက်နှာမှာ နာပဝါလွမ်း
ထားသည်။ မျက်နှာကို လက်နှင့်အုပ်ထားလိုက်သည့်ကြားက ရွန်း
တောက်သော သနပ်ခါးရနံ့ပါးပါးကလေးကို ရှုရှိုက်မိသည်။

လူမိုက်ကိုရှာသော် ခရုထဲမှာတွေ့၏။ ထိုလူမိုက်က ထိုခရုကို
လက်ရုပ်ဖြင့် ဆယ်သောက်ပြန်၏။ ထို့အတွက် သူဗူးတောက်ခဲ့ရသေး
သည်။ သူ့အပါးသို့ ကျည်ဆံမှန်ထားသော အိပ်မက်တစ်ခု ပြုတ်ကျ
လာသည်။ ထိုအိပ်မက်သည် ရင်ဟက်တက်ကွဲနေ၏။

အို...အိပ်မက်ရင်ကွဲ...

“ဟာ...ပေတကောင်”

ကျွန်တော်ကိုမြင်တော့ ဖောယျအံ့သြသွားတယ်။

“မင်း ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“ဘယ်သာရမှာလဲကွ၊ မင်းဆီကို လာလည်တာပေါ့”

“အောင်မာ...ထူးထူးဆန်းဆန်း”

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆယ်တန်းအောင်ကြတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကို အလုံးအရင်းနဲ့ကျောက်ကြပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာနှင်း ပါသလို ဖောယျလည်းပါတယ်။ ဖောယျက သူ့ဆီလာလည်ဖို့၊ သူ့ ကျောင်းကို လိုက်ခွဲဖို့ ခေါ်ပေါင်းများပါပြီ။ ကျွန်တော်ကသာ ငြင်းရင် ငြင်း၊ မငြင်းရင်လည်းမကြားချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာ၊ ခု...ကျွန်တော်

ရောက်လာတော့ ဖေယျအတွက် ထူးဆန်းသွားတယ်။

“လာကွာ...ကင်တင်းသွားကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ ကင်တင်းဆီ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ စကားတပြော ပြောလျှောက်လာခဲ့ရင်း...

“ဟော...”

“ဟာ...”

နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း အာမေဇိုတ်သံထွက်သွားရတာ က နှင်းတို့နဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဆုံလိုက်ရလို့ပါပဲ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စူးကနဲ နာသလိုလေးဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့လည်း တွေ့ချင်တယ်။ တွေ့လည်းမတွေ့

ချင်တူး။ အခုတွေ့တယ်။ ရင်ထဲကို ရွှေရောင်အဆိပ်တစ်စက်ကျလာ သလို ခံစားရတယ်။ သူ သိပ်လှတယ်။ နောက်ပြီး သူ့အဖော်က ထူးမြတ်ကျော်ခေါင် ဖြစ်နေတယ်။

“နှင်း...ဒီနေ့ မိုးအုံ့တာ သိပြီးပြီလား”

နှင်း ကျွန်တော့်ကို စပ်တည်တည်နဲ့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး “တာလဲ” ဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ ဖေယျကို မေးဆတ်ပြပါတယ်။

“ဒီကောင် ငါတို့ကျောင်းကို လာလည်လို့ဟ”

ကျွန်တော်ခေါင်းငုံ့နေလိုက်တယ်။ ဖေယျရယ်နေတာကို နှင်း က လိုက်မရယ်ပါဘူး။ သိပ်မထူးဆန်းလှတဲ့လေသံနဲ့...

“နင်က သူ့ကို တို့ကျောင်းထဲထိန်ပြပြီးပြီလား”

“မကြည့်ဘူးတဲ့ဟ၊ နင့်ကောင်ကို ငါ ခုနကတည်းက မြှော့ပါ တယ်။ သူက စိတ်မဝင်စားဘူး”

“နင့်ကောင်” ဟဲ့၊ ကျွန်တော် မဲပြုံးပြုံးမိတယ်။

အိတ်ထဲက စီးကရက်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ထူးမြတ်ကျော် ခေါင်ရဲ့ လက်ကြားမှာလည်း မီးမညိုရသေးတဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ညှပ်ထားတယ်။

သူ ကျွန်တော်နဲ့အေးယျာကို မကြည့်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျွန်တော်မှန်း သတိမထားမိသေးဘူး။ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။

ကျွန်တော် စီးကရက်ကို မီးညှိတော့ သူ စီးကရက်ကို သတိ တရဖြစ်ပြီး...

“အေးဗျာ...မီးတစ်တို့လောက်”

သူ ရှေ့ကိုတိုးကပ်တယ်။ ငဲ့လာတဲ့သူ မျက်နှာအနားမှာ မီးခြစ် ကို အလိုက်သင့် ထပ်ခြစ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်...

သူ မျက်နှာကို နောက်ပြန်ဆွဲယူသွားပါတယ်။ မျက်နှာက မအိမ်သာဖြစ်သွားပြီး ဘေးတီကို ဟိုလိုလိုဒီလိုလို ကြည့်ပါတယ်။ အခုမှ သူ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသွားတာပါ။

ကျွန်တော့်ကို စုထိကြည့်လင်ပုံမရပါဘူး။ ကျွန်တော်မှန်း သိတော့ မီးတောင်မညှိတော့ဘဲ ဘေးကဖြတ်သွားတဲ့ စီးကရက်သည် လေးကို လှမ်းခေါ်ပါတယ်။ ကောင်လေးက စီးကရက်ပန်းမှာ မီးခြစ် ချိတ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူခေါ်တာကိုမသိလိုက်ဘဲ ကျော်သွားတယ်။

ကျွန်တော်က မီးတောက်နေတဲ့ မီးခြစ်ကို ကိုင်ထားရက်ပါ။
ဖေယျရဲ့ နှင်းက ပြောလက်စ စကားတွေရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်
နေတယ်။ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က မကောင်းတတ်လို့ လိုက်လျောရတဲ့
ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်မီးခြစ်ကနေ မီးပြန်ညှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မီးခွဲလုခွဲခင်မှာပဲ...

“ဇူး”

ကျွန်တော်က မီးတောက်ကို ဖူထိပစ်လိုက်တယ်။ မီးငြိမ်း
သွားတယ်။

“အဲ...”

သူ ကြောင်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်တော့ ကျွန်
တော်က သူ့ဇနာကို မေးဝေါပြလိုက်တယ်။

စီးကရက်သည်လေးက ကျော်သွားပြီးမှ သူ့ခေါ်မှန်းသိလို့
ပြန်လှည့်လာပြီး သူ့ဆားနားမှာ ရောက်နေပါပြီ။

“အော်...”

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
စီးကရက်သည်လေးဆီက မီးညှိပါတယ်။ ဒါတွေကိုမြင်ရတော့
ဖေယျရဲ့မျက်နှာမှာ အရိပ်အယောင်တစ်မျိုး ထင်ဟပ်လာတယ်။
နှင်းကလည်း မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေပါတယ်။

ဖေယျကို ကျွန်တော်က

“သွားကြမယ်”

ဘာရာမင်းဝေ

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ခေယျက...

“ကဲ...နှင်း...ငါတို့သွားတော့မယ်”

“အော်...အေး”

ကျွန်တော်က နှင်းကိုကြည့်တော့ သူကလည်း ပြန်ကြည့်တယ်။

ဒါဟာ အခုတွေ့ဆုံမှုရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး မျက်လုံးချင်းဆုံတာ ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ လမ်းမှာ ခေယျကလည်း

ငြိမ်နေတယ်။ နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်လို့ပေါ့။

ပြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က စေယျာဆီကအပြန် လမ်းမှာ ကျွန်တော့်
 ကို နောက်ကနေ ကားလေးတစ်စီး ဝင်ဆောင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က
 လည်း အတွေးလွန်နေတော့ ကားဟွန်းသံကို မကြားလိုက်မိဘူး။
 ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ ဘာမှမခံလိုက်ရပါဘူး။ ပွန်းရဲ့ပဲ့ရဲ့ပါပဲ။
 ကျွန်တော် လမ်းဘေးအုတ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ကားမောင်းတဲ့
 အန်ကယ်လ်က ဆင်းလာပြီး ပြောရှာပါတယ်။

“မင်းကို ငါ တစ်ခုခု လုပ်ပေးပါမယ်” တဲ့။

ကျွန်တော်က ဒိုင်အိုဂျီးနီးစတိုင်လ်နဲ့

“အဲဒါဆိုလည်း တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော့်တာဝာ လွတ်လွတ်
 လပ်လပ်နေချင်လို့ အန်ကယ်လ်ထွက်သွားပေးပါ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘုကြည့်ကြည့်ပြီးမှ ထွက်သွားလေရဲ့။
 သူ ထွက်သွားမှ ကျွန်တော်လည်း တင်ပါးကို လက်နဲ့ပွတ်ရင်း
 နှင်းကို ဆက်လွမ်းနေလိုက်တယ်။ နင်...ငါ့ကို ဒုက္ခပေးလွန်းပါတယ်
 နှင်းရယ်...လို့။

“ငါပြောနေတုန်းမှာ နင်ဝင်မနောက်ရဘူးနော်။ မပြောဘူး။
ကြားပြတ်မမေးရဘူး။ မပြီးခင် ထထွက်မသွားရဘူး။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်
ဘူးဆိုရင် ငါကလည်း မပြောတော့ဘူး။ နောက်မှလာပြီး နိုးကြည့်
ကြည့်ဝေရယ်...ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ မပြောပြပါဆိုလို့လည်း ငါ
မပြောတော့ဘူး”

“အေး...ဟုတ်ပြီနော် ဒါပဲ”

“နှင်းရဲ့ ဓမ္မဇနပွဲကို နင်မလာဘူးလေ။ သူငယ်ချင်းတွေစုံစုံလင်
လင် ပျော်ပျော်ပါးပါးတွေ့ကြရပေမယ့် နင်ကတော့ မပါဘူး။ ပထမ
တော့ ငါတို့က ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့ နင်မလာတာ အောက်မေ့နေတာ။

ဒါပေမယ့် မျောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ နှင်းက မပိတ်လို့ဆိုတာ ငါကြားလိုက်တယ်။ ငါ အတော်စိတ်မကောင်းဘူး”

“နှင်းက နင့်ကိုစိမ်းတယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့မှာ နင့်ကိုပြောပြ စရာအကြောင်းတွေ ရှိလာတယ်။ အခု အဲဒါကို ငါပြောပြမယ်။ တို့ရဲ့ အထက်တန်းကျောင်းကို သူပြောင်းလာတာကနေ စပြောရမှာပဲ”

“တို့ကျောင်းကို သူရောက်ရောက်ချင်းမှာ စ.ကြုံတွေ့ရတဲ့ ကျောင်းသားကနပ်ပဲတဲ့။ ငါ့ကို အဲဒီလို သူပြောပြဖူးတယ်။ သူ့စကား ရကတည်းက နင်ဟာ တော်လည်းတော်၊ ဆိုးလည်းဆိုး၊ ရဲလည်းရဲတဲ့ ကောင်ဆိုတာ သူနားလည်ခဲ့တယ်။ နင် အမျောက်အပြောင်သန်လွန်း တာကိုတွေ့တော့ သူက မေးတယ်။ အဲဒီလိုရယ်စရာတွေ Joke တွေ လုပ်လွန်းလို့ ဂျိုကာ (Joker) လို့ ခေါ်တာလားတဲ့”

“ငါက ‘မဟုတ်ဘူး၊ ဖဲချုပ်ထဲက ဂျိုကာလို နေရာတိုင်းမှာ သုံးလို့ရလို့၊ စွယ်စုံတော်လို့ ဂျိုကာခေါ်တာ’ ဆိုတော့ သူအတော် အံ့သြသွားတယ်”

“သူက သိပ်လှတယ်။ မိန်းကလေးချင်းကတောင် ငေးယူရ တယ်။ ကျောင်းသားတွေက သူ့ကို စိတ်ကူးယဉ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။ အဲဒီအထဲမှာ နင်က မပါဘူး။ အဲဒါကို သူ ကောင်းကောင်းသတိထားမိတယ်။ နောက်တော့ ငါလည်း သတိထား မိလာတယ်။ နင်နဲ့သူ့ကို ငါ ဘေးကလေ့လာနေခဲ့တယ်”

“နင်သိတဲ့အတိုင်း နှင်းရဲ့အဖေက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး

တစ်ယောက်ပေါ့။ သိပ်တော်သိပ်ထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့။ နှင်းကို လည်း သူကောင်းကောင်း ပျိုးထောင်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ တော်တဲ့နေရာမှာ သူ့အဖေကိုဖို့တဲ့ နှင်းဟာ ထက်တဲ့နေရာမှာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“သူ့ဆီကို ရည်းစားစာတွေ တအားလာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သူ...အထင်ကြီးလေးစားတဲ့ ယောက်ျားလေးဟာ မရှိသလောက်ရှားတယ်လို့ သူပြောတယ်။ ငါသိသလောက်တော့ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူ့ဆီကို ရည်းစားစာတစ်စောင် လာတယ်။ ဗျတ်ကနဲ သူဖွင့်လိုက်တာမှာ သူ့ရော ငါရော စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်။ လက်ရေးက နင့်လက်ရေး”

“နေဦး နေဦး၊ ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့၊ ငါပြောတာကိုနားထောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နင့်စာမဟုတ်ဘူး။ လက်ရေးက နင့် လက်ရေး၊ စာက သူများစာ ဖြစ်နေတာကိုး၊ သူများရည်းစားစာကို နင်က အချောကူးပေးလိုက်တာဖြစ်နေတယ်။ ငါတောင် နှင်းကိုယ်စား စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသေးတယ်။ နောက်ပိုင်းလည်း အဲဒီ လို့စာတွေ ထပ်ထပ်ရောက်လာတယ်။ လက်ရေးကတော့ နင့်လက်ရေး ဆိုတော့ လှတာပေါ့ဟာ။ အောက်က နာမည်နဲ့လက်မှတ်ကတော့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပေါ့”

“နှင်းက ပြုံးတယ်ဥျီကား။ သူ့ရဲ့အပြုံးမှာ နာကျင်မှုတစ်မျိုးပါ နေတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ နင်ကတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ တခြား ကောင်တွေက ဒီရည်းစားစာလေးကို လှအောင်ကူးပေးစမ်းပါဆိုရင်

ကူးပေးလိုက်တာပဲ။ အဲ့ဒီစာတွေဟာ နင်နဲ့နှင်းကို နီးမလို့နဲ့ ဝေးသွား
စေတာပဲလို့ ငါထင်တယ်။ နှင်းက နင့်ကို မုန်းသွားတယ်”

“ဒါပေမယ့် ခုနောက်ပိုင်းမှာ နင်နဲ့နှင်းနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံ
လာကြတယ်။ ငါ ဝမ်းသာတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာက ပေါ်လာပြန်
ရော၊ ကေခိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက နင့်ကိုကြိုက်နေသလိုပဲ။ နှင်း
ဆိုမှာ နင့်အကြောင်းတွေ လိုက်လိုက်မေးတယ်။ နှင်း သက်ပြင်းချရမှာ
ပေါ့။ သူ့မိဖွားမှာ နင့်ကို မဖိတ်တာဟာ...အင်း”

“တော်ပြီ ဂျိုကာရယ်၊ ငါလည်းဆက်မပြောတတ်တော့ဘူး”

နှင်းနဲ့ကျွန်တော် စကားတွေအများကြီးပြောကြပါသည်။ သူက
အဖြူရောင်နှင်းသီတာရီပွင့်ကို ပန်ထား၏။ ခေါင်းကလေး ဝှဲစောင်းကာ
ကျွန်တော့်ကို ပြုံးရယ်ပြသည်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းလေသည်။

မီးခိုးပွင့်တွေ မိုးလိုရွာနေသည်။ မီးခိုးပွင့်၏ရနံ့ကလည်း
ပိတောက်ပန်းရနံ့လို မွှေးမြသင်းပျံ့နေ၏။ သူနှင့်ကျွန်တော် ဆောင်စပ်
မှာ ယှဉ်တွဲကာ ထိုင်နေကြသည်။

မီးပေါ်မှာ တိမ်ပြူတွေက နူးညံ့စွာပျော့ရွေ့နေကြ၏။ အမျိုး
အမည်မသိသော ငှက်ကလေးများ ခင်မင်ဖွယ်ရာ ပျံသန်းသွားကြ၏။

လေစီးထဲမှာ နှင်း၏ နက်မှောင်သော ဆံကောသာများ လွင့်လူးနေ၏။
အနုပညာဆန်စွာ သူ သိပ်လှပါသည်။

“နှင်း”

“ဘာလဲ”

ထိုမျှအကျဉ်းတန်သော ခွန်းတုံ့ထူးသံသည် သူ့နှုတ်ခမ်းလွှာ
တို့၏ ဖန်တီးမှုအတတ်ပညာကြောင့် ရျီရီကြည်အေးနေသည်။

“နှင်း...ငါ့ကို ဂျိုကာလို့ မခေါ်နဲ့ဟာ...”

သူက နှာခေါင်းလေးရုံပြုလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်ပြီး သောင်ပြင်ပေါ်မှာ စာရေးသည်။

‘မောင်သီဟသစ်’ ဟု ကျွန်တော့်အမည်ကို ရေးခြင်းဖြစ်၏။ သီဟကို
မျဉ်းတားလိုက်ပြီး...

“သီဟလို့ ခေါ်လေ”

“အိုး...မခေါ်ပါဘူး”

သီဟကိုမျက်၊ ‘သစ်’ ကို မျဉ်းတားလိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ကိုဦးသစ်လို့ ခေါ်မလား”

“မခေါ်ပါဘူး...ဆို”

သူက ထိုသို့ပေးကမ်းကမ်းလုပ်သောအခါ ကျွန်တော်က ပညာ
ပြုရပါတော့သည်။ သစ်ကိုပါ ထပ်မျက်ပစ်လိုက်၏။

“အဲဒါဆို ဒီလိုပဲ ခေါ်ချင်တယ်ဆိုပါတော့”

မောင်သီဟသစ်ဆိုသော နာမည်မှ သီဟသစ်ကို မျက်ပစ်လိုက်
သောအခါ တစ်လုံးတည်းကျန်ခဲ့လေသည်။ သူက အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွား
၍ မျက်ခုံးလေးအတွန့်ချိုးကာ ...

“မောင်”

သူ့နှုတ်မှရွတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က အခွင့်အရေးကို လက်
လွတ်မခံဘဲ ...

“ဟေ ...”

ထိုအခါကျမှ သူ့မျက်နှာလေး ပန်းရောင်လက်သွားကာ ...

“ဟာ ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း”

ကျွန်တော့်ကော့ကို သူ့လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် တစုနီးစုနီး
ထုပ်တော့၏။ ကျွန်တော်က ကြည့်ကြည့်နူးနူး ရယ်နေရင်း ...

“နားဝင်ကိုချိုသွားတာပဲဟာ”

“တော်ပါ”

သူက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးစုစုကလေးဖြင့်မျက်စောင်းထိုး၏။

မြတ်နိုးရင်နှင့်ဖွယ်ရာကောင်းလှသော သူနှင့် သူ့အရိပ်အရောင်
များကို တဝနှင့်အမျှ ခံစားယူရင်း တစ်လောကလုံး ခရမ်းပြာသဲ့သဲ့လင်း
သည်။

“ချစ်တယ်နှင်းရယ်”

မျက်လွှာချကာ သူ ခေါင်းကလေးငဲ့သွားပါသည်။

“နှင်း”

တိုးညှင်းစွာ ကျွန်တော်ထပ်ခေါ်မိ၏။ ဆံနပ်ခွယ်ရက်မျှင်ကလေးများကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိကိုက်ထားရင်းက ကျွန်တော့်ကို သူဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်၏။ ထိုအကြည့်သည် ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ ပန်းများအားလုံး ဖျတ်ကနဲ ပြိုင်တူပွင့်လာခြင်းနှင့် ညီမျှ၏။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခါသွားမိသည်အထိ ကျွန်တော် ကြည့်နှုတ်ရဖူးပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် မည်သူ့မျှပြန်မပြောခဲ့ပါ။ နားထောင်ရသူတိုင်းကလည်း အိပ်မက်မှန်းသိကြပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဖြင့်...

ခေါင်ညိုတံ ခေါင်ခါ
မျက်နှာလွှဲဝယ်။

ပင့်သက်ထို၊တီထံ
နှုတ်ဆိတ်နေမယ်

အမြင် အကြည့်
မယူဦးမိကြောင်၊
သခင်...သိရင်မျှော်ပါတယ်။

ကျွန်တော်လို ညွှန်ကျယ်ကျယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖို့
နောက်ကျပြီးမှ သိခဲ့ရတဲ့ကိစ္စတွေဟာ လူမှန်းသိတာတည်းက စ၊ ရေရင်
ခုချိန်မှာ အများကြီးရှိခဲ့ပါပြီ။

ခုကိစ္စလည်း အသိနောက်ကျခဲ့ပါတယ်။ မနက်က မြင့်သူပြော
မှပဲ သိတော့တယ်။ မို့မို့ နေမကောင်းဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့
ကျွန်တော်မေးမနေတော့ဘူး။

နေ့လည်ကျ ငါသွားလိုက်မယ်လို့ပဲ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်
သည်။

မို့မို့အိပ်ရာထဲမှာလဲရတာ ရုပ်ရှင်တွေပြတတ်တဲ့ထဲမှာ ဝီလိန်
နေရာကနေ နာမည်ကြီးလွန်းတဲ့ 'ဒုလုံးရောဂါကြောင့်' မဟုတ်ပါဘူး။

သာမန်ရိုးရိုးဖျားတယ်။ အများက ဖြစ်စမှာ နည်းနည်းပြင်းခဲ့ပါ
တယ်။ အခုတော့ ကျသွားပါပြီ။ လူနာလည်း ထူထူထောင်ထောင်
ဖြစ်နေပါပြီ။

မို့မို့ဖျားနေချိန်မှာ ဝတ္ထုတွေထဲကလို သူတိတ်တခိုးချစ်နေရတဲ့ ချစ်သူကို တမ်းတပြီး ကယောင်ကတမ်းပြောတာမျိုး၊ ဆေးလူက ကြားသွားပြီး သက်ပြင်းကြီးချ၊ ခေါင်းညှိတ်တာမျိုး မရှိပါဘူး။

သူ့ကို အိပ်ဆေးတိုက်သိပ်ပြီး သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပါတယ်။ သူ ဖျားနေတုန်း သူ့ဆီ ကျွန်တော် မလာရကောင်းလားလို့ လည်း စိတ်ကောက်မယ် မထင်ပါဘူး။

ကျွန်တော် သူ့အိမ်ကိုရောက်တော့ သူ့အမေကို ကိုယ့်အမေလို ခါးကြားကလိုထိုးပြီးမှ သူ... မှိန်းနေတယ်ဆိုတဲ့အခန်းဆီ လျှောက်သွား လိုက်ပါတယ်။

အခန်းဝမှာ ကျွန်တော်ရပ်လိုက်တော့...

“မသော်...”

မို့မို့က စုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်။ အိပ်ပျော်ပုံတော့မရပါဘူး။ သူ့စုတင်ဆေးက ကုလားထိုင်မှာ ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်နေတဲ့ ယဉ်ယဉ်မင်းက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး အာမေဍိတ်သံပြုတယ်။

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းရှေ့မှာ လက်ညှိုးထောင်ပြီး ‘တိုးတိုး’ ဆိုတဲ့ အမူအရာလုပ်ပြလိုက်တယ်။ မို့မို့အနားကို ခြေသံမကြားအောင် ကပ်သွားလိုက်တယ်။ မျက်စိမှိတ်ပြီး မှိန်းနေတဲ့ မို့မို့ရဲ့နားရွက်ကလေးကို စိတ်ထဲကနေ ၁.၂.၃ လို့ ရေရွတ်ရင်း ဖွဖွလေးဆွဲလိုက်တယ်။

မို့မို့ တွန့်ကနဲဖြစ်သွားတယ်။ မျက်လုံးတော့ ပွင့်မလာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နှုတ်ခါးပါးပါးလေးတွေက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုံးလာတယ်။

ပြီးတော့မှ...

“ဓမ္မကောသင်”

ကျွန်တော်က ဘာသံမှပြန်မပေးဘူး၊ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ သူက

“ငါ နေမကောင်းတာကို နင် သိတောင်မသိဘူးမို့လား”

ဆိုပြီး မျက်လုံးပွင့်လာတယ်။

သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း ပြုံးနေတယ်။ မျက်နှာကလေး ချောင်ကျသွားတယ်။ အသားအရည်ကလည်း ပိုပြီးဖြူဖျော့လာသလိုပဲ။ အဝတ်အစားအသစ်တွေ လဲထားပြီး မျက်နှာမှာလည်း သနပ်ခါးပါးပါး လိမ်းထားတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

“နင် အခု ငါ့ဆီလာတာလား”

“ဟင့်အင်း...နင်တို့အဖေဆီလာတာ”

သူ အံ့သြသွားပါတယ်။

“ဟုတ်လား...ဘာကိစ္စလဲ”

“သူတို့သမီးလေး နေမကောင်းဘူးဆိုလို့”

“ဓမ္မကောသင်...ငါပြောလိုက်ရ”

သူ မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြုံးပါတယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခါ...

“ဟုတ်တယ်မို့လား၊ နင် ငါ့ဖျားနေတာကို သိတောင်မသိဘူးမို့လား”

“အေး”

“အခု...ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ”

“သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းတွေက ပြောတာ”

ယဉ်ယဉ်မင်းက ဘေးက ဝင်ထောက်ပါတယ်။

“ဟိုလေ...ရန်ခဏအထမြစ်တဲ့ နတ်ကောင်းကြီးမို့လား”

မြင့်သူကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားတယ်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငတုတ်ကြီးနတ်”

သူတို့ရယ်ကြပါတယ်။ အရယ်ဆုံးသွားတော့ ယဉ်ယဉ်မင်းက ထပ်မေးတယ်။

“နတ်ဆိုးတွေက ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ပြောတယ်။ နတ်ကောင်းက အရင်ပြောတာ။ ဂျီကာတဲ့။ မင်းကောင်းမှုတစ်ခု လုပ်ခွင့်ရတယ်တဲ့။ လူမမာတစ်ယောက်ကို သွား အားပေးရမယ်တဲ့ ငါဝမ်းသာသွားတယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“အဲဒီမှာပဲ နတ်ဆိုးက ဝင်ပြောတယ်။ ဆိုးတာကတော့ အဲဒီ လူမမာက မင်းနဲ့သိပ်ခင်တဲ့ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းမလေး မို့မို့ပဲတဲ့။ ငါဝမ်းနည်းသွားတယ်”

“အောင်မယ်...အောင်မယ်”

“အဲဒီမှာ နတ်ကောင်းက ပြန်ပြောတယ်။ ကောင်းတာကတော့ သူ သက်သာနေပါပြီ။ ဧရာဂါပျောက်သွားပါပြီတဲ့...။ ငါ ဝမ်းသာ

သွားတယ်”

“ဒါပေါ့လေ...ဒါပေါ့”

“နတ်ဆိုးက ဝင်ပြောတယ်။ ဆိုးတာက အဲဒီကောင်မလေးက
ဖျားတာဆိုတော့ ရေမချိုး မိုးမချိုးနဲ့တဲ့၊ ငါဝမ်းနည်းသွားတယ်”

“အောင်မာ”

“မိ...ခစ်...ခစ်”

မို့မို့က မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ယဉ်ယဉ်မင်းက ရယ်ပါတယ်။

“အဲဒီမှာ နတ်ကောင်းက ဝင်ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကောင်းပါတယ်တဲ့။ ကောင်မလေးက မျက်နှာသစ်၊ ရေပက်တိုက်၊
အဝတ်အစားလဲထားတယ်တဲ့။ သနပ်ခါးလည်းလိမ်းထားတယ်။ မင်း
ဆွဲရမယ့် နားရွက်ကလေးက သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပါတဲ့။ ငါ ဝမ်းသာ
သွားတယ်”

“လာ...လာချည်လေး...တော်ပါ”

“နတ်ဆိုးက ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား”

“ဟ...တယ်နေမလဲ၊ ပြောတာပေါ့”

“ဘာပြောလဲ”

“အစွယ်ကားကား... အသံထဲထဲကြီးနဲ့၊ ဒါဖြင့် ငါလည်း
အဲဒီနားရွက်ကို လိုက်ဆွဲမယ်တဲ့”

“အခု”

မို့မို့လန့်သွားလို့ ကျွန်တော်နဲ့ ယဉ်ယဉ်မင်းမှာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး

ဟားနေရပါတယ်။

“ဂျီကာဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ဟာ...”

“ဘာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အံ့အံ့မော့မော့ကြည့်ပါ
တယ်။

“ပေါက်ကရတော့ တကယ်ပြောတာပဲ”

“အားလေ...စ်ပဲ”

ကျွန်တော်က မိုးမိုးအား၊ ကုတင်စောင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။
မိုးမိုးက လှဲနေရက ထတယ်။ ကျွန်တော် ကမ်းပေးတဲ့လက်ကို
လှမ်းဆွဲပြီး သူထိုင်တယ်။

“ငါဟာ...နင့်ကို သတိရတယ်ဟာ၊ မအားတာနဲ့”

အဲဒီလို အစချီပြီး တောင်စဉ်ရေမရတွေ ကျွန်တော်လျှောက်
ပြောဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ သူကလည်း မယုံဖို့ အသင့်ပြင်လိုက်တယ်။
အဲ...အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဟာ...ကိုသီဟရောက်နေတာကိုး”

အခန်းထဲကို ကေခိုင်ရောက်လာပါ တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လို့
ဝမ်းသာအားရပြောတယ်။ မိုးမိုးနဲ့ယဉ်ယဉ်မင်းက ကေခိုင်ကို ဆီးကြို
ကြတယ်။

သူတို့ချင်း နှင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြပုံရတယ်။ မိုးမိုး
လက်ဖျားလေးတွေကို ကေခိုင်က ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်ပြီး...

“နို့နို့ ငနကောင်းသွားပြီပဲ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်...ကောင်းပြီ။ ငနကောင်းတော့မှပဲ လူမမာမေးတဲ့ ဧည့်သည်အသစ် ရောက်နေတယ်လေ...သေသွားရင် သူ...နာရေးကြော်ငြာပဲမိမှာ...”

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ကော့ခိုင်က ရယ်တယ်။ ယဉ်ယဉ်မင်းက

“ကော့ခိုင်တစ်ယောက်ထဲလား။ နှင်း မပါဘူးလား”

“နှင်းပါမလာဘူး။ အခု နှင်းတို့အိမ်က ပြန်လာတာ”

“တွေ့ခဲ့လား”

“အင်း...သူ နည်းနည်းစိတ်ညစ်နေတယ်”

ယဉ်ယဉ်မင်းက ကော့ခိုင်ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကော့ခိုင်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ယဉ်ယဉ်မင်းဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

“ငါလေ...အဖျားရှိနေတော့ သိပ်တက်တုန်းက တအားအားငယ်တာပဲ...သိလား”

နို့နို့က ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်။ နို့နို့က အားငယ်တတ်ပါတယ်။ ခု...သူပြောတဲ့စကားကလည်း သေချာမှာပါ။

နေကပ်တက်မှာ ကော့ခိုင်က ယဉ်ယဉ်မင်းကို စကားတီးတိုးဆိုနေတယ်။ ယဉ်ယဉ်မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေမှာ အုံ့သြဟန်ကလေးတွေ ဖြတ်ပြေးနေတယ်။ နို့နို့ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

“အဲဒီတုန်းက သားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

“ရှိတော့ ရှိကြတာပေါ့ဟ၊ ဒါပေမယ့် အားငယ်တာက ငယ်တာပဲ”

အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထေ့ရာ လေးပါးစကားတွေ လျှောက်ပြောနေလိုက်ကြတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ပန်းပေါ် လက်တစ်ဖက်ကျလာပြီး...

“ကိုသီဟ...ကေခိုင် ပြန်တော့မယ်”

“ပြန်တော့မလား”

“အင်း...လိုက်ပို့ ကိုသီဟရယ်...နော်”

“ကေခိုင်တို့အိမ်ရောက်ရင် ဘာကျွေးမလဲ”

“အရီးတောင်းလက်ဖက်”

“အိုကေ...လာ...သွားကြမယ်”

ချက်ချင်းထလိုက်တော့ မို့မို့နဲ့ ယဉ်ယဉ်မင်းက ဘုကြည့် ကြည့်ပြီး ပြိုင်တူအော်တယ်။

“သောက်ဝတ်”

သူတို့ဘာပြောပြော၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကေခိုင်နဲ့အတူ လမ်း ပေါ်ရောက်သွားပါတယ်။ လမ်းမှာ ကေခိုင်က ကျွန်တော့်ကို စကား တစ်ခွန်းပြောတယ်။

“နှင်း စေ့စပ်တော့မယ်”

နံရံပေါ်က ကောက်ကြောင်းရုပ်ပုံကို အချိန်အတော်ကြာတဲ့
အထိ ကျွန်တော် တေးကြည့်နေမိတယ်။

တစ်ကြောင်းမျဉ်းပန်းချီပါ။ အနက်ရောင်တစ်လိုင်းထဲနဲ့ ဆွဲထား
ပါတယ်။ ပန်းချီကားမှာ လမင်းနဲ့ခြင်္သေ့ ပါတယ်။

ည...ကောင်းကင်ပေါ်မှာ လမင်းကသာနေတယ်။ လမင်း
အပါးမှာ ကြယ်ပြောက်ကလေးတွေကလည်း လင်းမှုန်ပိုးဝါးလို့။

လမင်းရဲ့ မျက်မှောက်ကို ပေါ်လွင်အောင် ဆွဲထားတယ်။

မြေပေါ်မှာ... ခြင်္သေ့ရိုင်းတစ်ကောင်က လမင်းကို ဆွေးမြဲညှိ
မြဲညှိ မော့ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက တောက်ဝင်းနေပြီး
သူ့ခံတွင်းကို ဟာထားတယ်။ ညာတက်လက်ဟာ လမင်းကို လှမ်းပုတ်ချ

တော့မလို အားမလိုအားမရ မြောက်ရွယ်ထားတယ်။

ပန်းချီကားကတော့ ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော့်အခန်းနဲ့ရုံမှာ ကျွန်တော်
ပဲ ဆွဲထားခဲ့တာပါ။

ခြင်္သေ့ရိုင်းက လမင်းကို ဘာကြောင့်လွှမ်းမနေတာလဲ။ လမင်း
ကရော သူ့အလင်းတန်းတွေနဲ့ ခြင်္သေ့ကို ဘာပြန်ပြောသလဲ။ စားပွဲ
ပေါ်က မင်အိုးနဲ့ နံရံပန်းချီကို ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်တယ်။

“ခွမ်း”

မင်အိုးကွဲသွားပြီး အစိမ်းရောင်မင်တွေ စီးပြိုကာ သွယ်တန်းကျ
လာတယ်။ ကြည့်နေရင်း ရုပ်ပုံထဲက လမင်းနဲ့ခြင်္သေ့ဟာ အစိမ်းရောင်
ကြိုးတွေနဲ့ တွယ်ဆက်သွားတယ်။ နှင်းရယ်...

နင်နဲ့ငါလည်း ဆွဲဒီလို အစိမ်းရောင်ကြိုးတွေနဲ့ ချည်နှောင်မိခဲ့
ကြတာများလား...ခုတော့.....

သင့်တော်မယ်ထင်တာတွေ မှာလိုက်တယ်။ စားပွဲထိုး ပြန်
ထွက်သွားတော့ ထိုင်ခုံမှာ နေသားတကျပြင်ထိုင်ရင်း ဆိုင်ပတ်ပတ်
လည်ကာ နံရံကပ်ပိုစတာတွေကို လိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ပူလှောင်နေတယ်။ ပြတင်းပေါက်က ဖွင့်
ထားပေးမယ့် လေမတိုတော့။ မူးယစ်စပြုနေသူတို့ရဲ့ အုတ်အုတ်ကျက်
ကျက် စကားသံတွေဟာ နားထဲကို လုံးဝထွေးပြီး ဝင်လာတယ်။ မသိ
မသာ ခေါင်းယမ်းပြီး အဲဒီစကားသံတွေကို အာရုံထဲက ဖယ်ထုတ်
လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ရှေ့ကစားပွဲမှာ ကျွန်တော်မှာထားတဲ့ အရက်နဲ့
အမြည်းရောက်လာပါပြီ။ ဖန်ခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ဖန်ခွက်ထဲကို

အရက်လောင်းထည့်ရင်း မနက်ကမြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်နေမိ
တယ်။ နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးတော့လည်း ပြုံးဖြစ်တယ်။

မနက်က...အင်းလျားမြိုင်ဘက်မှာပါ။ လမ်းထစ်ခုထဲကို ကျွန်
တော်ကအဝင်၊ လမ်းထဲက ကိုယ်ပိုင်ကားလှလှလေးက အထွက်
ဆုံမိကြပါတယ်။ မတိုက်မိပါဘူး။

ဒါပေမယ့်...ကျွန်တော်ရော ကားလေးပါ တုန့်ရပ်သွားတယ်။
ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာပုံရတဲ့ သူဌေးမင်းက ကျွန်တော်ကို
'သွား' ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ လက်ယပ်ပြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း 'သူတို့
အရင်သွားပါ' ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ လွတ်အောင်ရှောင်ပြီး လမ်းဆေးကို ကပ်ပေး
ပါတယ်။

ရောဟဒိဆင် A.I.D.S ဖြစ်တာစ ဥပဓိရုပ်မျိုးရှိတဲ့သူဌေးမင်း
က ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့ကားကို ဆက်မောင်းပါတယ်။
သူဌေးမင်းက ကျွန်တော်တို့ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးမှာပါ။

သူ့နံ့သားမှာ...

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း နှင်းဆီဖြူ ထိုင်နေပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီသူဌေးမင်းဟာ နှင်းနဲ့
စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အခုမှ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာတာဆိုတဲ့
ပါရဂူတဲ့ တစ်ခုအတွက် စာတမ်းရေးနေတယ်ဆိုတဲ့...ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှန်း
ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။ (ကျွန်တော် မမီလိုက်၊ မမြင်ဖူးလိုက်တဲ့
'လူရည်ချွန်' ဆိုတဲ့ နို့မှုန့်တူးကြီးကိုလည်း မြဲပြဲသတိရမိပါတယ်)

နှင်းကတော့ နှုတ်ခမ်းတောင်းတောင်းနေပြီး ကားအပြင်ကို ဆေးနေ
ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြုံးမိတယ်။ ကားက ကျွန်တော့်နံဘေးက
ဖြတ်သွားမှာ ခါးကလေးကိုင်းပြီး အလေးပြုလိုက်ရင် တောင်းမလားလို့
စဉ်းစားဖြစ်ပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။

နှင်းနဲ့အတူ ပါသွားတဲ့ သူ့ဌေးမင်းဟာ နှင်းပေးပေးရဲ့အတော်ဆုံး
တပည့်လို့လည်း ကြားရပါတယ်။ အတော်ဆုံးတပည့်မို့လို့ သမီးတော်
နဲ့ ကြောင်းလမ်းတဲ့ နှင်းရဲ့ဖေဖေဟာ ရှေးတုန်းက ဒီသားပါမောက္ခ
ဆရာကြီးနဲ့ တူနေပါတယ်။

ဒီလိုမှန်းသိရင် အစောကြီးကတည်းက ခေါင်းပေါင်းနဲ့
တောင်ရှည်ပုဆိုးနဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကိုင်းပြီး ကျွန်တော် သူ့ဆီ
တပည့်သွားခံပါသေးတယ်။

ခုတော့.....နောက်ကျသွားတယ်။

ဖန်ခွက်ထဲက အရက်ကို မျှော်ရည်နဲ့ ထပ်ရောလိုက်တယ်။
နောက်တော့ မသောက်ဖြစ်သေးဘဲ ကုလားထိုင်မှာ ကျောနှိလိုက်ပြီး
ဆိုင်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်တယ်။

ညဟာ အရက်မူးနေတယ်။ အလွမ်းဆိုတဲ့အရာက ကျွန်တော့်
ရင်ထဲကို ပရမ်းပတာလမ်းလျှောက်ဝင်လာတယ်။ မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး ခေါင်း
ခါပစ်လိုက်တယ်။ သွားစမ်းပါ။

ကျွန်တော့်စားဖွဲ့မှာ လူတစ်ယောက်လာထိုင်တယ်။ သူ့ဘာသာ

မှာသောက်တယ်။ ရေချိန်ကိုက်လာတော့ လျှာလေးအာလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှန်းမသိတာတွေ လာပြောနေတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်လာတယ်။ တစ်ခါမှာတော့...

“ညီလေး...ဟိုထောင့်မှာ ထိုင်သောက်နေတဲ့ ကောင်လေးကို သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါ အသည်းကွဲသမားလေးတွေ၊ ဟား...ဟား”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဆက်ကြည့်နေတော့ သူက...

“အဲဒီကောင်လေးရဲ့ရည်းစားက ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိပါဘူး ကွာ၊ သူကတော့ အသည်းကြီးဟက်တက်ကွဲပြီး အရက်လာသောက် နေတာပဲ ဟား...ဟား”

ကျွန်တော် သူ့ဆီကအကြည့်ကို တခြားပြန်လွှဲပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါကို ရယ်စရာလို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ သူ ဘာကြောင့် ရယ်နေ ရတာလဲ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားရုံပေမီတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့က ပုဂ္ဂိုလ် ကတော့ ငြောက်အက်အက်နဲ့ ရယ်နေဆဲပဲ။

ဆိုင်ထဲမှာ အချိန်တွေ ထပ်ကြာသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့က လူထရပ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဒယ်ဒယ်နဲ့ ပြန်ထွက် သွားတယ်။

ကျွန်တော် ဝေးကြည့်ကျန်ရစ်တယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက အသည်းကွဲသမားဆီ-

ရောက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာကြီး နီရဲနေပြီ။ သောက်မြို့သောက်ဆဲပဲ။ ဒါ...သူ့ခံစားချက်အရပေါ့လေ။ သူ့မှာ ခံစားခွင့်ရှိပါတယ်။ မိမိမ်းကား ကြီးရဲ့ မာယာရှင်ကြီးရဲ့...တာညာနဲ့ အော်နေလို့လည်း ရပါတယ်။ နာမည်အော်ခေါ်ပြီး လွမ်းဆွတ်နေလို့လည်း ရပါတယ်။

အဲဒါတွေအားလုံးအတွက် သူ့မှာ အခွင့်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ကသာ ဘာမှမဟုတ်...

စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော် ရင်နာလာတယ်။

နောက်တော့လည်း ထိုင်ရာက ထလိုက်မိတော့တယ်။ ကောင်တာမှာ ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ မထွက်ခင်မှာတော့ အသည်းကွဲသမားနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားလို့ (နည်းနည်းလည်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး သနားမိလာတာနဲ့) ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“တစ်ယောက်ထဲလား”

အသည်းကွဲ သမားက အားယူပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့...တစ်ယောက်ထဲပဲ ကိုသီဟသစ် သွားတော့ မလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်က ရောက်နေတာကြာပြီ...ကဲ... သွားတော့မယ် ကိုထူးမြတ်ကျော်ခေါင်...”

အဲဒီညက အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ငွေမင်းက ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်ကို ကားနဲ့တိုက်မိတယ်တဲ့။ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်

ရောက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာကြီး နီရဲနေပြီ။ သောက်မြို့သောက်ဆဲပဲ။ ဒါ...သူ့ခံစားချက်အရပေါ့လေ။ သူ့မှာ ခံစားခွင့်ရှိပါတယ်။ မိမိမ်းကား ကြီးရဲ့ မာယာရှင်ကြီးရဲ့...တာညာနဲ့ အော်နေလို့လည်း ရပါတယ်။ နာမည်အော်ခေါ်ပြီး လွမ်းဆွတ်နေလို့လည်း ရပါတယ်။

အဲဒါတွေအားလုံးအတွက် သူ့မှာ အခွင့်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ကသာ ဘာမှမဟုတ်...

စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော် ရင်နာလာတယ်။

နောက်တော့လည်း ထိုင်ရာက ထလိုက်မိတော့တယ်။ ကောင်တာမှာ ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ မထွက်ခင်မှာတော့ အသည်းကွဲသမားနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားလို့ (နည်းနည်းလည်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး သနားမိလာတာနဲ့) ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“တစ်ယောက်ထဲလား”

အသည်းကွဲ သမားက အားယူပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့...တစ်ယောက်ထဲပဲ ကိုသီဟသစ် သွားတော့ မလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်က ရောက်နေတာကြာပြီ...ကဲ... သွားတော့မယ် ကိုထူးမြတ်ကျော်ခေါင်...”

အဲဒီညက အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ငွေမင်းက ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်ကို ကားနဲ့တိုက်မိတယ်တဲ့။ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်

ဆာပြီး သူဌေးမင်းကို ရဲက ဖမ်းသွားတယ်။ နှင်းက ကျွန်တော်နဲ့ ညားသွားတယ်တဲ့။

အခုတော့လည်း မွန်းတည့်ချိန်တွေကတောင် ဓါတိုင်းထက် ပိုပြီး ပူလောင်နေသလိုပါပဲ။

လမ်းတကာလျှောက်သွားပြီး စကားပြောဖော်မဲ့နေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ။

အင်မတန် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်မိတဲ့အချိန်တွေမှာ လမ်းတကာ လျှောက်သွားနေလိုက်တယ်။

ဖျက်မရတဲ့ ရင်ထဲက နာမည်လေးတစ်လုံးအတွက် ဘဝရဲ့ ကျောခွံကြီး ပတ်ကြားအက်သွားရတဲ့ နေ့ရက်တွေပါပဲ။

ညနေဘက်တွေ အင်းလျားကန်မှာသွားထိုင်တယ်။ ရေလှိုင်းတွေက ဘောင်ဘင်လှုပ်ခတ် ငှက်တွေက ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် အိပ်တန်းပြန်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ မလှုပ်မယှက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

တစ်ညနေ...

လေကတဖြူးဖြူး...

လမ်းတကာက ပြန်လာတဲ့ မြေလှမ်းတွေ အင်းလျားကန်ဆီ
ကွေ့တက်လိုက်တယ်။ အင်းလျားရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာတဲ့
လေပြည်ဟာ အေးမြချိဉ်းနေပါတယ်။

မညပ်ဖြစ်လို့ ရှည်လျားနေတဲ့ဆံပင်ဟာ လေစီးထဲမှာ
တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခါနေခဲ့။

ရေပြင်ဆီလှမ်းကြည့်တော့ လွှမ်းငွေ့တွေညှို...လို့။

အင်းလျားမှာ ပန်းတွေဝေဖူးသလို အင်းလျားမှာ ပန်းတွေကြွ
ဖူးတယ်။ နှစ်တွေ လတွေ တယ်လောက်ပြောင်းပြောင်း... လူငယ်

ပေါင်းများစွာကတော့ အင်းလျားကန်စောင်းမှာ လမ်းလျှောက်ခဲ့ဖူး
တယ်။ ချစ်သူတွေလည်း ပါမယ်၊ လွမ်းသူတွေလည်း ပါမယ်။

ဂျာကင်အိတ်ထဲ လက်နှိတ်၊ ခေါင်းငိုက်ခိုက်ချပြီး ဆက်
လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ထိုင်နေကျ ကမ်းစပ်နေရာလေးကိုရောက်တော့...
ပထမတွေ့လိုက်ရတာက နီညိုရောင်စက်တီးကလေး၊ ဒုတိယ တွေ့
လိုက်ရတာကတော့...

“ဟင်”

အထပ်ထပ်အခါခါ မြင်ယောင်နေမိကျ ရုပ်လွှာလေးမို့လို့။
ကျွန်တော် မမှားဘူးထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်မြေလှမ်းတွေ ဘုန့်ရပ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
ဘုန့်ဘုန့်ခါခါ ဖြစ်သွားမိတယ်။

နှင်း...

လွမ်းနေရတဲ့ နှင်း...

ကျွန်တော်ထိုင်နေကျ ကန်ရေပြင်အစပ်ကလေးမှာ လှပတော့
ရှင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေပါတယ်။
ဒူးနှစ်ဖက်က လက်နဲ့ပိုက်ပြီး ဟိုးအဝေးကြီးကို ငေးနေတယ်။

ကျွန်တော် အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှုလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးထားတဲ့ သူ့ကို မယုံရဲရဲ လွမ်းမျှော်
ကြည့်မိတယ်။ ကံကြမ္မာရဲ့ လိမ့်နေတဲ့ အဲဒါတုံးကလေးကို မျက်လုံး

အစုံ တဒန်းဒုန်းနဲ့ လိုက်ကြည့်ရသလိုပါပဲ။

နှင်း...သူတစ်ယောက်ထဲလား၊ ခါတိုင်းနေတွေ ဒီနေရာမှာ မတွေ့မိဘူး။ ဒီနေ့ ဘာသာလုပ်တာလဲ။ ကျွန်တော် ထိုင်နေကျနေရာ ဆိုတာ သူမထိဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် သိလို့လား။

သူ့ဆီသွားမလား၊ လှည့်ပြန်မလား။

ကျွန်တော် ရပ်စဉ်းစားနေတယ်။

ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေက ကျွန်တော့်စိတ်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ် ကို စောင့်နေကြတယ်။

ကျွန်တော့် အသက်ရှူသံတွေ မြန်လာတယ်။

ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ပြီး လေးစီးတစ်ချက်ရဲ့ ညည်း တွားသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။

ပန်းတွေ...ပန်းတွေ။

မြေပေါ်ကို ဆင်းမှာလား။ မိုးပေါ်ကို တက်မှာလား၊ ခွဲခြား မရနိုင်လောက်တဲ့ ရုန်းခတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ကိုင်းဖျားမှာ ယိမ်းထိုး ပွင့်စေကြရဲ့...။

နှင်း...လို့ တိုးတိုးလေး လှမ်းခေါ်လိုက်ရင်ကောင်းမလား။

ဟင့်အင်း...သူ လှည့်ပြန်သွားလိမ့်မယ်။

ဒါမှမဟုတ် မကြားချင်ယောင် ဆောင်လိမ့်မယ်။

ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ သူ့ဆီလျှောက် သွားပြီး မျိုသိပ်ထားရတဲ့စကားတွေကို ဖွင့်အော်ပြောပစ်လိုက်မလား။

နှင်း...

သူ ဘာတွေထွေးနေသလဲ။

နှင်း...ငါ့ကို စကားပြောမလား။

နှင်း...ငါ့ကို နားလည်ပါကွယ်။

နှင်း...နင့်ကို ငါလွမ်းတယ်။

နှင်း နင့်ကိုငါ မချစ်ချင်တော့ဘူး။

နှင်းမေ့...

အဲဒီလို ကျွန်တော် ဝေဝါးရှုပ်ထွေးနေချိန်မှာပဲ...

သူ...ထိုင်ရာကနေ ကျွန်တော့်ကို ဆက်တစ်ခု လှည့်ကြည့်ပါ
တယ်။

“.....”

သူ့မျက်လုံးကလေးတွေက ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှာ စိုက်
ကျနေတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာလည်း အရိပ်အရောင်တွေ အမျိုးမျိုး
ရိဝေလို့။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝေးကြည့်နေမိကြတယ်။ နှစ်
ယောက်လုံး ဒီအတိုင်းပဲ။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တွေလို ငြိမ်သက်နေတယ်။

ခဏကြာတော့မှ သူ့မျက်နှာကို ပြန်လွှဲသွားတယ်။

မူလအနေအထားအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးထိုင်ပြီး
အဝေးကို ဝေးနေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အသားတွေ ပူလာတယ်။
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘာဆိုးဖြတ်မျက်နှာမှ မပေးရသေးဘဲ သူ့အနီး

ကို လျှောက်သွားလိုက်မိတယ်။ သူ့နံ့ဆားမှာ ရပ်တယ်။ သူ့က
ငြိမ်သက်နေဆဲ။ ကျွန်တော်လည်း မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်...။

နောက်တော့...ကျွန်တော်...

သူ့အနီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူ့နဲ့ ကျွန်တော်ကြားမှာ
တစ်တောင်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ခြားပါတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသလိုပဲ။

သူ့အပါးမှာ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ဝင်ထိုင်ရင်း သွေးကြောတွေ
တဖျင်းဖျင်းဖြစ်နေတယ်။

သူ့ဘက်ကတော့ ထူးခြားတဲ့လှုပ်ရှားမှုဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒူးနဲ့
လက်ပေါ် ခေါင်းမွှေးတင်ရင်း ဘာရယ်မသိတဲ့အရပ်ကို သိရှိမျှော်ငေး
နေတယ်။

ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်သေးဘူး။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုပဲ
အသံမထွက်အောင် မျှင်းချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာစကားတွေပြောရင်ကောင်းမလဲ။ သူ့ကို
ငေးကြည့်နေလိုက်တယ်။ အနီးကပ်မြင်နေရတဲ့ သူ့ရဲ့ရွှေမျက်နှာလေး
ဟာ သိပ်လှတာပဲ။ အဲဒီအလှကို မပိုင်ပန်းကြည့်သလို ကြည့်ရတာ
ရင်ထဲမှာ နာတယ်။

လေပြည်လေညှင်းက သူ့ဆံနွယ်မျှင်ကလေးတွေကို တိုက်ခတ်
ဆော့ကစားနေတယ်။ သူ့ရဲ့စင်းကော့တဲ့ မျက်တောင်ဖျားမှာ မှော်
ဆန်တဲ့အတတ်ပညာတွေ ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်သင်းရနံ့လေးဟာ

ကျွန်တော့်ဆီ ပျံ့မွှေးမမျှပါလာတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာကိုက
ပျိုငှက်လှပတဲ့ ကျောတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရသလိုပဲ။

ကြေကွဲခဲ့ရတဲ့ ညနေပါပဲ...နှင်းရယ်။

သူက အဝေးကို ငေးကြည့်နေရာကနေ ခရိုင်ပေါ်ကိုလျှောက်
ကြည့်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်က အဝေးကို ငေးသွားရပြန်
တာပေါ့။

ကောင်းကင်မှာတိမ်တွေက ပြိုပြောညှိလက်နေကြပါရဲ့။ ငှက်
တွေက နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နဲ့ မညီမညာ ပျံသန်းသွားကြပြီ။

ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းကိုခါလိုက်တယ်။

သူ့ရော ကျွန်တော်ရော...ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြပါဘူး။
တကယ်ဆို (အနိမ့်ဆုံးအဆင့်) သူငယ်ချင်းတွေ အနေအထားအရ
တောင် ပြောစရာစကားတွေ ကျွန်တော်တို့မှာ များလှပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်
တွေကို မိနိုင်းတဲ့စကားလုံးမရှိလို့ မပြောတော့တာပါ။ ကျွန်တော်
ပြောချင်တာတွေက ဘာသာစကားနဲ့ တိုင်းတာဖော်ပြလို့ မရလောက်
အောင် ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းလှပါတယ်။

သူကတော့ ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်
မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချင်စိတ်မရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ...ကျွန်တော့်နှလုံးသားက အာရုံတစ်ခုကို အလို
အလျှောက်ရလိုက်တယ်။

ရေပြင်ထဲကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။

“အို...”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်။ တဖြိုင်နက်တည်း ဝမ်းလည်း နည်းသွားတယ်။ နှင်းရယ်...

နှင်းဟာ ရေပြင်ထဲကနေ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။

ဝမ်းမြောက်ခြောက်ခြားဖွယ်ရာ အကြည့်ဖြစ်သလို ကြည့်နူး ရင်ကွဲဖွယ်ရာအကြည့်လည်း ဖြစ်နေတယ်။

သူ...ကျွန်တော့်ကို မျက်တောင်မခတ်တဲ့ စိုက်ကြည့်နေပါ တယ်။ တရွက်မတ်မတ်၊ တနင့်သည်းသည်းကို ကြည့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဆောက်နှုတ်ခမ်းကို ပိတ်ကိတ်ထားရင်း သူ့ကို သူ့လိုပဲ ပြန်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

အကြည့်က ရှည်ကြာလှပါတယ်။

ဘယ်သူကမှ မျက်လုံးမလွဲကြပါဘူး။ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော် တို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့စကားတွေဟာ အဲဒီမျက်လုံးတွေထဲမှာ ပါလာ ပါတယ်။

အတော်ကြာမှ ဆံနွယ်ခက်တွေကို ဆတ်ကနဲ ခေါင်းမော့လှန် တပ်ရင်း နှင်းမျက်နှာလွှဲသွားပါတယ်။

ရေထဲကို မြေစိုင်းခဲတစ်ခဲပစ်ချလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားပါ တော့တယ်။

ကျွန်တော်က ကန်စပ်မှာပဲ အသက်မဲ့သလို ကျန်ရစ်ခဲ့ပါရဲ့။

ခဲကျသွားတဲ့ရေပြင်ဟာ လှိုင်းဂယက်တွေ ပွက်ပွက်ထရစ်တယ်။ ရေပြင်မှာ လှိုင်းဂယက်တွေ ခြေလျော့ပြန်ခင်သွားတဲ့အချိန်အထိ ကျွန်တော် ဆက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ရေပြင်ဟာ တစစနဲ့ ငြိမ်သက်ခဲ့ပါပြီ။ ဇောဇောက ဒီရေပြင်မှာ မျက်နှာနှစ်စုံ၊ မျက်လုံးနှစ်စုံ စကားဆိုရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ ဒီရေပြင်ပေါ်မှာ သူ့တစ်မျက်နှာမရှိတော့ဘူး။

ရေပြင်ပေါ်မှာ...

ပျော့ပျောင်းတင်းမ့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာပဲ အထီးကျန်စွာ နေရစ်ခဲ့။

“ကျွန်သူတို့ထာ

ဝါ့သမိုင်းမှာ

အပြစ်ကောင်းအလုံအတံ့လက်ပံဖြစ်တယ်။”

ငြိမ်းချမ်းလျှေ...

လွတ်လပ်ရေး...

သူ့လက်ကလေးဖွဲ့ပေးရင်

...ယူချင်တယ် ”

စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်စောင့်နေတဲ့ စာအိတ်ကလေးကို ကြည့်
 ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လင်းသလိုမှောင်သလိုဖြစ်နေတယ်။ စားပွဲဆီ
 နီးသထက်နီးအောင် ပြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်သွားရင်း ဓားသွား
 တစ်လက်ထဲ ထိုးဝင်နေရသလိုမျိုး (တတိတိတိုးဝင်နေရသလိုမျိုး)
 လည်း ခံစားရတယ်။

စာအိတ်ပေါ်က မိန်းကလေးလက်ရေးလှလှလေးတွေကြောင့်
 ပါ။ စာက စာတိုက်ကလာတဲ့စာပါ။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော့်
 နာမည်နဲ့ လိပ်စာကို ရေးထားပါတယ်။ အဲဒီလက်ရေးကို ကျွန်တော်

သိပါတယ်။ နတ်သမီးလက်ရေးလို ရိုးကျူးနောက်ပြောင်ဖူးတဲ့ လက်
ရေးကလေးတွေပါ။

နှင်းရဲ့လက်ရေးပါ။

ကျွန်တော်...တစ်ယောက်တည်း အလွှာလိုက် အထပ်လိုက်
ကွဲကျနေသလိုပါပဲ။

စားပွဲရှေ့မှာ ကျွန်တော်ရပ်တယ်။

ကျွန်တော်က စာအိတ်ကလေးကို ကြည့်သလို စာအိတ်
ကလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။

စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေးစာလုံးကလေးတွေက ကြယ်တာရာ
တွေလို မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ် ကိုယ်ထင်ပြနေကြတယ်။

ကျွန်တော့် မျက်လုံးအစုံကို တင်းတင်းဖိမှိတ်လိုက်ပြီးမှ
ပြန်ဖွင့်တယ်။ စိတ်ကို ဆွဲယူတယ်။ စာအိတ်ထဲမှာ 'စာ'မဟုတ်ဘဲ
'ကဒ်ပြား' တစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အထိအတွေ့အရ သိလိုက်တယ်။

စိတ်ထဲမှာ ဒိန်းကနဲ ပေါက်ကွဲထွက်သွားတယ်။

သူ...စေ့စပ်ပွဲဖိတ်စာ...

ဖျတ်ကနဲထွေးလိုက်မိတာနဲ့အမျှ ရင်ခွင်ထဲကို အနုမြူမီးပွား
တွေ ဖြာကျလာတယ်။

တောက်...တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသေးတယ်။

အဲဒီအပြုံးနဲ့အတူပဲစာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

ရပါတယ်နှင်းရယ်။ ငါ့ခနိင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားမှာပါ။

ဗာဏရောမင်းဝေ

စာအိတ်ထဲကနေ ကာဒ်ပြားတစ်ခုထွက်လာတယ်။ ထင်တဲ့ အတိုင်း ပီတိစာကာဒ်ပြားပါပဲ။ ဒါပေမယ့်...

“.....”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပိုင်းသွားရပါတော့တယ်။

မင်း နှင်းကိုချစ်နေတာ ငါသိတယ်။

နှင်းကလည်း မင်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်စိမ်းစိမ်းကလေး
ရှိတယ်လို့ ငါထင်တယ်။

အခု...နှင်း စေ့စပ်တော့မယ်...မင်း ဘာလုပ်မလဲ။

ဂျီကာ...တခြားလူတွေကို မင်းဖုံးကွယ်ထားလို့ရရင် ရမယ်။

ငါ့ကိုတော့ မရနိုင်ပါဘူး။

ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက မင်းနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး နေလာ
ခဲ့တဲ့ ကောင်မပါ။ မင်းအကြောင်းကိုလည်း ငါအသိဆုံးပဲ။

အံ့ဩတာက မင်းနဲ့ နှင်းရဲ့သံယောဇဉ်ပဲ။

ဟုတ်တယ်ဂျီကာ၊ အဲဒီအချက်ကလည်း သိပ်အံ့ဩစရာ

ကောင်းနေတယ်။

နှင်းက မင်းကို သံဃောစဉ်ရှိတယ်။ သူ့ဘက်က မင်းအပေါ်မှာ ဖြစ်တဲ့ သံဃောစဉ်ကလည်း ပဟောဋ္ဌိဆန်လွန်းလှတယ်။

မင်းကို သူ အထင်ကြီးတယ်။ အသိအမှတ်ပြုတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ မင်းကိုသူ အသိအမှတ်မပြုချင်ဘူး။ ငြင်းပယ်ချင်တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ မင်းအပေါ်မှာ သူ့စိတ်ဝင်စားမှု စ.ခဲ့တယ်။

မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ထက်တယ်၊ စာဖတ်တယ်၊ ရုပ်ရည်တင့်တယ်တယ်။

မင်းတို့နှစ်ယောက်သာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရင် သိပ်လိုက်ဖက်ညီနိုင်တယ်။

တို့ သူငယ်ချင်းအားလုံး စဉ်းစားမိတယ်။ ဘေးကနေ အားမလိုအားမရနဲ့ ဝင်တွန်းဖို့၊ ဝင်လှော်ဖို့ဆိုတာကလည်း မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးက ကိုယ့်အတွေးအခေါ်လေးတွေနဲ့ ကိုယ်ဆိုတာတို့အတွက် ခက်နေတယ်။ ဘာမှဝင်မလုပ်ရဲဘူး။

မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုနဲ့ပဲ အပြိုင်ဝေးသွားကြပါပြီလို့ စိတ်လျော့ခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် အခုမှ တစ်ခါမှောက်ထားတဲ့ ဖဲချပ်ကလေးလန်ကျလာသလို မင်းတို့ရဲ့သံဃောစဉ်တွေကို တွေ့လိုက်ပြန်တယ်။

နှင်းကို ချည်းကပ်ကြတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ နှင်းက လက်မခံခဲ့ဘူး။ သူ့မှာ
ဘဲများရှိသလားဆိုပြီး တစ်ချို့က ငါ့ကိုဝိုင်းမေးကြတယ်။

ငါက 'ရှိတယ်' ဆိုတော့ 'ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ' တဲ့။
ငါက Main ထဲက သီဟသစ်ဆိုတော့ သူ့ဆီ ဟုတ်မဟုတ် သွား
မေးကြပြန်တယ်။

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ဟုတ်တယ်လို့မပြောပေမယ့်
မဟုတ်ဘူးလို့လည်း မငြင်းဘူး။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ ငါ့ကို
ဘာမှမပြောပါဘူး။ ငါလည်း ဖာသီဖာသာပဲ နေလိုက်တယ်။

တစ်ခါ ငါ့ဆီက 'နန္ဒ' ဝတ္ထုစာအုပ် သူ့ငှားဖတ်ပြီး ပြန်ပေး
တော့ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ရေးထားတာလေးတွေ ပါလာတယ်။

ငါက

“နင် ရေးထားတာလား”
လို့ မေးတော့ သူက
“မဟုတ်ဘူး၊ ဂျီကာရေးထားတာ”

တဲ့။

ငါက

“မဟုတ်ဘူး၊ ဂျီကာ လက်ရေးကို ငါက မသိတဲ့နေ့မလား”
ဆိုတော့ သူက

“ဒါ ဂျီကာ ဘယ်လက်နဲ့ရေးတဲ့ လက်ရေး”

တဲ့။ ငါ...ဘာပြောရမလဲ မသိအောင်ဖြစ်သွားတယ်။

ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို သိသလို စိစားရတယ်။

နှင်းရဲ့မသိစိတ်ထဲမှာ မင်းဟာ ထူးခြားတဲ့နေရာတစ်ခုက ပါနေတယ်လို့ ငါထင်လာတယ်။

နှင်းမှာ မင်းကို စိတ်နှာစရာလေးတွေ ရှိတယ်လို့ ငါကြားတယ်။

ဒါပေမယ့် နှင်းနဲ့မမျှာ မင်းကို တွယ်တာရှာပါတယ်။

သူ့အယူအဆ သူ့မာနလေးတွေအရ တင်းထားတာပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ အနေစိမ်းကြပေမယ့် တစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက် ရှိနေကြပါတယ်။

ဒါကို ငါ သေသောချာချာ နားလည်စာပြုနေတဲ့အချိန်မှာပဲ နှင်းက တခြားလူနဲ့ စေ့စပ်တော့မယ်။

ငါ နားလည်တာ နောက်ကျခဲ့တယ်။ မင်းတို့ချင်းမှာလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မိတာ နောက်ကျခဲ့တယ်။

တို့အားလုံး နည်းနည်းစီ နောက်ကျသွားတယ်။

အခု... မမျှော်လင့်တော့တဲ့ အချိန်ကျမှ နှင်းရဲ့မွေးနေ့ပွဲ ဖိတ်စာ မင်းဆီရောက်လာတယ်။ မွေးနေ့ပွဲဟာလည်း လွန်ခဲ့ပြီပြီ။ တာသောတလဲ။

သူများတကာရတဲ့ ဖိတ်စာတွေမှာ လက်ဆောင်ပစ္စည်း မဲဖောက်ဖို့အတွက် နံပါတ်တွေပါတယ်။ မင်းဖိတ်စာမှာ မပါဘူး။ တာသောတလဲ။

ငါ့အမြင်ပြောရရင်တော့ ဒါ 'ဘလန်ချက်' ပဲ။ ရှေးမထား
တဲ့ ချက်လက်မှတ်ပဲ။ မင်းဟာသာရေးချင်တဲ့ နံပါတ်ရေးလို့ရတယ်။
သူ့ဟာသာ ပေးချင်တဲ့လက်ထောင် ပြန်ပေးလိမ့်မယ်။

နံပါတ် ၅၂၈ ကို မင်းရေးမလား။ နံပါတ် ၁၅၀၀ ကို
မင်းရေးမလား။ မင်းဘက်က ရေးပြဖို့လိုလာပြီ။

ဂျီကာ...

စကားရှည်ကြီးပြောပြီး ဖေယျမောသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်
တော်ရော သူရော ငြိမ်သက်ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဆက်ထိုင်နေ
မိကြပါတယ်။ အတော်ကြာမှ ကျွန်တော်က ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။

“မင်း...သွားတော့မလား”

“အေး”

ဖေယျက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်တယ်။

“ဘယ်ထဲ ‘နှင်း’ ဆီကိုလား”

“ဟင့်အင်း...သူ့အဖေဆီကို”

“ဟင့်...ဘာ...သူ့အဖေဆီကို...ဦးမောင်မောင်ဆီကို ပေါ့။

ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“နှင်းနဲ့ငါနဲ့ ချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ နှင်းကို ငါနဲ့

လက်ထပ်ပေးပို့အကြောင်း သွားပြောမလို့”

စေယျမျက်နှာမှာ အရိပ်ငွေ့တွေ အမျိုးမျိုး ဖြတ်ပြေးသွား
တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်...ပြီး...

“သူ့အဖေက သိပ်တော်သိပ်ထက်တယ်နော်...မာစတာ
ဘာရိန်းကြီး”

“အင်း...အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်းအခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ...သူ့အိမ်ကိုလား...ကုမ္ပဏီ
ကိုလား”

“သူက ဒီအချိန်ဆို ဘယ်မှာရှိမှာလဲ”

“သူ့ကုမ္ပဏီမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

“အင်း ဒါဖြင့် အဲဒီကိုသွားမှာပေါ့...”

စေယျ အတော်စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေကို
လက်နဲ့သပ်တင် စဉ်းစားနေရင်း...နောက်တော့...

“ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း... နေခဲ့ပါ။ ငါ့ထစ်ယောက်ထဲ သွားမယ်။
သူ့ကို ငါ့မသိပေမယ့် သူ့ကုမ္ပဏီကိုတော့ ငါသိပါတယ်။ မင်းနေခဲ့
ချည်။ ကဲ...ငါသွားပြီ”

ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တည်
ကြည်နိုးကြားပြီး ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေကလည်း ကျောက်အိပ်
မက်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေရသလိုပဲ။

ခမ်းနားထောက်ပံ့တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့မှာ ကျွန်တော့်
ခြေထောက်တွေ ရပ်သွားတယ်။

ပြီး... မတ်မတ်က ဝင်ကြားတဲ့ လှေကားကြီးအတိုင်း
အထက်ကို တစ်လှမ်းချင်းထက်သွားလိုက်တယ်။ တံခါးတစ်ချပ်ရဲ့မှာ
ရပ်လိုက်တယ်။

ဘဲလ်ရှိပေမယ့် 'ခေါက်...ခေါက်' လို့ပဲ တံခါးကို မတိုး
မကျယ်ခေါက်ပြီး လာအဖွင့်ကို ဖောင့်နေလိုက်ပါတော့တယ်။

အပိုင်း [၄]

ဘယ်လိုယုံကြည်ချက်တွေနဲ့

ငါတို့အနိုင်ယူခဲ့ကြမလဲ

တည်မြဲသေချာတဲ့လမ်းကတော့

ငါတို့ကို စောင့်ကြိုနေခဲ့

မနော်ဟရီ

(ပန်းလှလမ်းခွဲ)

တရားမင်း

ရွှေဖိနပ်မှာအစိမ်းရောင်ကြက်ခြေခတ်နဲ့
ကောင်မလေး

“မသော်...”

နှစ်ယောက်လုံးက တစ်ပြိုင်တည်း အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားကြတာပါ။ တစ်ပြိုင်တည်းမို့လို့ တစ်သံတည်းလို့တောင် ထင်လိုက်ရတယ်။

ဒီအန်ကယ်လ်က နှင်းအမေကိုး ဟုလည်း ငွေးလိုက်မိတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဟိုးတစ်ခါတုန်းက ကားနဲ့ဝင်ဆောင်ဖူးတဲ့ အန်ကယ်လ်ပါ။ မကောင်းခဲ့တာကတော့ အဲဒီအချိန်ကတည်းကပါပဲ။ အခုလည်း ကိုယ်ကြိုက်နေတဲ့ သူ့သမီးလေးကို တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမလို့ သူ့လုပ်ပြန်ရဲ့။

အလုပ်အားနေလို့ထင်တယ်။ သူက ကွန်ပျူတာနဲ့ စစ်တုရင်
ထိုးနေတယ်။ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရုံနဲ့ သူ အရေးနိမ့်နေတယ်ဆိုတာ
သတိထားမိလို့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသလိုတောင်ဖြစ်သွားတယ်။ သူက
လည်း ကျွန်တော်ကို မှတ်မိတယ်လေ။ သူ့ကားနဲ့ ဝင်အောင့်ဖူးတဲ့
လူငယ်ဆိုတာကို ပါးစပ်က ထုတ်မပြောပေမယ့် မျက်နှာမှာ မှတ်မိ
တဲ့အရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်နေတယ်။

“အေး ထိုင်ကွာ။ ကိစ္စပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဝင်ထိုင်တော့ သူက ကျွန်တော်နဲ့ မျက်
နှာမူလိုက်တယ်။ လူကို သေသေချာချာ နေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီး
တော့မှ...

“ကဲ...ဆိုပါဦး...”

“အဟမ်း...ဒီလိုပါ”

ကျွန်တော် စကားစရာတာ ခက်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော် နှုတ်
ဆွဲနေချိန်မှာပဲ သူက လောကော်ပါတယ်။

“ပြော...ပြော...ပြောစရာပါလာရင် ရဲရဲသာပြော။ ငါ့ကို
အားနာနေစရာမလိုဘူး”

အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲပေါ့။ ပြောလိုက်တယ်။

“နှင်း...နှင်းဆီဖြူကိစ္စပါ”

“နှင်းဆီဖြူ ငါ့သမီးလား၊ ဘာကိစ္စလဲ...သူ့ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဘာထင်သွားလို့လည်းမသိဘူး။ မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ပြီး ကသောကမျောပြန်အေးတယ်။

“အန်ကယ်လ်...သူ့ကို လက်ထပ်ပေးတော့မလို့...ဆို”

သူအံ့သြသွားတယ်။ ကျွန်တော်မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“အေး ဟုတ်တယ်။ ငါ့တပည့် ကိုကိုအောင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမလို့၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟို ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီလူနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ့် အစား ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ လာအကြံပေးတာပါ”

“ဟေ့”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းလုံးကို မမြင်လိုက်ရပေမယ့် အတော်များများကိုတော့ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ သူ...ကမန်းကတန်း ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ရင်း...

“နေပါဦး...မင်းက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ...”

ကျွန်တော်က အနော်မာစာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးငြိမ်းအေးရဲ့သား ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာစပြီး ကျွန်တော်အကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

သူက ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်စကား

ဆုံးတော့မှ ...

“အေး...ဟုတ်ပြီ။ ငါက ငါ့သမီးကို ကိုကိုအောင်နဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကလည်း လက်ထပ်ချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလိုလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနဲ့ ကိုကိုအောင် ထိုးကြမလား”

ကျွန်တော် အောင်သက်သက်ဖြစ်သွားတယ်။

“ဟင့်အင်း...မထိုးပါဘူး”

“အော် ဒီလိုကျတော့လည်း မထိုးချင်ဘူးပေါ့။ အင်း ဒါဆို ...”

စဉ်းစားသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေပြီး မစာအကြာမှာ လက်ညှိုးထောင်ပြရင်း ပြောတယ်။

“မင်းက ငါ့သမီးကို လက်ထပ်ပြီးရင် ငါ့သမီးလိုချင်တာတွေကို လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ကျောက ဆန့်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“အောင်မာ...ငါ့သမီး တာလိုချင်တာလဲဆိုတာကိုရော မင်း သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်။ အန်ကယ့်လ်သမီးလိုချင်တာ ကျွန်တော့်
ကိုပါ”

“ဟေ့”

သူ မင်သက်မိသွားတယ်။

မျက်မှန်နေကပ်က မျက်လုံးတွေက ပြူးဝိုင်းနေပြီး ကျွန်တော့်ကို
ချိန်ထားတဲ့ သူ့လက်ညှိုးကြီးကလည်း ရယ်ရမလို့ ပိုရမလို့ ဖြစ်နေ
တော့တယ်။

ခဏကြာမှ တေးကို မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး

“ရှစ်”

လို့လည်း အင်္ဂလိပ်လို ညည်းတွားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။

အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သွားတယ်။

နှစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့ စကားဝိုင်းလေး တိတ်ဆိတ်သွားတော့
ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ အလုပ်ခန်းကြီးဟာ အသက်မဲ့သွားသလိုပဲ။

“အေးလေ... ဒီလိုလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မင်းဖာသာ ငါ့သမီးကို ရအောင်ခိုးပြေးနိုင်ရင် ယူကွာ”

“ဗျာ”

“ရအောင်ခိုးနိုင်ရင်... ယူလို့။ မင်းကို ငါကတော့ ဒီအတိုင်း
မပေးဘူး။ မင်းအရည်အချင်းရှိရင်ရအောင်ခိုးယူ။ ငါကလည်း မထိန်း

ကွပ်နိုင်တဲ့ ငါ့သမီးကလည်း မင်းနောက်လိုက်မယ်ဆိုလို့ကတော့ ...ယူ”

ဒီတစ်ခါ တာဝန်ကားမှ ပြန်မပြောနိုင်တာက ကျွန်တော်ပါ။

သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို အထက်စီးကစိုက်ကြည့်ရင်း ချွန်မြမြလေး ပြုံးနေလေရဲ့။

“ကဲ ငါပြောတာ ကြားတယ်မို့လား”

“.....”

သူက လက်ကနာရီကိုကြည့်တယ်။ စားပွဲပေါ်က တယ်လီဖုန်းကို ကြည့်တယ်။ စစ်တုရင်ထိုးလက်စ ကွန်ပျူတာကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။

ကျွန်တော်က အလိုက်တယ်နဲ့ပဲ ထိုင်ရာကထပြုံး...

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

သူက ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

အခန်းဝရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း မှတ်မှတ်ရရတစ်ခု လှည့်ပြောလိုက်တယ်။

“မိသြော် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်သာဆိုရင်တော့ ညာဘက်က မြင်းကို ခုန်လိုက်မှာပဲ။ သုံးကွက်အတွင်းမှာ ကိုယ့်ဘက်ကတောင် အရေးသာသွားနိုင်ပါတယ်”

သူ့မျက်လုံးတွေက ကွန်ပျူတာပေါ်က စစ်တုရင်ရုပ်တွေဆီ ပြန်ရောက်သွားပြီး သူ့မျက်နှာလည်း တစ်မျိုးခြစ်သွားတယ်။

ဘာရာမင်းဝေ

ကျွန်တော်တော်ပြန်လှည့်ကြည့်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ရှိတော့မှ
မဟုတ်ဘူး။ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီ။ သူ့စိုးခြေ
လှမ်းခဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ငတော်ပြေးကြီး ကြီးပွားတာစက
လိုမျိုး။

ရွှေတိုက်စိုးခြေလှမ်းခဲ့...။

မော်တော်ကားက စက်ဘာဖြစ်သည်မသိ။ လမ်းတေးမှာရပ်ပြီး
ဒရိုင်ဘာ ဆင်းကလီနေရသည်။

ဦးကိုကိုအောင် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အနီးအပါးသို့ ခြေဆန့်
လက်ဆန့်လမ်းလျှောက်နေစဉ် ပြဿနာက ခုန်ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘုန်း”

“အင့်”

ဦးကိုကိုအောင်မမျှာ “အင့်” ကနဲပင် ဖြစ်သွားရသည်။ စိတ်ထဲ
မှာ ဆောင်းကနဲဖြစ်ပြီး ရှေ့တူရုံကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ကို
ဝင်တိုက်လိုက်သူက ဆံပင်ရှည်ရှည် လှူငယ်တစ်ဦး...။

“ဆောရီးဈာ...။ ဆံပင်ရှည်နေတော့ ခင်ဈားကို ကျွန်တော်
မမြင်မိဘူး”

ဘာရာမင်းဝေ

ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသောစကား ဖြစ်သည်။ သူ့ကို သက်သက်
မဲ့ လာရန်စခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

“အေး ဆံပင်ရှည်နေရင် လမ်းထွက်မလျှောက်သင့်ဘူးကွ”

“ဟာဗျာ...ခင်ဗျားကလည်း လမ်းလျှောက်ရင်း ဆံပင်တွေ
ရှည်လာတာကျတော့ကော...”

ဦးကိုကိုအောင် ဘာပြန်ပြောရမလဲမသိ ဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ်မှာ
ပဲ လူငယ်ကဆက်၍

“ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းနဲ့
တူတယ်”

လူငယ်က သူ့ကို တမင်တကာ ဘုလာတောနေသလားမသိ။
ဦးကိုကိုအောင်က စိတ်ကိုထိန်းရင်း...

“မင်းကို ငါ အဲဒီလိုလည်း မပြောရပါလား”

“ဒါဖြင့် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလို့လည်း မငြင်းပါဘူး”

“ဟုတ်...ဟုတ်...မဟုတ်...ဟုတ်ဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့
မျှမလား”

“ဘာကွ”

ဦးကိုကိုအောင် မျက်လုံးပြူးဖြင့် ပြန်ကြည့်သောအခါ လူငယ်
က လက်သီးနှစ်လုံးကို ငှေ့ရမ်းကာ ဟန်ရေးပြ၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် လက်သီးထိုးပွဲတစ်ပွဲလောက် နှဲရ

အောင်...”

ဒေါသအဟုန်ကြောင့် ဦးကိုကိုအောင်၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးကပင် လျှင် ကတုန်ကရင် ကြွမောက်လာ၏။

လူငယ်က မခိုးမနန့်ရယ်ဟန်ဖြူလျက်...

“ဟင်း...ဟင်း၊ ယောက်ျားတွေပဲဗျာ၊ ကြည့်လို့ကောင်းမှာ ပါ၊ ကဲ...စလိုက်ကြရအောင်။ တစ်...နှစ်...သုံး”

ထိုသို့ပြောပြီးပြီးချင်းမှာပင် “ဗွမ်” ကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ လူငယ်ခွေကျသွား၏။

သူက ဦးကိုကိုအောင်ကို ထိုးရန် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ရေတွက်နေစဉ်မှာပင် ဦးကိုကိုအောင်က ဘာမှမရေတွက်ဘဲ ထိုးထည့် လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လက်သီးက ပြင်းသည့်အပြင် မေးရိုးမှ ချက်ကောင်းနေရာကို ထိသွားသောကြောင့် လူငယ် ပြန်မထနိုင်တော့ချေ။

“ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုန်း”

ဒရိုင်ဘာက ခုမှအပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ဘုမသီ ဘမသီ လူငယ်ကို ဆွဲထူသည်။ ပထမတော့ လူငယ်က ပျော့ခွေကာ ပါလာ ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်မှ သတိတစ်ချက်ဝင်လာပုံရသည်။ သူ့ကို ထူမပေးနေသော ဒရိုင်ဘာကို ဝီကနဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့...အင့်”

ဦးကိုကိုအောင်က ဒရိုင်ဘာကို လက်သီးချက်မှ လွှတ်အောင်

ဝင်ဆွဲလိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာက လွတ်သွားပါသည်။ သို့သော် ထို လက်သီးက ဦးကိုကိုအောင်၏ မေးရိုးကို တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးဝင် သွား၏။ ဦးကိုကိုအောင် ရွေ့ကျသွားသည်။ ထိုးပြီးပြီးချင်းမှာ လူငယ်လည်း ပြန်လဲကျသွားသည်။

“ဟောရာ...”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဒရိုင်ဘာ မြေမကိုင်မီလက် မကိုင်မီ ဖြစ်နေရတော့၏။

“ဆရာ...ဆရာ”

ဦးကိုကိုအောင်ကို သတိဝင်အောင် လှုပ်ခေါ်နေစဉ်မှာပဲ စက် တီးတစ်စီးနှင့်အတူ လူငယ်နှစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုန်း”

သူတို့က ဒရိုင်ဘာနှင့် ဦးကိုကိုအောင်ကို အကဲခတ်ရင်း လဲနေသောလူငယ်ကို ဆွဲထူကြ၏။

“ထူးမြတ်၊ ဟောကောင် ထူးမြတ်၊ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်”

“ဆရာ...ဆရာ ဦးကိုကိုအောင်...”

ကိုယ့်လူကိုယ် သတိလည်အောင် ပြန်လှုပ်ရ၏။ လူငယ်နှစ်ဦး စလုံးက ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းမေးကြ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုန်း”

ဒရိုင်ဘာကလည်း မဖြေတတ်ချေ။

“ကျုပ်လည်းမသိဘူး။ သူတို့ကိုပဲ မေးကြည့်ရမှာပဲ”

ထိုသို့ဖြင့်....

“ထူးမြတ်...ဟောကောင် ထူးမြတ်”

“ဆရာ...ဆရာ ဦးကိုကိုအောင်”

ညနေကတော့ ညနေပဲဖြစ်၏။ တိမ်တွေကသာ စက်ဆီတွေ
ပေးကျံထားသလို မဲပုတ်ပုတ်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟာကွာ”

ကိုအောင်က မကျေမချမ်း ညည်းတွားရင်း ဖေယျနှင့်မြင့်သူကို ဘုကြည့်ပြန်ကြည့်၏။

“မင်းတို့က ဘာလှိုင်းကြီး...ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်နေပါရောလား။ ဒီ ဦးကိုကိုအောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးက မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲကွ”

“ဘာလဲကွ...ဘာလို့ပတ်သက်ရမှာလဲ။ ငါ့ကို ကိုအောင်လို့ ခေါ်ကြသမယ့် ငါ့နာမည်အရှည်က အောင်သက်ထွေးပဲဟာ။ ဒီဦးကိုကို အောင်နဲ့ ငါနဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဖေယျနှင့် မြင့်သူက ခေါင်းကို အသာခါနေသည်။

“နာမည်အရတော့ ဦးကိုကိုအောင်ဆိုတဲ့လူက မင်းအကြီးစား ကြီးဖြစ်နေတယ် ကိုအောင်။ မင်းတို့ချင်း ဆက်နွယ်မှုတော့ ရှိကို

ရှိရမယ်”

ကိုအောင် အတော်စိတ်ညစ်နေလေပြီ။ မြင့်သူနှင့် ဓမ္မယျက မျက်နှာကို တည်းထားရင်း စိတ်ထဲမှာ ရယ်ချင်လိလိဖြစ်နေသည်။ ကိုအောင်ကို ချန်ထားပြီး သူတို့ချင်းသာ စကားဆက်ပြောနေလိုက်ကြ၏။

“နှင်းတို့အဖေက အတော်ရင့်တာပဲကွ... နော်။ ရရင် ခိုးသွား ဆိုပြီး အပြတ်ကြေညာခဲ့တာ နည်းနည်းနောနော အရည်အချင်း မဟုတ်ဘူး...”

“အေး... သူ့ဘက်က ပိုင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာတွေပိုင်သလဲ၊ ဘယ်လောက်ပိုင်သလဲ၊ စမ်းတော့ စမ်းကြည့်ရမယ်”

“ဒါပေါ့၊ စမ်းတော့ စမ်းကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြ၏။

“အဲဒီတော့ ဂျိုကာက နှင်းကို ခိုးပြေးမှာလား”

ဟု ကိုအောင်က ဝင်မေး၏။ နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုအောင်ကို အရေးမလုပ်ချေ။ မကြာချင်ယောင်အောင်နေကြသည်။ ပြီးမှ သူတို့ချင်း စကားဆက်၏။

“နေပါဦး၊ ဂျိုကာက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ သေသေချာချာမပြောသေးဘူး။ ဒီကောင်

နဲ့တောင် မတွေ့တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“အေး... ဒီကောင်က ဘယ်မျှောက်နေတာပါလိမ့်၊ ငါနဲ့လည်း မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ခုမှ သတိရတယ်”

ကိုအောင်က ခွင်ဝင်လာပြီဟု ယူဆသောကြောင့် မြင့်သူနှင့် ဓေးယျကို ဝင်ငေါ့၏။

“ဂျီကာ... ဦးဂျီကာဆီသွားတာ နေမှာပေါ့။ နှင်းကိုရအောင် ရိုးနိုင်ဖို့လေ...”

မြင့်သူနှင့် ဓေးယျက ကိုအောင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

ကိုအောင် မနေတတ်ချေ။ မြင့်သူနှင့် ဓေးယျက တည်တည်ကြီးကြီးနှင့်ပင် ဆက်ကြည့်မိကြည့်နေ၏။ ကိုအောင် ရိုးတိုးရှုန်တန်ဖြင့်

“ဘာလဲ၊ မင်းတို့က ဘာကြည့်တာလဲ”

မြင့်သူနှင့် ဓေးယျက အတန်ကြာမှပင် အကြည့်ကို ရုတ်သိမ်းသွားကြ၏။ ကိုအောင်ကို စာရင်းမသွင်းသလို သူတို့ချင်းပဲ စကားဆက်ပြောနေကြတော့၏။

“ဘာပဲပြောပြောလေ... စိန်ခေါ်ပွဲဆိုတာတွေကတော့ ကြည့်ကောင်းတတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့မကောင်းပါဘူးဈာ။ ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မဲမဲပြီပြီ စီးပွားရေးသမားကြီးနဲ့...”

ကဇာဏရာ အလင်းချိုကာ ရုံရုံမဲ့မဲ့ပြော၏။ မိုးစက်ကလည်း မွဲပြားနှင်းအတူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဈာ။ ကိုသီဟနဲ့ဆိုရင်တော့ အတော်ကိုလိုက်မှာ၊ သိပ်ကြည့်ကောင်းမယ့်အတွဲ...”

“အစစ်ပေါ့ဈာ။ ကျုပ် ကဇာတစ်ပုဒ် ရေးဖူးတယ်။ ကဇာ ခေါင်းစဉ်က “နတ်ဖန်ဆင်းတဲ့ နှင်းကိုမြင်တယ်” တဲ့။ ကိုသီဟကို ရေးသားရဦးမယ်။ နှင်းဆီဖြူကို ရွတ်ပြလိုက်လို့...”

အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးမှာ သူတို့ကဇာဆရာအုပ်စုသာ

ရှိသည်။ သူတို့အုပ်စု ထိုင်နေကျ အကြော်ဆိုင်လည်းဖြစ်၏။

ဒီနေ့ စကားဝိုင်းမှာတော့ “နှင်းတရားစီရင်ခန်း” ကို သူတို့ ရရှိထားသော သတင်းအချက်အလက်များဖြင့် ချမှတ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

“နေဦး၊ နှင်းဆီဖြူကကော အပြင်ကို အသွားအလာ ကြံသွား ပြီလား၊ အရင်လို ပုံမှန်ပဲလား”

“ပုံမှန်ပါပဲ။ တစ်ခုရှိတယ်နော်။ သူ့အဖေနဲ့ ကိုသီဟနဲ့ အဲဒီလို စကားအပြောအဆို ရှိထားခဲ့တယ်ဆိုတာကို နှင်းဆီဖြူက သိရဲ့လား တောင်မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဇေဇဝါဖြစ်နေမိတယ်။ နှင်းဆီဖြူကို သူ့အဖေက ပြောချင်မှပြောမှာ”

စကားဝိုင်းလေး ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားပြီ။ ပြီးမှ တစ်ဦးက သတိတရမေး၏။

“နေပါဦး၊ ကိုသီဟ အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“ရွာပြန်သွားတယ်တဲ့ သူ့အမေရွာကို...”

“ဟင်...တကယ်လား”

“တကယ်ပါပဲဗျာ... မကြာမီ ပြန်လာမယ်တဲ့ ပြန်ရောက်တော့မှာပါ...”

တာရယ်မဟုတ်တဲ့ ဝိုင်းရယ်ဖြစ်ကြ၏။ သီဟသစ်ကိုလည်း အံ့ဩသလို နားလည်ရခက်သလို ဖြစ်သွားကြသည်။ အလင်းချိုက ခေါင်းကို အမိဗွားရိုရို ယမ်းခါရင်း...

“ခေါင်းရှိပြီး ဦးထုပ်မရှိသူနဲ့ ဦးထုပ်ရှိပြီး ခေါင်းမရှိသူတို့

ရဲ့ ပြိုင်ပွဲပေါ့ဗျာ။ ဘယ်လိုဆက်လာမလဲမသိဘူး။ ဓဉ္ဇရောင်ပိတ်ကား
ပေါ်မှာ ဆက်ကြည့်ရမှာပဲ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ပါသင့်ပါရမယ်...”

သူ့စကားကို သဘောကျပြီး ဝိုင်းရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။
အလင်းချိုက ရေခန်းကြမ်းပန်းကန်ကို မော့သောက်ရင်း

“ကျုပ် အတည်ပြောနေတာ”

ဟု ထပ်ပြော၏။ ထို့နောက်မှ မိုးစက်ဆီ မျက်နှာမူရင်း...

“နှင်းဆီဖြူတို့အဖေက ဦးမောင်မောင်ခန့်...”

စကားလမ်းကြောင်းက ဦးမောင်မောင်ဆီ ရောက်သွားကြ
သည်။ ဦးမောင်မောင်နှင့်ပတ်သက်၍ သိထားသမျှကို တုန့်လှယ်
ဆွေးနွေးကြ၏။ ထိုသို့ဖြင့်ပင် ဆလတ်ရွက်ပဲ မကောင်းလိုလား။
အချဉ်ရေကပဲ မသန့်လိုလား၊ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့ကပဲ ပဲကတ်
ကြော်ကို ဦးမောင်မောင်နှင့် တို့စားလိုက်မိ၍လားမသိ။ အိမ်ပြန်ရောက်
သောအခါ သူတို့အားလုံး ဝမ်းတွေလျှောကြပါလေတော့သည်။

“အချိန်က သိပ်မရှိတော့တူးကွ၊ သီဟဘက်က ကစားကွက် သိပ်ဖော်နေလို့ မရတော့တူး...”

ဟု ဆွေဦးက ပြော၏။ ဝင်းမြင့်ကလည်း ချက်ချင်းပင် ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်...သီဟဘက်က လျှပ်တပြက်ထိုးဖောက်ပြီး ပိုးသွင်းဖို့ပဲရှိတယ်။ မထင်မှတ်တဲ့အကွာအဝေးကနေ လှမ်းကန် ပစ်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

“အဲဒီလို ဂိုးသွင်းဖို့ဆိုတာကတော့ *Kick Power* အတော်

ပြင်းဖို့လိုတယ်ကွ”

ကျော်တင့်၏ စကားအဆုံးမှာ သုံးယောက်သား အတွေးကိုယ်စီ နှင့် ငြိမ်သွားကြသည်။

ဝင်းမြင့်က ချိန်ချိန်ဆဆ ထပ်ပြောလာ၏။

“ဂိုးစည်းနားထိ ဆွဲယူဖို့ကလည်း အတော်စွန့်စားရမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အခန့်မသင့်ရင် လူကျွဲဘောဖြစ်ဦးမယ်”

“နေဦး...နေဦး... သိဟကရော ဒီဘေးလုံးကိုကန်မှာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“မနက်က တွေ့ခဲ့တာတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ စွာက ပြန်ရောက်တာ တစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ကြည့်ရတာ ကန်မယ်ထင်ပါတယ်...”

“အေးလေ... သိဟက လူတော်ပါ။ သူ့မှာ သူ့အစီအစဉ်ရှိမှာပေါ့...”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် လျှောက်ပြောနေမိကြ၏။ စကားတွေ ခေ့လည်နေသည်။

သူတို့တွေ အတော်လည်း စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေမိကြ၏။

နောက်ဆုံးကျမှ ကျော်တင့်က အဓိကကျသောစကားကိုဆို၏။

“ပွဲကဘော စနေပြီလား။ ကန်လို့ရပြီလား”

“ရတယ်လေ... ပီစီမှတ်ထားပြီးသားပဲဟာ...”

နိုးကုတ်စက်ဝိုင်းလှလှကြီးက ခါးပြတ်နေပြီ။ အဝေးဆီမှာ မြူခိုး

ပြာပြာတွေ မျှောလျှင့်နေ၏။ ညနေရီပန်းတို့က ပွင့်လန်းရန် တဖျတ်ဖျတ် အေးယူနေကြသည်။

“ပန်းဆိုတာ အချိန်တန်ရင် ပွင့်မှာပဲ” ဟု ဆွေဦးက ရိုးရိုးကလေး ပြောဖြစ်လေသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ

မိုးသည်းသည်းကြွ ရောင်နေ့တွေကို
 ချွန်ရှည်လွမ်းမော ငါ့မျက်လုံးတွေ ဆုံးခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ

မျက်လုံးတွေ ပြန်ယူဖို့ အခါအခွင့်အော်ငံနေခဲ့စဉ်
 နတ်ဖန်ဆင်းတဲ့ နင်းကိုမြင်တယ်။

နှင်းကတော့ သူမတို့ကိုမမြင်ပါချေ။ ယဉ်ယဉ်မင်းနှင့် ကြည်
ကြည်ဆရာသာ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းမှနေ ဝေးကြည့်ရင်း
ပင့်သက်ကိုလည်း မသိမသာ ရှိကံလိုက်မိကြသည်။

ငိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်ထဲမှာ ဖြစ်ပါသည်။

အသုံးလိုသောပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကို နှင်းလောဝယ်ခြင်း ဖြစ်
ပါလိမ့်မည်။

ထူးခြားသည်က အခြွေအရံတွေ များနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
ဈေးမျိုးသားချင်းတွေထဲမှ အမျိုးသမီးများ၊ သူ့အဖေကုမ္ပဏီမှ
ကောင်မလေးများအပြင် ဦးကိုကိုအောင်၏ တပည့်တပန်းအချို့က

လည်း အဖျော်တမ်းလိုလိုဖြင့် ရယ်ရင်းမောရင်း လိုက်ပါလာသေး
သည်။

တည်ကြည်ငြိမ်သက်သလိုဖြစ်နေသော နှင်းမျက်နှာလှလှလေး
ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ယဉ်ယဉ်မင်း၏ ရင်ထဲမှာ ဆူးတွေ ယှိုတက်လာ
သလို ခံစားရသည်။ နှင်းအနားမှာ မိတ်ဆွေမျက်နှာဖုံးတပ်ထားသော
သူယောင်တော်များကိုလည်း ချဉ်ချဉ်တူးတူးပင် မုန်းမိလေသည်။

“လူတွေနော်...သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝ သိပ်လုပ်ချင်ကြ
တာပဲ”

“လူဟာ ရွံစရာအကောင်းဆုံး သတ္တဝါပဲတဲ့။ ကျောကုန်းကို
လက်နဲ့သပ်ပေးရင် မျက်နှာကြီးက ပြီးလာတယ်တယ်တဲ့။ ဓမ္မလို့လည်း
ကောင်းတယ်တဲ့...”

“အေးလေ...ကြည့်ပါလား၊ အပြုံးတွေကိုက လေနဲ့ဝမ်းနဲ့
မကွဲတဲ့အပြုံးတွေ...၊ နှင်း သနားပါတယ်”

မြင်ကွင်းထဲမှ နှင်းတို့ပျောက်သွားပြီး အချိန်အတော်ကြာသည်
အထိ ယဉ်ယဉ်မင်းနှင့် ကြည်ကြည်စေတို့ အအေးဆိုင်ထဲမှာ ဆက်တိုင်
နေမိကြသည်။ ဘာစကားမှတော့ ဆက်မဆိုဖြစ်ကြ။ တိတ်ဆိတ်
လျက်...၊

တိတ်ဆိတ်လျက်၊ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို တင်းတင်း
 ဖိကိုက်ထားကာ လက်ထဲမှ မွေးနေ့ဖိတ်စာကဒ်လေးကို
 နှင်းဆေးကြည့်နေမိသည်။ အသောဆန်သော မယာကျား
 မလေးလက်ရေးတစ်ခုက ဖိတ်စာထောင့်ဖက်မှာ ဝဠဝဝ
 ဟူသော နံပါတ်ကို ဖြည့်ထားသည်။ နှင်း၏ ရင်ထဲမှာ
 ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ... ကြကွဲဆိုနင်းသလို ခံစားနေရ၏။

“သူက တစ်ခုတောင့်ဆိုလိုက်တယ်”

ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ခေါင်းမှာ ပန်းနုရောင်
လေးကို ကျွန်တော်တို့အားရှင်လေးတော့ သူ့ဟာ မျက်လွှာမျှ
ထားရင်း ငြိမ်သက်နေတယ်။ လေတွေ တသုန်သုန်တိုက်
နေရင်း ပန်းရနံ့တစ်ခုက ရင်ထဲခိုက်အောင် ဓမ္မာနွဲ့လေရဲ့။
ညနေဟာ အလင်းပြာတွေနဲ့ညှို့ဝေ...။ ဘာစကားမှလည်း
မပြောဖြစ်ကြပါဘူး။ သူ...ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်
ကျန်ရစ်ဝေ...။

နှင်းခရ...

* ထိုသို့ဖြင့်ပင် ငါတို့ဆေးကြောစော့မည် ထင်ပါသည်
ချစ်သူ...။

* ငါတို့၏ ခွဲခွာချိန်တွင် ကျောက်နှင်းဆီတို့သည် မြေစွက်
ကိုပန်ရင်း မြောက်ပြန်လေထဲ ကြွေကျသွားကြလိမ့်မည်။ လောကသည်
နိမ့်ငိုင်းနေအံ့။ အရာရာသည် တုန်ပျော့အိုမင်းကာ ငါတို့ကို မျက်စိမှိတ်
လိုက်ကြပါလိမ့်မည်။

* မြူထွေကို ဖွားကနဲဖောက်ခွဲရင်း ပြိုကွဲနေသော ဆောင်း
ရာသီသည် အဝေးခေါင်းလောင်းကို ကိုက်ချီပျံသန်းလာလိမ့်မည်။
ခေါင်းလောင်းသံကို ငါတို့ကြား၏။ သို့သော် ခေါင်းလောင်းသံသည်
ငါတို့ကို မကြား။ ခေါင်းလောင်းသံဖြင့် ငါတို့သွားကြမည်။ သို့သော်
အတူကားမဟုတ်။ တစ်ယောက်တစ်နေရာဆီ။

* ငါတို့နှုတ်ဆက်ကြရလိမ့်ဦးမည်။ ထိုအချိန်သည် ပြတ်အံ့

မူးမူး ဂစ်တာကြိုးကလေး၏ နောက်ဆုံးအချိန်နှင့် တူလိမ့်မည်။
အချို့က ငါတို့ကို သနားကြဦးမည်။ အချို့ကြောင့် ငါတို့လည်း
သနားခံရဦးမည်။ ရာဇဝင်တွေက သူတို့၏မျက်နှာထက်မှာ အလံနက်
ကို တစ်ဝက်စီလွင့်ထူကြလိမ့်မည်။ ငါ့ရင်ဆုံသည် တောင်ကုန်းဂမူ
မဟုတ်၊ သို့သော် ထိုအလံက ငါ့ရင်ဆုံမှာစိုက်ပြီး ပျံလိမ့်မည်။
သေချာနေခဲ့ပြီ။

* တိမ်စက်တို့သည် မလှပ၊ ဆောက်ချက်လွန်ထားသော
ပန်းပုရုပ်ကို အပြာရောင်သွေးတွေစိုသည်။ ဖရိုဖရဲနှင့် ကောင်းကင်မှာ
ကျကွဲသည်။ ငါပြောချင်သော စကားတစ်ခွန်းရှိ၏။ သို့သော် ထိုစကား
သည် ရင်တတ်ဆောင့်တွန်းခံရပြီး လဲကျသွားသည်။ ငါ...တာမှ
မပြောဖြစ်တော့။ မတ်တပ်ရပ်ပြီး လမ်းမှာရယ်မယ်။ အက်ကွဲစွာ...။

* ငါထူသော ကံကော်ကျောက်တိုင်တစ်ခုရှိသည်။ ထို
ကျောက်တိုင်သည် အကိုင်းဖြာ၏။ အပွင့်ဝေ၏။ ငါက မရူး။
ထို့ကြောင့် ငါ့ကို ရူးကြပြီ။ ဆောင်းလက်ချောင်းများနှင့်ပင် ငါ
ဆုတောင်းဖူးပြန်၏။ သို့သော် ငါ့အတွက်ပွင့်သော တံခါးတို့မရှိကြ။
ငါ မှောင်သည်။ ငါ လွမ်းသည်။ အိုဘယ့်ချစ်သူရယ်... ဟု
ငါမြည်တမ်း၏။ ထို့နောက် ငါနှုတ်ခမ်းကိုသာ ငါကိုက်စားရတော့
သည်။

* ချစ်သူ၏မျက်တောင်နက်သည် ငါ့အတွေးတွေကို အုပ်စိုး
သော မိုးစားတစ်လက်ဖြစ်၏။ ငါ...အခါခါရှိကျိုးရင်း ပျော်မွေ့ခဲ့ဖူး

သည်။ စုအခါ ငါ့ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ် မီးလောင်၏။ မှော်ပညာမြောက်သော
 မျက်ရည်အစက်စက်တို့က ကောင်းကင်အထပ်ထပ်ဖြင့် ငါ့ကိုရွာသည်။
 မီးငြိမ်းသည်။ သို့သော် ငါကား မငြိမ်းတော့ချေ။

★ လေဆန်တွေတိုး၏။ ပြိုဟ်တွေအုပ်စုလိုက် ကြွ၏။
 ရွှေဖိနပ်မှာ အစိမ်းရောင်ကြက်ခြေစက်နဲ့ကောင်မလေး ငါ့ကိုစတေး
 ထားခဲ့ပြီလား၊ ငါသည် ငါ့ဒိုင်ယာရီကြားမှာ ပြန်ညှပ်နေသော ဝါးရွက်
 မြောက်ကလေးသာဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသေခံပြီး ငါဆက်
 ချစ်သွားဦးမည်။ အို...ချစ်သူ... ဒီခင်တန်းမှာ ချမ်းမြေ့မြေ့စင်ပါစေ။

★ သစ္စာတွေ ငါဆိုမည်။ အလင်းလျော့ပြေချိန်တိုင်းမှာ
 ‘နှင်းရေ...နှင်းရဲ့...’ ဟု အော်ပစ်လိုက်မည်။ ‘ရင်ကွဲသံ’ ဖြစ်၍
 မျက်စောင်းတို့ဖြင့် ခြံရံသည့်တိုင် ချိုမည်မထင်။ လူ့သမိုင်းထဲက
 အကျအဆုံးနည်းနည်းနဲ့ စစ်ရှုံးခဲ့သူဟူသမျှ ငါတို့ထက် ကံကောင်းကြ
 ၏။ ငါတို့အတူရပ်နေကြမည်။ သို့သော် ငါတို့မတူခြားနားစွာ ရပ်နေ
 ကြခြင်းလည်းဖြစ်မည်။ အို...ချစ်သူ...

★ ရွဲကြတော့မည်လား၊ လက်တွဲမဖြုတ်ခင်အထိတော့
 လက်ချင်းမြဲမြဲဆုပ်ခံချင်သည်။ ရင်ခတ်နှုတ်ခမ်း အလွမ်းဆံ့မျှင်တို့
 လည်း ပျံ့လွင့်...၊ ထိုသို့ဖြင့်...

★ ငါနှင့်ချစ်သူသည်...

စရာမဆင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ရုပ်ပုံဖြစ်၏။

လက်ရာမြောက်စွာ ရေးဆွဲထားသော ရုပ်ပုံတစ်ပုံလည်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်ပုံထဲမှ ဆင်ကြီးသည် စိတ်ညစ်နေဟန်ရှိ၏။ ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို ကုန်းကုန်းကွေ့ကွေ့ဖြစ်နေ၏။ ပုံအောက်ခြေမှာ စာရေးမထား၍ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိလဲဆိုတာကိုတော့ ခန့်မှန်းရခက်နေလေသည်။

ထိုရုပ်ပုံကြီးကို အနုလုပ်ပညာရှိ စိုက်ကြည့်နေရင်း ဦးမောင်မောင် ဦးကျောက်ခြောက်နေမိသည်။

သူ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲခါးနားမှာ လာကပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ လာကပ် သွားတာလဲ ... ဘာသဘောလဲ ... လို အပ်သော

အကြောင်းအရာများကို ဆက်စပ်စဉ်းစားနေစဉ် နောက်မှ ခြေထဲ
ကြားရ၏။

“ဆရာ”

“ဇော်...အေး ကိုကိုအောင်”

ဦးကိုကိုအောင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဦးမောင်မောင်ကိုယ်
ထက် ဆင်ရုပ်ပုံကြီးကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ရင်းက...

“အဲဒီပုံကြီး ကျွန်တော့်အခန်းဝတ်ခါးမှာလည်း လာကပ်သွား
တယ်ဆရာ”

ဦးမောင်မောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
ရုပ်ပုံကြီးကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး အခန်းထဲသို့ တံခါးတွန်းဝင်လိုက်သည်။
ဦးကိုကိုအောင်က နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။

ကုလားထိုင်မှာသေချာထိုင်ပြီးမှ ပုံနောက်ကျောမှစာကို ဖတ်
ရ၏။ သူ...ထိုစာကို ဖတ်နေစဉ်အတွင်း ကိုကိုအောင်က သူ့
မျက်နှာကို မနှိတ်မသုန်ကြည့်နေကြောင်း ဦးမောင်မောင်သိသည်။

ဆင်ကြီးသည် ကြွ၏။

တစ်ဖက်မှာ နှာမောင်းပါပြီး

တစ်ဖက်မှာ ဆူပူပါသည်။

ခေါင်းနှင့်ဝင်ကို သူမခွဲတတ်။

ထို့ကြောင့် ထယ်တက်နှုတ်ထိုင်ရမည်လဲ စေ့ပါ။

ကုန်၊ ကုန်၊ ကုန်၊ ကြွပ်နေလေသည်။

ဦးမောင်မောင်က ရုပ်ပုံစက္ကူကြီးကို လက်ထဲမှာ လှဲနေချပစ်လိုက်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှာ ပြင်ခဲလိုက်ရင်း

“ကိုကိုအောင် မနေ့က ကိစ္စတွေ ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် လုပ်စရာရှိတာတွေလည်း ဆက်လုပ်ပေးပြီးပါပြီ။ ဘန်ကောက်နဲ့ ကွာလာလမ်ပူကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြောပြီးပြီ။ အဲဒါတွေက ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ခုအေးမလို့”

“ဟို ဒီဆင်ရုပ်ကြီးက ဘာ...”

ဦးကိုကိုအောင်၏စကား မဆုံးလိုက်ချေ။ ဦးမောင်မောင်က သူ့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်က ဆင်ရုပ်လဲ...”

ပြောပြောဆိုဆို သူလုံးချေထားသော ရုပ်ပုံစက္ကူကြီးကို ထပ်လုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါ စက္ကူစုတ်ကြီးပဲ...”

ထို့နောက် အမှိုက်ခြင်းထဲ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒါ အမှိုက်ပဲ”

ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ ဘဲလ် မြည်သံ နှင့်အတူ လူငယ်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဦးမောင်မောင်က ခိုင်းသည့်အတိုင်း အမှိုက်များကို သွားသွန်ပြီး ခြင်းကို ပြန်လာထားသည်။

“တို့ တစ်ခါသုံးဆေးထိုးအပ်တွေ သွင်းပို့ကိစ္စ ပရောဂျက် စာရွက် စုပါလာလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...ပါပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင်...”

ဦးမောင်မောင်က (တယ်အရာကမှ ဘာမှမဖြစ်သလို) အလုပ် ကိစ္စတွေကိုသာ ထောင့်စေ့အောင် လျှောက်ပြောသွားသည်။ ဆရာကို ကြောက်ရွံ့သာ ငြိမ်နေလိုက်ရသော်လည်း ဦးကိုကိုအောင်ရင်ထဲမှာ မရှင်းလှ။ ရေနံထိထဲ ထည့်စိမ်ခံထားရသော ရာဘာကွင်းတစ်ခုပမာ အိပ်ပွဲ ခံစားနေရသည်။ မလအကြာမှာ ဦးမောင်မောင်က စကားစ ဖြတ်သည်။

“ကဲ...ကဲ မင်းလည်းပြန်တော့။ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ပလက်ဖောင်းပေါ်အရောက် ကားလမ်းတစ်ဖက်ကို ဖြတ်မကူး မီ ဦးကိုကိုအောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိတ်၏။ ပြန်ထုတ် ၏။ လက်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပါလာသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ နှင်းဆီဖြူကို လူငယ်တစ်ယောက်က ခေါင်းစည်း ပုဝါကလေး စည်းပေးနေ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတော်ချစ် ကြပုံရသည်။ ထိုဓာတ်ပုံရကားစမှာ သူ အတော်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရ ပါသေး၏။ ဓာတ်ပုံ၏နောက်မှာ စာရေးထားသည်။

အချစ်နှင့်စစ်မှာ တရားခြင်း၊ မတရားခြင်းမရှိ။
သို့သော်

လူနှင့်လောကမှာ တရားခြင်း၊ မတရားခြင်းရှိသည်။
လူသည် တရားခြင်း၊ မတရားခြင်းကိုသိသည်။
လောက၌ တရားသောလူတို့လည်း ရှိကြသည်။
မတရားသော လူတို့လည်း ရှိကြသည်။

မိတ်ဆွေ...

တယ်စာရင်းမှာ သင့်နာမည်ကို ရေးချင်ပါသလဲ...။

ဓာတ်ပုံကို တိုက်ပုံအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ခေါင်းပြန်အမော့
မှာ တိုက်နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ ပလတ်စတစ်ကောက်သော ကုလား
လေးများနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသည်။

သူ့ကားလေးရပ်ထားရာဆီ သွက်သွက်လက်လက် လျှောက်
လာခဲ့၏။ တစ်နေရာရာမှာတော့ တစ်ခုခုမှားနေသည်ဟု သူထင်သည်။

ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ မလန်း။ သူ့နှလုံး
သားကို ပလတ်စတစ်ကောက်သော သံချွန်ကြီးဖြင့် ဆွဲယူသွားသလို
ခံစားရသည်။ ပဲလှော်နှင့် လဲစားကြတော့မည်ထင်ပါသည်။

ဦးကိုကိုအောင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်မိ၏။

ဦးကိုကိုအောင် အခန်းထဲက ထွက်သွားပြီး အတော်ကြာမှ ပင် အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေသယောင် ဟန်ဆောင်ထားသော ဦးမောင်မောင် ခေါင်းပြန်မော့လာသည်။ စိတ်မပါ လက်မပါ ဟိုဒီ ထေးရင်း စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဖွင့်သည်။ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ရှိနေသည်က မွေးချိုးကဗျာတစ်ပုဒ်။

နောက်တစ်ခါ

မွေးပါနဲ့ သမီးလှ။

ကြီးပွားရေးနောက်ကျမှာစိုးလို့

စီးပွားရေးအပေါက်ဝဆီက

သဟောကံသဟာပေါ့ဗျာ...သမီးချောလေးကိုဖြင့်

အောက်ကျစွာ အီးဘောလောဆီပေးတာကြောင့်

ဝေးရပြီ သည်မောင်များမှာလေ

ဝမ်းသွားနေရ...။

(ဟာ...ဟာ)

ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာပြီး ပြန်ဖတ်နေမိသေး၏။ ဖတ်နေရင်းနှင့်
ပင် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်တွေ့လေသည်။

ကဗျာအဆုံးမှာ ဆန်းနော့ဘစ်ချ်ဟု အင်္ဂလိပ်လို ဆဲလိုက်၏။

“စက္ကူစုတ်ပါ” ဟု စိတ်ထဲကဖြေရင်း စာရွက်ကို လှဲလိုက်
သည်။ “အမှိုက်ပါ” ဟု စိတ်ဖြေရင်း ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။
ဘဲလ်တီးလိုက်၏။ ဝင်လာသော လူငယ်လေးကို အမှိုက်ခြင်းယူသွားဟု
ခိုင်းလိုက်သည်။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာ အဖုအထုံးတို့က မကျေသေး။
ကဗျာလေးက ကုလားထိုင်မှာ အခန့်သားထိုင်ကျန်ပြီး သူက အမှိုက်
ခြင်းထဲမှာ ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်ပါသွားသယောင် ...ခံစားနေ
ရသေးသည်။

ချစ်သူ ...

သူ့ကို သတိရမိသည့်အခါတိုင်း အလွမ်းသည် ရိုင်းကြမ်းခက်
ထန်လွန်း၏။

ဘီလူးကောင်းကင်မှ စွာချသော အနက်ရောင်အလင်္ကာများ
ဖြင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး ခွဲလူးနစ်စိုခဲ့သည်။

မြေအောက်မှ မြေအောက်သို့ ကြွသောကြယ်ပွင့်များကိုလည်း
လေပြိုင်သံတခေါ်ခေါ်ကြားမှာ တွေ့မြင်နေရ၏။ အိပ်မက်ထဲ ထွက်
သွားသည်။

အမှိုက်သူမကို ချန်ထားရစ်၏။ အောင့်ဖြူတိမ်ရသော ဂစ်တာ
ကြိုးတစ်ချောင်းပမာ သူမ ပြတ်တောက်ကွေးလိပ်ခဲ့ရသည်။

မြက်စင်းပေါ်မှာ သူမ လဲလျောင်းလျက်...

အဝေးကြီးဆီမှ ပင်လယ်ပွင့်သံကြားရ၏။

တောင်တန်းများကို ကူးဖြတ်ပျံသန်းလာသော ကြေကွဲသွေးမြေ
ဖွယ်ရာ ဂီတသံသည် သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြင်းထန်လာသည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို သူမ သတိရလာသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်
ကြားမှာ မည်သည့်အရာကမှ ဖြတ်သန်းသွား၍မရအောင် သူ...
တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားစေလိုပါသည်။

ထိုနောက် သူမတို့ ပြန်ခဲ့ကြမည်။ မည်သည့်နေရာမှ မည်သည့်
နေရာသို့ ပြန်လာကြမှန်းတော့ သိစွမ်းကြလိမ့်မည်မဟုတ်။

နှင်းတွေက မှိုင်းဝါနေမည်။ စစ်မြင်းရထား၏ သံချွန်တပ်
တီးကြီးများ ပွတ်တိုက်ရွေ့လျားသံ ကြားရမည်။ ကျွဲချိုမြုတ်သံ စူးစူး
ကလည်း တူးခြစ်စွာ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်ဦးမည်။

မနက်ဖြန်မှာ အနက်ရောင်ငှက်တွေ ပျံလာကြပြီ။

သူနှင့်သူမ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်အကြည့်၊
တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆီ အကမ်းမှာပဲ အိပ်မက်က
ညှိပြောလွှင့်ပြယ်၏။

သူသည်...။

သူမသည်...။

အစကတည်းက မတွေ့ခဲ့ကြဖို့ (သို့မဟုတ်) အစကတည်းက
လွယ်လွယ်တွေ့ပြီး လွယ်လွယ်မျှသွားကြဖို့...အခုမှ ပြန်ဆုတောင်း

ရင်လည်း မီးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

အရာရာသည် နောက်ကျခဲ့ပြီ။

သတိရ၍ ငုံကြည့်သောအခါ ရင်ဝမှာ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်
နေခဲ့ပြီ။ ညကို ရီဝေဝိုးဝါးစွာ ခုခံနေမိဆဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဥက္ကာပျံတစ်စင်း
ပေါက်ကွဲ ပွင့်ပျံထွက်သည်။

မောင်ရယ်...

ကမ္ဘာဦးမှာတုန်းက ချစ်သူကို လွမ်းတဲ့လူရိုင်းဟာ သူ့စိတ်ကို
တယ်လိုပြေသိမိခဲ့ပါသလဲ။ သူမကတော့ တောင်ခြေသို့တစ်ကောင်
၏လည်ဆံ့မွှေးနှင့်အတူ ဝဲလွင့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ မြက်ခင်းထဲမှာ
လှိုမ့်ချလိုက်၏။ အရိုင်းမြက်တို့၏ ကြမ်းရှလတ်ဆတ်သော အထိ
အတွေ့ကို ပါးပြင်က နွေးထွေးစွာ ခံစားရ၏။

မြက်ခင်းသည် အဖြူရောင်အေးအေးတို့ဖြင့် ရိုးစင်းစိမ်းလန်း
နေဆဲ။ မျက်နှာပေါ် နှင်းဝတ်၊ နှင်းမှုန်တို့ကျလာ၏။ နှင်း၊ နှင်းစက်၊
အရူးနှင်းစက်တွေ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ထွေပြားရင်း သူ့ကို လွမ်းမိပြန်
သည်။

လျော်...သည်တဝတော့ဖြင့်...။

“ဂျီကာ”

ခေါ်သံက ကျောထက်ကကပ်ပြီး ထွက်လာတယ်။ ပြန်မထူး
လိုက်ဘူး။ လှည့်လည်းမကြည့်မိဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို သူက
အကြမ်းပတမ်း ဆွဲလှည့်တယ်။

“ဂျီကာ”

မို့မို့။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို သူ ဆုပ်ကိုင်ထား
တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ဂျင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ထားရင်း သူ
ထူးထူးခြားခြားလှနေတယ်။

“နို့နို့ တယ်လှပါလား”

ကျွန်တော့်စကားကို သူ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်နှာ

ကို အစုန်အဆန်ကြည့်တယ်။ အကြာကြီးကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းသံကလေးနဲ့

“ဂျီကာ သန်ဘက်ခါ နှင်း ငစုစပ်တော့မယ်”

“အင်း...ငါသိသားပဲ”

“နှင်...နှင် ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မဖြေတဲ့ သူ့ကိုပဲ ပြန်ကြည့်နေတော့ သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းတွေကို အားမလိုအားမရ ကိုင်လှုပ်တယ်။

“နှင်...နှင်”

“ဘာလဲ မို့မို့ရယ်”

“နှင်...နှင် ငတုံး၊ ‘ငအ’ နှင်သိရက်သားနဲ့ဂျီကာရယ် ဒါမှမဟုတ် နှင်မသိလို့လား၊ နှင်းက နှင်းက နှင်ကို...”

သူ့စကားတွေကို သူ ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်ဘူး။ ဆိုနှင့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က လက်ထဲကဖဲချပ်တွေကို ကုလားဖန်ထိုးနေရင်း သူ့ကို မျက်လုံးပြူးနဲ့ ပြန်ကြည့်နေတော့...

“ဖျန်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ဖဲချပ်တွေ ဖရိုဖရဲလွင့်ထွက်သွားတယ်။ သူက ကျွန်တော့်လက်ထဲက ဖဲထုပ်ကို ပုတ်ချလိုက်တာပါ။

“ဒါ...ထားစမ်းပါ”

“အေး...အေး”

ကျွန်တော့်လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကြားမှာ ဖဲချပ်လေးတစ်ချပ်ထဲ

ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဖဲချုပ်ပေါ်က ဂျီကာရုပ်ကလေးက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ပြနေတယ်။

“နို့နို့က ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကလေး လှုပ် ရုံ တီးတိုးပြောတယ်။

“ငါ...မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးဂျီကာရယ်”

“ဘာလဲ...ဘာမအောင်မြင်တာလဲ”

“ငါ ...နင့်အတွက်”

စကားရပ်တယ်။ ခဏငြိမ်သက် တုန်မောနေသေးတယ်။

ပြီးတော့မှ...

“နှင်းကို ခိုးပေးမလို့”

“ဟင်”

“ငါ နင့်အတွက် နှင်းကိုခိုးပေးမလို့ ကြိုးစားတာပဲ။ ဒါပေ မယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး ဂျီကာရယ်...နှင်းတို့အဖေ သိပ်အကွက်စေ တယ်။ ငါလက်လျှော့ပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်”

ပြောပြီး ငိုတော့တယ်။ ကျွန်တော် မချော့မိဘူး။ မျက်ရည် သုတ်မပေးမိဘူး။ မငိုဖို့ကိုလည်း မတားမိဘူး။ ခဏအကြာ သူ့ရိုက် သံလေး တိုးတိမ်စပြုမှ...

“နို့နို့...ငါပြောမယ်။ နားထောင်နော်”

သူက ခေါင်းကလေးညှိတ်ပြတယ်။

“ဟင့်အင်း...ခေါင်းမော့၊ မော့ပြီး ငါ့ကိုကြည့်...ကြည့်ပြီး

နားထောင်”

ကျွန်တော်စကားကို သူ နားထောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုလည်း ပြန်လွှတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က တင်းတင်းစေ့စေ့ထားမိတဲ့နှုတ်ခမ်းကို လက်ထဲက ဖဲ့ချပ်ကလေးနဲ့ တစ်ချက်ပွတ်ဆွဲလိုက်ရင်း...

“နှင်းရဲ့အဖေဟာ စိတ်မြန်တတ်ပုံရတာ တစ်ခုကလေးရင် အတော် ‘တော်’ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ ကြီးလာတဲ့အုပ်စု ထောင်ထဲတန်း ဝင်သွားရတာ သူ့အစွမ်းအစတွေပါတယ်။ အခုလည်း နှင်းကို ယက္ခ ဘီလူး၊ နတ်မျိုးဂုဇ္ဇာန်တွေနဲ့ ထားတယ်။ သိသာတဲ့ အစီအစဉ်တွေနဲ့ ရော၊ မသိသာတဲ့ အစီအစဉ်တွေနဲ့ပါတားတယ်။ ဒါပေမယ့် မို့မို့ရယ် ငါ ခိုးပြေးချင်ရင် ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မို့မို့ရယ် အဲဒီအလုပ် ကို ငါမလုပ်ချင်ဘူး”

မို့မို့ရဲ့မျက်လုံးကလေးတွေက ပြုစုပိုင်းလာကြတယ်။

“နှင်းနဲ့ ဓမ္မစပ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ ညှာနေမိတယ်။ သူနဲ့ငါဟာ ယောက်ျားချင်းတွေပါ။ ဘယ်အရာအတွက်မဆို မျှမျှတတပြိုင်ပြီးမှ ငါအနိုင်ယူချင်တယ်။ အောက်လမ်းနည်းနဲ့ ဖြတ်ခုတ်ခိုးဝှက်ပြီး အနိုင် ယူတာမျိုး ငါမလုပ်ချင်ဘူး။ ငါနဲ့သူနဲ့ ဘာအကြောင်းခံမှ မရှိပါတဲ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘဲ သူက အရှက်ကွဲပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရယ်စရာ လှောင်စရာဖြစ်ကျန်ခဲ့မယ်။ ငါ့ကြောင့် သူက နစ်နာ ရလိမ့်မယ်။ ငါ အဲဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူး။ နင်သိပါတယ် မို့မို့ရယ်။

ငါဟာ ငါ့ရှင်သန်မှုအတွက် သူများအသားကို စားတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး...”

ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်သွားကြတယ်။ မိုးမို့က ဝိုင်တွေတွေကလေးရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က လက်ထဲက ရှိတာဖဲချပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်တယ်။ မျက်နှာကိုမော့ပြီး “ဟက်” ကနဲလည်း တစ်ချက် ရယ်လိုက်တယ်။

သီသီဝေဝေ ကြည့်လာတဲ့ မို့မို့ကို နားရွက်ကလေး ဖွဖွ ဆွဲလိမ်လိုက်ရင်း...

“အခု နင်ငိုရတယ်နော်။ တစ်ဖက်ကတော့ ရယ်နေကြမလား မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ။ အခုအချိန်က အရေးမကြီးသေးပါဘူး။ နောက်ဆုံးဆိုတဲ့ အချိန်က အရေးကြီးတာ...”

သူ ကျွန်တော့်စကားကို သဘောပေါက်ပုံမရဘူး။ ကျွန်တော်က ရယ်နေလိုက်ရင်း...

စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်ဟာ...

“နောက်ဆုံးမှာ ရယ်တဲ့လူ နိုင်တယ်”
တဲ့။

သူ့မျက်လုံးနက်နက်ကလေးတွေ ဝိုင်းလက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို တစူးတစိုက်ကြည့်တယ်။

“ဘဝဆိုတာ စစ်တုရင်ထိုးရသလိုပဲ။ ကိုယ့်ဘက်က မှန်နေသမျှ ကိုယ်အရေးသာနေသလို သူ့ဘက်က မှားသွားရင်လည်း ကိုယ်

အရေးသာတတ်တယ်။ နင်းတို့အဖေတက်က စစ်ချင်းမှာကို တစ်ကွက်
မှားထားတယ်...”

“ဟင်...ဒါဆို”

“၅။”

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းရှေ့မှာ လက်ညှိုးထောင်ပြုပြီး တယ်သူ့
မှမပြောနဲ့။ တိတ်တိတ်နေ...ဆိုတဲ့ အမူအရာလေး လုပ်ပြလိုက်
တော့...

သူ အရမ်းပျော်သွားတယ်လေ...။

သေနတ်ကို မြောက်လိုက်သည်။ ပစ်မှတ်ကို သေသေချာချာ
ချိန်လိုက်သည်။ ပစ်ပြီ။ တစ်ချက်၊ လွဲသည်။ နှစ်ချက်။ မထိ။
သုံးချက်။ ပွတ်ကားသီကာ။ လေးချက်...

ထိသွားပြီ။

ခိုင်နိုဆော့ရုပ်ကြီးထဲမှ ညည်းသံဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး ထွက်လာ
သည်။ ဦးကိုကိုဆောင် သေနတ်ကို ပြန်ချထားလိုက်၏။ သိပ်စိတ်မပါ။

ဦးကိုကိုဆောင် အနည်းငယ်စိတ်ညစ်နေသည်။ စိတ်လေနေ
သည်ဟု ပြောလျှင် ပို၍မှန်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်
ဘာမှမဆိုင်သော ဤကစားခန်းကြီးထဲ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။
အလုပ်တွေပစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ပိုင်နေမိသည်။ ဘယ်လိုနေထိုင်ရမည်လဲမသိ။ နေထိုင်ခဲ့သမျှ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်နီးပါးမှာ ဤပြဿနာမျိုးမပေါ်ခဲ့ဖူး။ ဓမ္မ မကြံဖူး ဘာတွေ ကြံနေသည်။ ဘယ်သူမှလိုက်မေး၍ ရမည့်မေးခွန်းမျိုးလည်း မဟုတ်။ အရိုက်ပင်ခဲရနိုင်သေးသည်။

“ဗူး”

“ဝါး...ဟီး...ဟီး...”

သံလေးသံကြောင့်များ နားထဲဝင်လာသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည်။ မြင်ကွင်းက ရင်ထဲမှာ မသက်သာလှ...။

“ဒီကောင်တွေကွာ”

ထိုကံကားဟု အရွယ်ခေါ်သော ကားလေးများကို လူငယ်နှစ်ဦး ဖရိုဖရဲ အော်ဟစ်မောင်းနှင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ရိုးရိုးမောင်းခြင်းမဟုတ်။ ဓရုမှကားက နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်ကို ကြိုးဖြင့်ဒေစုတ်ထိုက်ဆွဲပြီး မောင်းသည်။ နောက်ကားက ထိုနှင်းဆီပွင့်ကို လိုက်ကြိတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ ကားတွေက ‘လည်’နေသောကြောင့် လွယ်လွယ်နှင့်ကြိတ်မရ။

ထို့ကြောင့် ရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်း ဝူးဝူးဝါးဝါးဖြင့် ဆက်ကြိုးစားနေကြသည်။ မျက်နှာကို၍ မဲရင်း ဦးကိုကိုအောင် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဘဝင်မကျလှ။ သို့သော် အစကတည်းက ဘယ်လို နေရထိုင်ရမည်မှန်းမသိဖြစ်နေ၍ ခုကိစ္စကိုလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဘေးဘက်ကိုပဲ ကယ်တင်ရှင်ရှာသလို ကြည့်မိ၏။

မထူးပါ။ အားကိုးရလောက်မည့်လူ တစ်ယောက်မှမတွေ့၊ ဆူညံထောက်လှမ်းနေသော ကားသံလူသံတွေဆီကိုသာ ပြန်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

ဦးကိုကိုအောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကားက နှစ်စီးမဟုတ်တော့၊ သုံးစီးဖြစ်နေပြီ။ ကားသုံးစီး ဝန်းဒိုင်းကြံနေ၏။ တတိယကားက ပထမနှစ်ကားကို မုဆိုးလိုက်သလို တရူးဆိုးလိုက်နေ၏။

ပထမတော့ ဘာရယ်မသဲကွဲ့၊ ဦးကိုကိုအောင် ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ အနီးအပါးမှ တခြားလူများလည်း သူ့လိုပင် ကြောင်ကြည့်နေကြ၏။ နောက်တော့ အသက်ရှူပင် မှားမိကြတော့သည်။

တတိယကားက ပထမနှစ်ကားကို ဒရမ်နီးကြမ်း လိုက်တိုက်ပစ်ခြင်းဖြစ်၏။ အပျော်ဆော့ခြင်းမဟုတ်၊ ရက်ရက်စက်စက်ကို လိုက်တိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကားသုံးစီးလုံးထွေးနေပြီး မီးပွင့်တွေ တဖွားဖွား လှင့်ဖြာကျနေ၏။ အစိမ်းသရဲပူသလိုဖြစ်နေသော တတိယကားက ပထမနှစ်ကားကို နံရံနှင့် ပိတ်ညှပ်ကာ အဆက်မပြတ် ဝင်တိုက်၏။

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

“ဟေ့...ဟေ့...အဲဒီလောက်မလုပ်ကြနဲ့လေ၊ တယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“နေပထေ...နေပထေ”

တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက အခြေအနေကို တားဆီးရန် ပြေးလာ၏။

ဦးကိုကိုအောင်က လက်ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက...လွှတ်ဖမ်းပါ”

“ခင်ဗျားက သူတို့ကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“ဟိုမှာ...ပျက်စီးကုန်မယ်၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဖြစ်ပါတယ်...လွှတ်ထားလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ဆီက ပျက်စီး

သမျှအားလုံးကို ကျွန်တော်လျှော်ပေးမယ်...”

ဒါလောက်တော့ ဦးကိုကိုအောင် တတ်နိုင်ပါသည်။ ထိုလူက

ဦးကိုကိုအောင်မျက်နှာကို နားမလည်သလိုကြည့်၏။ ထို့နောက်စိတ်
ရှုပ်ထွေးစွာပင် ကားများဆီ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ကားတွေက
မောင်းကြတော့။

ဗွဲက ပြီးနေချေပြီ။ ပထမလူငယ်နှစ်ဦးက အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ
တတိယလူငယ်ကို ဝေးကြည့်နေသည်။ ရဲရင့်မာကျောပုံရသော
တတိယလူငယ်က ပထမကားမှာ ကြီးဆွဲထားသော နှင်းဆီပန်းကို
ဖြုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ လှည့်ထွက်သွား
တော့သည်။

အားလုံးနှင့်အတူ ဦးကိုကိုအောင်လည်း သူ့ကို ဝေးကြည့်
ကျန်ရစ်၏။ ထိုလူငယ်ကို ဓာတ်ပုံထဲမှာ သူ့မြင်ပူးပါသည်။ မမှားပါ။
မှတ်မိပါသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ သက်ပြင်းက အတော်ရှည်

သည်။ နာခေါင်းဖြင့် ဘယ်လိုဆန့်သလဲတော့ မသိချေ။ တွေးမရ။

ဘယ်လိုနေထိုင်ရမည်မှန်း မသိသည်မှ အစပြုကာ ဘာလုပ်
ရမည်မှန်းမသိဖြစ်နေသော ဦးကိုကိုအောင်သည် ဘာဆက်တွေးရ
မည်မှန်းလည်း မသိဖြစ်သွားသည်။ ထိုသို့ဖြင့်ပင် ပွဲက ပြီးသွားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

အချိန်က နံနက် ၁၀ နာရီလောက် ရှိပါပြီ။ နေရောင်ဝါဝါက လမ်းမပေါ်မှာ ပါးပါးလွှာလွှာနေရာ ပြန့်စင်းနေပြီ။ ဆင်းရဲသား ရပ် ကွက်တစ်ခုရဲ့ မလှမ်းမကမ်းက အကြော်တဲလေးတစ်တဲမှာ ကျွန်တော် ရောက်နေပါတယ်...

ဒယ်ဆိုးထဲက အကြော်တွေကို သိယောက်မနဲ့ ဝင်ဆယ်ရင်း အကြော်ကြော်တဲကိစ္စမှာ ကိုယ်တိုင် ဝင်ပါနေလိုက်တယ်။

“ကိုသီဟ”

“ဟင်”

“သွားပါဗျာ။ သွားထိုင်နေစမ်းပါ။ တော်ကြာ အပူတွေ ဘာတွေ လောင်နေပါဦးမယ်...”

“မလောင်ပါဘူး”

“ခရစ် မြောလို့လည်း မရပါလား”

ဆိုင်ရှင်အကြော်သည်က ကျွန်တော်ကို ဝင်မကြော်ဖို့ တောင်းပန်နေတာပါ။ ကျွန်တော်က ခေါင်းမာနေတော့ သူက လက်လျှော့လိုက်ပြီး ကွမ်းတံတွေးကို ဗျစ်ကနဲ ထွေးတယ်။

ဒယ်အိုးထဲမှာ မကျက်တာကျက်ဝါနေတဲ့ သူ့အကြော်တွေကို စွဲစောင်းကြည့်ရင်း...

“ရုရှက လွတ်ထားတဲ့ ပြိုဟ်ထုတစ်လုံး ပျောက်နေတယ်တဲ့ ဗျ...”

“ဟုတ်လား၊ ဝေဒင်ဆရာ သွားမေးကြမယ်ဗျာ...”

အဲဒီမှာ ဆိုင်ရှင် ကိုကောက်ရိုးက အာကာသသိပ္ပံအကြောင်း ဆက်ပြောတော့တာပါပဲ။ သူပြောတာတွေကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားမိဘူး။

အရပ်ထဲကလူတွေ မြောကြတဲ့အတိုင်း အရိုးဆုံးအရှင်းဆုံး မြောရရင် ကျွန်တော်က ရည်းစားပုမိနေတဲ့ ကောင်ကိုး။

ရည်းစားလူလူ အူနုဓာတ်လိုက်နေတယ်လေ။

အခု ကျွန်တော်ခရောက်နေတဲ့ အကြော်ဆိုင်က မိတ်ဆွေကဗျာဆရာအကြော်ဆိုင်ပေါ့။ ကိုကောက်ရိုးကြီးရဲ့ ကလောင်နာမည် အပြည့်အစုံက “ကောက်ရိုးလူ” တဲ့။ သူ့မိန်းမကလည်း ကဗျာရေးတယ်။ ကလောင်နာမည်က “ဝေဒါနွယ်” တဲ့။ အခုလို စီးပွားတက်

လာပြီး အကြော်မရောင်းခင်မှာ သူတို့ ခေါက်မုန့်ရောင်းကြတယ်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် မိုးစက်တို့၊ အေလင်းချိုတို့ ကျရာဆရာ
အုပ်စုကို ဒီဆိုင်မှာ နှင်း ချိန်းထားတာပါ။ သူ မရွေ့စပ်မီတစ်ရက်
မှာ စာသမားသူငယ်ချင်းတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံကြရအောင်
... တဲ့။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြစ်မှာပေါ့လေ။

ကျွန်တော်က ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ထက်မောပြီး ရောက်နေ
မိတယ်။

အကြော်တွေကို ဆီပူဆိုးထဲမှာ မရိုးမရွှေဖြစ်အောင် လှိမ်းကြော်
နေမိတုန်း...

“ဟာ...ဒီအကြော်သည်က အသစ်ပဲ...”

ကေခိုင့်အသံ၊ လှည့်မကြည့်မိသေးဘူး။

“ကိုကောက်ရိုးက ကျွန်တော်ဆရာသမားကို လုပ်အားပေး
ခိုင်းထားတာကိုး”

“အကြော်တွေက မကျက်သေးဘူးလား”

သူတို့အုပ်စု ရောက်လာကြပြီ။ အကြော်ထဲလေးထဲမှာ လူပြည့်
သွားပါတယ်။ စည်စည်ကာ၊ကားဖြစ်သွားသလို စကားသံတွေလည်း
ညံနေတော့တယ်။

နှင်း...။ သူ့အသံမကြားရသေးဘူး။ သူ့ပါမလာဘူးလား။
ဘာဖြစ်လို့လဲ။

နှင်း...အယ်လို့လဲ။

သူတို့ကို ကျောပေးထားရင်း ဒယ်ဒိုလ်အောက်ကိုပဲ ထင်းမီးတွေ
လှိုမ့်ထိုးနေလိုက်တယ်။

မီးညွန့်တွေ...

ပု လောင် မြိုက် ကျွမ်း နေတဲ့ မီးညွန့်တွေ...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...မိန်းကလေး”

“နာမည် နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“အဲဒါကိုတော့ ပြောမသွားဘူးကွ...”

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင် မချင့်ရဲဖြစ်သွားမိသည်။ ဆံပင်များကို လက်နှင့်ဖွရင်း သက်ပြင်းကိုလည်း ချမိ၏။ ဦးကိုကိုအောင်၏ မျက်နှာကလည်း အတော် တည်ကြည်နေသည်။

“ဖုန်းထဲကဆိုတော့ သူ့အသံကိုလည်း ကောင်းကောင်း မကျက်မိဘူးပေ) မောင်ထူးရာ။ နောက်ပြီး သူ့အသံက ဝိုသံလည်း

ပါနေတယ်။ စံစားချက်လည်း ပါနေတယ်။ ငါ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“သူ့စကားရဲ့ လိုရင်းကတော့ နှင်းဆီဖြူကို သီဟသစ်နဲ့ပဲ ပေါင်းဖက်ခွင့်ပြုဖို့...ဟုတ်လား”

မျက်နှာထိုတိုနှင့်ပင် ဦးကိုကိုအောင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်ထူး။ သီဟသစ်နဲ့ နှင်းဆီဖြူဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြတယ်တဲ့။ လိုက်ဖက်မှု လည်း ရှိတယ်။ သံယောဇဉ်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ကြတာတဲ့။ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာတစ်ခု ဖြစ်သွားပါစေ...တဲ့။ ပျက်စီးအောင် ဝင်မဖျက်ပါနဲ့”

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင် အပေးကို ငေးနေမိ၏။

“ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာက သူ့အကြောင်း သူပြောတဲ့ နေရာမှာပဲ။ သူဟာလည်း သီဟသစ်ကို ရင်ထဲနှင့်အောင် ချစ်နေမိ သူပါတဲ့။ သီဟသစ်က မသိသလို တယ်သူကမှလည်း မသိပါဘူးတဲ့”

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင် အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်သောအခါ ဦးကိုကိုအောင်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က စိတ်ဝင်စားစား ဆက်နားထောင်နေမိသော် လည်း ဦးကိုကိုအောင်က ဆက်မပြောတော့ချေ။

နှစ်ယောက်သား နေရာမှာပင် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေမိကြ သည်။ အတော်ကြာမှ ဦးကိုကိုအောင်က...

“ယုကလစ်ဂျီဩမေတြီမှာပါတယ်။ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းဟာ တယ်တော့မှ မဆုံဘူးတဲ့။ ရိုင်မန်ဂျီဩမေတြီကျတော့ တစ်မျိုး ပြောတယ်။ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းဟာ အင်ဖင်နတီမှာ ဆုံတယ်တဲ့။ ငါက ယုကလစ်ရဲ့အယူအဆကို ပိုယုံတယ်။ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်း ဟာ တကယ်တမ်းပြိုင်ပြီဆိုရင် မဆုံပါဘူးကွာ...”

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က လှမ်းအကြည့်မှာ မျက်လုံးချင်းဆုံကြ သည်။

“အခု ငါနဲ့နှင်းဆီဖြူဟာလည်း မျဉ်းပြိုင်တွေဖြစ်နေပါပြီ။ တယ်တော့မှ ဆုံမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ဘက်က နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ ငါစဉ်းစားနေတယ်”

ထူးမြတ်ကျော်ခေါင်က ဂျာကင်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း မြွေကံကပ်ကပ်ရယ်၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ရိုင်မန်ဂျီဩမေတြီကို ယုံတယ်။ မျဉ်း ပြိုင်နှစ်ကြောင်းဟာ အင်ဖင်နတီမှာ ဆုံတယ်လို့ယုံတယ်။ ကျွန်တော် နဲ့ နှင်းဆီဖြူဟာ မျဉ်းပြိုင်တွေဆိုရင်လည်း အင်ဖင်နတီမှာ ဆုံကြ မယ်လို့ ယုံတယ်။ ဒါ...ဒါပေမယ့်ဗျာ...”

အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှုရင်း ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်လည်း နေရစ်ခဲ့ပါတော့မယ်။ စိတ်လျှော့လိုက် ပါတော့မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ အင်ဖင်နတီအထိ နှင်းကို လိုက်နိုင်စွမ်းမရှိတော့လို့ပဲ”

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ ခဏကြာမှ “ကဲ” ဟု ဖြိုင်တုရွတ်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၏။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ “ဝွတ်ဒ်ဘလပ်ဆင်းဖော်ယူ” ဟုလည်း ပြောလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်ပန်း တစ်ယောက်ဖက်ကာ ဦးကိုကို ဆောင်၏ မော်တော်ကား ရပ်ထားရာဆီ လျှောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

မီးညွန့်တွေကိုကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပိုးဖလံတစ်ကောင်လို ခံစားလာရတယ်။ မီးစားမခံတဲ့ အတောင်ပံတွေနဲ့ မီးညွန့်တွေဆီကို ပျံခဲ့တဲ့ကောင်...။

သတ္တိရှိလို့ ပျံတာလား။

မိုက်လို့ ပျံတာလား...။

“နှင်း”

ကေခိုင်၏သံကို ကြားရတယ်။ နှင်းရဲ့ထူးသံကိုတော့ မကြားရတူး။ နှင်းရောက်နေသလား၊ တိတ်လှချည်လား။ တွန့်တော့ ကိုယ်ထဲက ဆွေးတွေ ပူနေလော့တယ်။

“နှင်းကို ကေခိုင် ဉာဏ်စမ်းတစ်ခုမေးမလို့၊ အမှားချည်းပဲ ငါးခု နှင်းဖြေပေးနိုင်မလား။ ကေခိုင်မေးတာတွေကို မှန်တာမဖြေရ တူးလေ၊ ငါးခု မှန်တာဖြေမိရင် နှင်းရုံးမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“ဖြေချင်ပါဘူး ကေခိုင်ရယ်”

“ရယ်ရတယ် နှင်းရဲ့”

“ဟင့်အင်း ထားလိုက်ပါ။ မဖြေချင်ဘူး။ အမှားတွေ မဖြေပြီ မှ နိုင်ရမယ်ဆိုရင်လည်း မနိုင်ချင်ပါဘူး။ ရုံးတာမှ မြတ်သေး တယ်...”

“အယ်”

ကိုကောကံရိုးရဲ့ ရယ်သံကြီးက တဟားဟားထွက်လာတယ်။

“မှတ်ထား၊ အဲဒါ နှင်းဆီဖြူကွ၊ ဘာအောင်မှေလို့လဲ”

ကောနိုင်ကလည်း ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း ဝန်ခံရှာပါတယ်။

“အင်း...နှင်းပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကောနိုင်က နှင်းနုံးနေ၊ ပင်ပန်းနေတော့ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြစ်သွားအောင် အပြောင် အပျက်နောက်မလို့”

ဪ...နှင်းလည်း မရွှင်မလန်းဖြစ်နေတဲ့သဘောပေါ့။ နှင်း ရယ်...ငါ နင့်ကို ခြေပြုချင်တယ်။ ငါ့ဘဝထဲက ငါ စိမ်းစိမ်းလန်း လန်း တွယ်တာခွဲရတဲ့ လမင်းမလေးအကြောင်းပေါ့။ ငါ နင့်ကို အရမ်းသတိရတယ်။

သွားကြ။

မီးတောက်ထဲကို ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဖြန့်ကြဲပစ်ချလိုက်တယ်။

မီးခိုး၊ လူးလွန်လောင်ကျွမ်းကြ၊ လွမ်းအာရုံတွေ တစ်ဖန်ချင်း ပြာ ဖြစ်ကြ။

ကိုကောကံရိုးရဲ့ အသံထဲထဲကြီး ပေါ်လာတယ်။

“ကဲ...အကြော်ရပါပြီခင်ဗျား”

ရယ်သံတွေ၊ စကားသံတွေ စည်ညီလာပြန်တယ်။ အကြော်တွေ ပန်းကန်ထဲ ထည့်ကြ၊ ဆွဲယူကြ၊ ဘာသံမှ မကြားရအောင် ငြိမ်နေကြတာက ကျွန်တော်နဲ့နှင်းပါပဲ။

အဲဒီအချိန် စိတ်ထဲမှာ မီးလျှံတွေ လူးလွန်နေတုန်း...

“ဟိတ်”

သွေးကြောတွေ ဖျဉ်းကနဲဖြစ်သွားတယ်။ ခေါ်လိုက်တာ နာမည်မပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုခေါ်တာမှန်း ကျွန်တော် သိတယ်။ နောက်ပြီး နှင်းက ခေါ်လိုက်တာမှန်းလည်း ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။

စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေတယ်။ မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ...

“ဇရာ”

ကျွန်တော် ဝိုင်သွားမိတယ်။

သူ... ကျွန်တော်ကို လှမ်းငေးနေတာက ဇက်ပူးရောင် ဂျှုဆေး ဝူးလေးပါ။ သူမူးနေတဲ့နေ့က မြို့ထဲမှာ ကျွန်တော် သူ့ကိုပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ဂျှုဆေးဝူးလေးပါ။

“ယုလေ...”

“နင်ပဲ ယူထားလိုက်ပါလား။ ငါ့ပြန်မယူချင်ဘူး”

အကြည့်ချင်း ဆုံနေကြတော့တာပေါ့။ သူနဲ့ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်းဆုံနေကြတာ နေနဲ့လနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံကြသလိုပါပဲ။ တစ်

လောကလုံး ခြောက်ခြားသွားလောက်တယ်။

“ပြီးရော...”

ရှုမေးဖူးလေးကို သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်တယ်။
ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်နှာမူလျက်က မျက်လွှာချပစ်လိုက်တယ်။

“အသိ...”

သူ့ခြေထောက်ကလေးတွေ၊ လွန်လေပြီးသောနှစ်တွေကလို
လွန်လေပြီးသော နေ့တစ်နေ့ကလို ရွှေရောင်ဖိနပ်ကို စီးထားပြန်လေ
ရဲ့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ...

“နင်...ရွှေရောင်ဖိနပ်ကို စီးထားပြန်တာကိုး”

သူက ခပ်တိုးတိုး ပြန်မေးတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ သတိရလို့ပါ။
ကျောင်းရုံးခန်းထဲမှာ နင့်ကိုငါ ပထမဆုံး စမြင်ရတုန်းကလည်း နင်
ခုလို ရွှေရောင်ဖိနပ်လေးတွေနဲ့ပဲ။ အဲဒီဖိနပ်ကလေးတွေရဲ့ ခလယ်မှာ
အစိမ်းရောင် ကြက်ခြေစတီတစ်ခုစီ ပါတယ်”

“အသိ...”

သူ ကျွန်တော့်ကို ခေးခေးကလေး ကြည့်နေပါတော့တယ်။
ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာလွှဲဖယ်ထားလိုက်ရင်း သက်ပြင်းခပ်ဝါးဝါး
ကိုသာ ချနေလိုက်တယ်။

“နေပါဦး”

“ဟင်”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါတွေအထိ မှတ်မိနေတာလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ခပ်ငြိမ်ငြိမ်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ခုမှတော့ ပြောမနေတော့ပါဘူး”

“အိုး”

ကျွန်တော်ကို ပြန်လှန်ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာလှလှ
လေးမှာ ထူးခြားတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ အမျိုးမျိုး လှင့်လှေးနေတယ်။
ခဏကြာမှ နှုတ်ခမ်းလေးကို အတွန့်ချိုးပြုံးရင်း

“အေးလေ...နင်က တော်ပီပန်းကန်ကိုသာ ပြောရဲတာပါ”

“ဟင်...ဘာ နင် ငါ့ကို ခော်ကားတာပဲ”

“ဂုန်း”

“အမေ”

“ဟာ”

၁။ အကြော်ပန်းကန်မှောက်သွားပါတယ်။

၂။ ရေခဲအိုးကြီး လိမ့်ကျသွားပါတယ်။

၃။ ဆိုင်ထဲက လူအားလုံး နေအထား ဖြစ်သွား
ကြပါတယ်။

၄။ တေခိုင်က အိကနဲ ငိုချလိုက်ပါတယ်။

၅။ လမ်းပေါ်က လူတချို့က စူးစူးစမ်းစမ်း လှမ်း

ကြည့်ကြပါတယ်။

“နှင်းရယ်...”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဆွဲယူဖက်နမ်းပစ်လိုက်တာပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် တင်းတင်းဖက်ထားတာ့ သူက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကို ဝှက်ထားတယ်။ နှင်း...နှင်းရယ်...ငါ့ရဲ့တုရင်မလေးရယ်...။

“အကြော်ဆိုင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး”

လမ်းပေါ်ကနေ... (လူကနေပေမယ့် ပညာက မနေဘူးဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း) စပ်စုလာတဲ့အမျိုးသမီးကြီးတွေကို မိုးစက်က ဖြေရှင်းပေးပါတယ်။

“ဝီဒီယိုရိုက်နေတာ...”

“ဟယ်...ထင်သားပဲ။ ကြည့်စမ်း၊ အစောကြီးကတည်းက ထင်သားပဲ။ မင်းသမီးလေးက အသစ်ထင်တယ်နော်။ လှလိုက်တာ။ နေပါဦး။ သူဝတ်ထားတာ အင်ဒိုနီးရှားပါတီဝတ်နဲ့လား”

ဆိုကွားသမားတစ်ယောက်ကလည်း လာမေးတယ်။

“အစ်ကို...ကားနာမည်က ဘာတုန်းဗျ...”

“ကားနာမည်က တစ်နေရာကို သွားတော့မှဖြစ်မယ် ကိုသီဟ...တဲ့”

“တစ်နေရာကိုတော့ သွားမှဖြစ်မယ်ကိုသီဟ၊ အင်း... ရှည်လိုက်တာဗျာ...”

ကျွန်တော်က ရင်ခွင်ထဲက နှင်းကို ငုံ့ကြည်းရင်း...

“နှင်း...လာ...ထ သွားကြမယ်”

နှင်းက မျက်ရည်စိုစွတ်နေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ မော့ကြည့်
တယ်။ ဘာမှမမေးဘဲ ထလာတယ်။

“လာ...”

ကားလမ်းကို အပြေးတစ်ပိုင်းသွားကြပြီး... Taxi တစ်စီးကို
လက်တားလိုက်တယ်။ ကားထဲကို အလျင်အမြန်ဝင်တယ်။

“ဘယ်သွားကြမှာလဲ ဆရာ...”

ကျွန်တော်တို့ Taxi ကို ကားတစ်စီးက ကျော်တက်သွား
တယ်။ အဲဒီကားထဲမှာ ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်ထားတဲ့ တရားသူကြီး
တစ်ယောက်ပါသွားတာ လှမ်းတွေ့လိုက်လို့ ...

“အဲ...လိုက်...လိုက်၊ အဲဒီကားကိုသာ မီဆောင်လိုက်...”

“ရျာ...အဲ...ဟုတ်တဲ့”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကားလေးဟာ တရားသူကြီးမင်းရဲ့ ကား
နောက်ကို တဟုန်ထိုးလိုက်ပါတော့တယ်။

နှင်း ကျွန်တော့်နားနားကပ်ပြီး

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

လို့ တိုးတိုးလေးမေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောဘဲ
သူ့လက်နဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကိုယူပြီး ထပ်ပြလိုက်တယ်။

“အို” တဲ့။

သူ့ရှက်လည်းရှက်၊ ပျော်လည်းပျော်သွားတယ်။ ကျွန်တော်
ပန်းပေါ် သူ့ခေါင်းကို နှိလိုက်တယ်။ မျက်လုံးအစုံကို နှိတ်ထား
လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ
တဆတ်ဆတ်တုန်လို့...။

နှင်းရယ်...ကျွန်တော် သနားလိုက်တာ...။

သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပက်ဖူးရောင် ရှူဆေးဝူးလေးကို ထုတ်
ယူလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးလေးတွေ
ပြန်ပွင့်လာတယ်။

“ရှူနေ”

ရှေ့ကားက တရားသူကြီးမင်းဟာ နောက်က ကျွန်တော်တို့
လိုက်လာတာကို သိသွားတယ်။ ဘယ်လို အတွေးပေါက်တယ်မသိ
ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် သူ့စာသာ ဘာတွေကြောက်နေတယ် မသိပါ
ဘူး။ စက်ကုန်မြင့်ပြီး မောင်းပြေးပါတော့တယ်။

“လိုက်ဗျာ...မိအောင်သာလိုက်...”

ကျွန်တော်တို့ကားလေးလည်း ဒေရမန်းကြမ်းကို နောက်က
လိုက်ပါတော့တယ်။ ဒရိုင်ဘာက နောက်ကြည့်မှန်ကို သုံးလေးခါ
လှမ်းကြည့်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ကလည်း ကားတစ်စီးပါလာတယ်”

ကျွန်တော်နဲ့ နှင်းနဲ့ ရာဘာနဲ့ လှည့်ကြည့်မိတယ်။

နှင်းမျက်နှာကလေး နည်းနည်းပျက်သွားတယ်။

“ဟာ အဲဒါ အိမ်ကကား၊ ဖေဖေလိုက်လာပြီ”

ဒရိုင်ဘာက ဝင်ပြောတယ်။

“အဲဒီကားကိုလည်း ဟိုနောက်က ကားအဖြူလေးက လိုက်
နေတယ်”

“အင်း...အင်း...အဲဒါက ဦးကိုကိုအောင်ကား ဂျိုကာ”

ကျွန်တော်က နောက်တော်ပါကားတွေကို လှည့်ကြည့်ရင်း
နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့သပ်နေမိတယ်။ ပြီး...

“အင်း သူတို့နောက်ကလည်း နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ပါလာ
ပြီ”

“နိုးစက်တို့ ကိုကောက်ရိုးတို့ကား၊ အေလင်းချိုပါ ... ပါလာ
ပြီ”

နှင်းနဲ့ကျွန်တော် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိ
ကြပြန်တယ်။

“ရှေ့ကားကိုသာ မိအောင်လိုက်ဈာ”

ဒရိုင်ဘာက ကားကို အရှိန်ဆက်မြှင့်လိုက်တယ်။ ကားလမ်း
ပေါ်မှာ ဟွန်းသံတွေညှိပြီး ကားပြိုင်ပွဲ ဆန်လာတယ်။ ရှေ့က
တရားသူကြီးမင်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ကားကို လှည့်လှည့်ကြည့်
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း နောက်ကကားတွေကို လှည့်လှည့်
ကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ နှင်းရဲ့အော်သံလေး ထပ်ထွက်လာပါတော့
တယ်။

ဘာရာမင်းဝေ

“ဂျီကာ...နောက်မှာ ထပ်ပါလာပြန်ပြီ”

“ဘာလဲ...ဘယ်သူတွေလဲ...”

“ဖော်...ဖော်တော်ယီကယ်တွေ...”

“ဟောဗျာ...”

ယာဉ်ထိန်းရဲဆိုင်ကယ်နှစ်စီးကလည်း ဝီစီ တစ်စီးမှတ်ပြီး နောက်ဆုံးက လိုက်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒရိုင်တာကို ပြောလက်စ ခကားပဲ ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“ရှေ့ကားကို မီအောင်လိုက်ဗျာ...”

“နှင်း”

“ဘာလဲ”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထူးစမ်းဟာ”

“ထူးတာပဲဟာကို...”

“ပြန်ထူးချည်...ပြန်ခေါ်မယ်။ ...ကဲ နှင်း”

“ပြော”

“ဟာ”

ရွှေန်ထောင့်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားတာကိုကြည့်ပြီး သူတစ်ခပ်ခပ်
ရယ်ပါတယ်။ ရွှေန်ထောင့်က သူ့နှာပွားကို (အလိုမကျသလို) လိမ်

ဆွဲမယ့်ဟန်ပြုတော့ သူက ခေါင်းကလေးတိုင်းပြီး လက်ကလေး တကာကာ လုပ်ပါတယ်။

“လာမလုပ်နဲ့နော်...၊ စောက်ကောင်လေး...”

“အောင်မာ...ငါ့ကိုများ”

“ဟုတ်တယ်၊ စောက်ကောင်လေး”

“ဟာ...”

သူ့အပြောလေးကြောင့် ကျွန်တော်မှာ မခံချင်လည်းဖြစ်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်လာပါတယ်။ သူက မျက်နှာလေးမော့ပြီး နှုတ်ခမ်း လေးမရွ့တစ်စုံနဲ့...

“နင့်ကို ငါ စိတ်ထဲက အဲဒီလို ခေါ်ခဲ့ရတာကြာပြီ”

“ချစ်လို့ခေါ်တာပဲလေ...ခေါ်ဪ”

သူ့မျက်စောင်းလေး ဝင်းကနဲရောက်လာပါတယ်။ ဒါလည်း လှတာပဲ။ ချစ်မျက်စောင်းဆိုတာ သိပ်စွဲလမ်းစရာ ကောင်းမှန်း ခုတော့ ကျွန်တော်သိပြီ။

“သိပ်ချစ်တာပဲ နှင်းရယ်...”

စင်းကျသွားတဲ့ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေကို ကျွန်တော် ရှိတ်နမ်းလိုက်တော့ နှင်းကလည်း တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြောတယ်။

“အတူတူပဲပေါ့ မောင်ရယ်...”

ခုတော့လည်း အရာအားလုံး ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။ နှင်းရဲ့ဖေဖေ က ကျွန်တော်နဲ့နှင်းကို သဘောတူလိုက်ပါပြီ။

“အန်ကယ်လ်ဦးမောင်မောင် တစ်ချက်မှားသွားတာဟာ။ ငါ့ကို
ပြောထား။ မင်း ငါ့သမီးကို ခိုးလို့ရရင် ယူတဲ့။ ပြီးတော့ နင့်ကို
အစောင့်အကြပ်တွေ မသိမသာ ချုပ်နှောင်တယ်။ အဲဒီမှာ မှားသွား
တာ”

“ဘယ်လိုမှားသလဲ ပြောပါဦး...”

“နင့်ကို အဲဒီလိုသွားလုပ်လို့ မရတူးဆိုတာ ငါသိသားပဲ။
နင့်ကိုယုံကြည်မှုပေးပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲထားရင် နင်က နင့်အဖေ
တက်မှာပဲ ရပ်တည်ရင် ရပ်တည်ပေးသွားမှာ။ ခုနင့်ကိုပါ သိပ်မယုံ
သလို အစောင့်အကြပ်တွေ ချုပ်နှောင်တဲ့ နင်က အဲဒါကို ကန်ထွက်ပြီး
ငါ့ဘက်ကို အရှိန်အဟုန်နဲ့ ရောက်လာတာပေါ့...”

“မသြော်...ဟုတ်သား။ အဲဒီလိုသား...”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချောက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်စကားကို
လည်း သိပ်မလေးနက်အောင် “ဟေ့” ပစ်နေတယ်။ ဘာပဲပြောပြော
သူ့ကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ သူ သတ္တိရှိတယ်။ ပြီးတော့
ပြတ်တယ်။

- “နင်း”
- “ဟင်”
- “နင်း”
- “ပြော”
- “နင်း”

“ဘာလဲ မောင်ရယ်”

“တို့ ကလေးတွေ အများကြီးမွေးမယ်နော်...”

“အေး...မွေးမယ်”

ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းကလေးပါလဲ။ ဒါပေမယ့် ဆက်ပြောတဲ့ စကားကတော့ သိပ် မမိုက်လှဘူး။

“နင့်ကိုပါ ငါ ပြန်မွေးပစ်မယ်”

“ရဒေါ”

နောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို စကားတွေ အများကြီး ပြောပါတယ်။ လွမ်းစရာ၊ ဖျော်စရာ၊ ရင်မောစရာ၊ သူ့ဘက်က စံစားချက်တွေ ကျွန်တော် တမြတ်တနိုး နားထောင်နေခဲ့ရ...။

ပြော...နောက်ဆုံးမှာ သူက မှတ်မှတ်ရရ ပြောလာပါသေး တယ်။

သူ
အစိုးရနေတဲ့
ရွှေရောင်ဖိနပ်မှာ
အစိမ်းရောင်ကြက်ခြေစက်တွေ
မပါတော့ဘူးတဲ့။